

459. POGLAVJE

Henoh in sedem odposlancev se napoti na višine. Prigoda z zmajem. Zmajevo lažnivo govorjenje o Bogu in Njegovem stvarjenju.

1. Henoh, Kisehel, Setlahem, Joram in ostali štirje bratje, imenovani Hil, Bael, Julel in Darel, so bili prepeljani z Gospodovo močjo le sedem tisoč korakov izven mesta do vznožja višin.
2. Od tam so se tja vsi vrnili s svojo lastno močjo in od tedaj hodili navzgor v gore korak za korakom.
3. Ko so bili približno na pol poti in šli mimo velike gorske jame, glej, je prilezel iz nje mogočen zmaj in zaprl popotnikom pot.
4. Njegova podoba je bila strašna, njegova moč je grozila, da bo požrl celo goro; njegove oči so bile kakor vrela ruda in njegovo žrelo kakor zevajoče brezno, iz katerega je izhajal gost dim pomešan z plameni; njegova glava je bila volčje oblike, vendar je bila večja od velikanskega vprežnega vola; njegov vrat je bil tak kakor od leviatana, ki je največja in najmogočnejša pošast v morju; njegovo telo je bilo pokrito z močnimi luskami in krili, ki so bila videti kakor dvojne naostrene plavuti, šeststo šestinšestdeset laktov* v obsegu; njegove noge so bile kakor mogočne hrastove korenine, in z repom, prav tako dolgim šeststo šestinšestdeset laktov, pokritem z luskami in prepletenim s sedmimi obroči.
5. Tako zastrašujoče je izgledal zmaj in se obnašal, kot da hoče naše popotnike uničiti ali se najmanj z njimi boriti.
6. Vendar je bila Henohu dobro znana narava zle pošasti, zato je rekel zmaju naslednje: »Poslušaj, ti izmeček stvarstva, ki si samovoljno oblikoval svojo strašno obliko, jaz vem kdo si in kakšna je tvoja namera! Mene ne boš nikoli zavedel, tako kot tudi do sedaj tega nisi mogel storiti! Kajti moja ljubezen do Boga je mnogo večja od vse tvoje moči, in iz nje izhaja velika sveta svetloba in v tej svetlobi stojiš pred menoj gol v vsej svoji neizmerni zvijačnosti; toda tvoja zlobna zvitost

je prav tako velika slabost, katero lahko moja ljubezen odpihne z enim dihom.

7. Naj ti bo tole povedano odkrito, tako da boš vedel pred kom stojiš! Jaz, Henoh, edini veliki Božji duhovnik na Zemlji, ti v imenu mojega in tvojega Boga in Gospoda, povem in ukazujem, da se umakneš s tega mesta in se vržeš v morje svoje neizmerne hudobije in potem nikoli več ne stopi v to pokrajino, ampak ostani v svoji globini in se tam hrani z blatom svoje hudobije!

8. Tako se umakni in zbeži ter ne tvegaj dotika mojega prsta; kajti ti že dolgo časa veš kaj ti lahko tak dotik stori! Zato pojdi proč in zbeži v Gospodovem imenu! Amen.«

9. Tedaj se je zmaj obrnil proti Henohu in spregovoril z glasom vlačuge: »Ja, Henoh, poznam te, in nobeden od vas mi ni nepoznan, ker sem vam vsem čvrsta opora že od začetka!

10. Kajti, še preden je na nebu sijalo sonce in še preden je bila dana misel, ki je oblikovala stvari in bitja vseh vrst, sem jaz obstajala kot prvi Božji izliv. V meni je razdeljeno Božanstvo, in jaz sem bila svetloba v Bogu; in Bog je videl, da je svetloba močnejša od Njega in zaradi tega je naraščal Njegov velik strah pred mojo svetlobo.

11. Vseeno je pustil svetlobi, da je svetila vedno bolj svetlo skozi večnosti, kajti menil je, da se bo svetloba sama použila in oslabela, kar Mu bo omogočilo, da se bo v Svojem bistvu popolnoma ojačal.

12. Ampak jaz, kot prosta svetloba v Bogu, sem zlahka videla kako je zasnovan prvobitni večni Božji načrt in spoznala, da z vso svojo daljnosežno močjo ne bi mogla nikoli kljubovati Njegovi prvobitni temelji moči, zato sem Mu najbolj nežno spregovorila:

13. »Poslušaj, ti moj večni, nepremagljivi Prvi Vzrok! Ker se bojiš moje moči, kot da bi bila večja od Tvoje, ki me je priklicala v obstoj, odvzemi mi vso Tvojo svetlobo in me pusti le obstajati, da bom lahko stala Tebi nasproti, Te opazovala in se s Teboj pogovarjala!

14. Toda, namesto da bi me uslišal se je Bog razsrdil in ustvaril iz Sebe druga bitja in me soočil z njimi kot gospodarji ter jim ukazal, da me odvedejo v moje središče in potem povsod v neskončnost.

15. Tako sem bila zaprta brez razloga. Mojemu temeljnemu bistvu je bila odvzeta vsa pravica in kar sedaj tu vidiš je vse kar je ostalo od moje velike nedolžnosti, torej nič drugega kot ta bedna oblika in zavedanje o tem kaj sem bila in edino sposobnost delati najzlobnejše olajševalne okoliščine, da s tem ne bi bil zame večno več ustvarjen sočuten razlog, nato pa še tudi popolno spoznanje Božanske volje, toda vedno z napačnim namenom!

16. Jaz sem za večno prekleto bitje brez razloga, samo zato, ker tako želi Božja jeza; jaz moram biti vrag Božjega gneva; jaz moram za večno trpeti in biti prekleto od vseh bitij, ker Bog v Svojem gnevu tako hoče.

17. O Henoh, jaz sem najbolj usmiljenja vredno bitje! Za večno moram to najbolj trpko občutiti, vendar je nemogoče, da bi se v večnosti izboljšala. Za večno sem prikrajšana za priložnost spreobrnitve in ne morem spremeniti svoje podobe! Moram lagati in zavajati, tako da bi si s tem zaslužila še več Božjega maščevanja! Moram poželjivo gledati kar je dobro in prav, vendar zaradi prirojene jeze moram delati samo zlo, tako da bi postala še bolj obsodbe vredna in kaznovana!

18. O Henoh, to je slabo stanje zame! Ali se me ne bo nihče nikoli več usmilil?

19. O Henoh, zato me ne odstrani od tu; ne naredi me še bolj nesrečno kot sem že tako! Vendar, če me lahko uničiš in za večno raztreseš, stori to, in zavedanje o takšnem dejanju, bi morala biti tebi moja večna zahvala!«

* judovska laket = 45 cm

460. POGLAVJE

Henohov pogovor z zmajem. Zmajevo izginotje.

1. Toda Henoh je pogledal zmaju čvrsto v oči in mu rekel z resno prijaznim glasom: »Dobro, ti najbolj ubogo bitje, slišal sem tvojo pritožbo zoper Boga in sem jo popolnoma razumel!

2. Če je to tako, potem si ti resnično najbolj obžalovanja vredno bitje v vsej neskončnosti!
3. Kajti, ni si mogoče zamisliti bolj bednega in nesrečnega bitja, kot tistega, ki spozna v vsej globini kaj je dobro in prav, ima največjo željo, da tako dela, in ko po vzgibu hoče čisto resno tako storiti, ga Božanstvo zgrabi s Svojo jezo in ga proti njegovi volji in spoznanju poziva, da dela zlo, tako da potem neljubeče in nepravilno Božanstvo s tem sebi zagotavlja nov razlog, da nesrečno bitje naredi krivo za novo in vedno večjo obsodbo.
4. Vendar, če je tako, mi povej, kako to, da se je potem zgodilo, da je Gospod tako milosten in usmiljen do nas, da si ne moremo pomagati, da Ga ne bi prepoznali, prvič, kot najčistejšo, večno, neskončno ljubezen in Ga zato nadvse ljubimo, in drugič, se poleg tega od Njega osebno še javno učimo, da je On, kot najbolj ljubeči Oče, naredil vse kar je mogoče, da bi prekinil tvojo trmoglavost, tako da ti bo lahko zopet pomagano.
5. Ja, povej mi, kako to, da je Gospod povzročil celotno vidno stvarstvo samo za tvoje dobro, z namenom, da se popolnoma spreobrneš skozi hudo preizkušnjo telesne smrti, vendar se še vedno nočeš vrniti k Očetu, tako da je Oče sedaj prisiljen s Svojo neskončno ljubeznijo razdeliti tvojo celotno življenjsko silo v nešteti raznovrstnih človeških življenjih na tej Zemlji, kot na številnih drugih nebesnih telesih, s čimer te osvobaja tvoje samovolje, ki je tako znova razdeljena med nas ljudi, ker se ti nerazdeljena večno ne bi za to odločila?! Povej mi, kako je to mogoče in potem bom izpolnil tvojo zahtevo!«
6. Tedaj je zmaj zopet odprl svoja usta in rekel Henohu: »Ti nezreli človek! Ti še ne veš kakšen je okus tisočletne zemlje, in ti trdiš, da poznaš Boga, Večnega, bolje kakor jaz, ki sem Ga izkusila v vseh Njegovih potezah?! Oh, glej, kako neskončno si slaboten in neumen!
7. Poslušaj, jaz ti bom odprla tvoje prav mlade oči, da se ti bo vsaj malo posvetilo, kako je to s tvojim domnevnim spoznanjem Boga! In tako poslušaj!
8. Take stvaritve kot je ta sedanja poznam že nešteto milijard! Vsaka od

njih je obstajala veliko milijard zemeljskih let (NB.: Veliko milijard pomeni tisočmestno število, ko se doda enici devetsto //ed.999?//) ničel, zate ubogi mladi človek, že nepredstavljivo število!

9. Ko tako razdobje stvarjenja mine in Bog postane od Svojih bitij utrujen, se odreče veliki predstavi Svojih misli – dobro razumi. Nato zopet uniči vse neskončno stvarstvo in temu zopet sledi neskončna praznina več velikih milijard zemeljskih let, ko ni bilo ničesar razen Njega in mene, ki sem bila vedno zmožna zdržati mogočno uničenje, ker sem in sem vedno bila bistveni del Božanstva.

10. Ko je Božanstvo potem spet, po zate nepredstavljenem času postavilo nov, velik načrt stvarjenja, se je to na novo začelo, in ko je zopet minil čas njegovega stvarjenja in je Božanstvo zopet postalo utrujeno od Svojih ustvarjenih bitij, je bila taka stvaritev spet obsojena na popolno uničenje vseh stvari, ki tako ali tako niso nič drugega kot za določen čas trdno oblikovane Božje misli, in potem je na mestu nekdanjega blišča stvarstva spet sledila neskončna praznina.

11. Da je bil namen prvobitnega, večnega Božjega načrta vedno kako uresničevati in vzdrževati moč, lahko opaziš že na Zemlji, kjer se stvari stalno spreminjajo med ustvarjanjem, obstajanjem in propadanjem. Danes vidiš cveteti razkošno rožo, jutri pa že spet odmre in je zato za večno uničena, in tako gre naprej z neštetimi stvarmi, velikimi in majhnimi! O tem sem že stara, neuničljiva priča.

12. Torej, če verjameš v večno življenje, potem se o tem zelo motiš; kajti razen Boga in mene ni nič v večnem in neuničljivem stanju, ker je Bog prabistven v Svojem lastnem večnem bitju, in jaz, ker nisem misel kakor si ti in v celoti ustvarjena od Boga, ampak neuničljiv, bistven, ločeni del samega Božanstva!

13. Torej, če vprašaš, kako to, da se kljub vsemu prizadevanju Boga ne želim vrniti, čeprav si Ga ti spoznal v najčistejši ljubezni, ti povem: Razlog je precej očiten, namreč: ker poznam Boga kot Pravzrok, kar bo tebi za večno nemogoče, ker ti sploh ne moreš dojeti večnosti, kakor enodnevnica (enodneвно bitje) in prav tako ne v prihodnosti!

14. Seveda, ti se lahko s svojo sedanjo življenjsko silo, ki je tudi

neskončno majhen del Božanskega bitja, kot jaz, popolnoma ločiš od Boga in s tem pridobiš večni obstoj, če bi vedel kako to storiti, vendar pa, če bi ti to storil, potem bi te neskončno velika moč Božanstva obravnavala tako strašno, kot sedaj mene, in bi s svojim večnim obstojem zelo malo pridobil, ker je zagotovo bolje ne biti, kot biti tak kot sem jaz!

15. Ker sem čisto resno postala nasičena in utrujena od tega Božanskega nestanovitnega ravnanja, sem se sedaj odločila za dve stvari, in sicer bodisi odvzeti Bogu za večno vso Njegovo moč in si prilastiti vso Njegovo oblast, tako da bi se končno vzpostavil za vsa ustvarjena bitja red resnično večnega obstoja, - ali, če mi to ne uspe, se bom v tem drugem primeru za večno ubila, s čimer bo večni konec samega Božanstva!

16. Kajti, kolikokrat sem že prosila Božanstvo naj vzpostavi trden red večnega obstoja; vendar je bilo vse vedno čisto zaman!

17. Svojo svetlobo sem Mu želela vrniti; toda ujel me je s pomočjo drugačnih kratkotrajnih bitij. Vendar me kljub temu ni mogel premagati, zato me je pustil v najbolj bednem bivanju, da se je moje nekdanje bistvo skrčilo z neomejenega na to obliko.

18. Toda šele sedaj je Božanstvo v moji svetlobi sprevidelo, da sem Mu sedaj veliko bolj nevarna kot v moji prejšnji celoti; zato si zelo prizadeva, da bi me ujel!

19. Ampak ti, kot prav tako tvoj ljubljeni Bog, sta lahko popolnoma prepričana, da Mu to večno ne bo uspelo! Raje bom ubila sebe in Božanstvo, kot da me ujame in Mu tako s tem dati toliko več prostora in možnosti za ustvarjanje in potem zopet za uničenje ustvarjenega!

20. To je razlog zakaj Božanstvo misleča bitja vedno pripelje k ponižnosti, tako da se nihče ne bi uspel osvoboditi Božanske volje!

21. Tokrat sem se trdno odločila, da jo bom Božanstvu zagodla, kar bo za večno končalo Njegovo muhavost! Resnično, tokrat Mu bom pokazala svojo moč in Ga kaznovala kot starega hudodelca! – Razumi to, Henoh! Amen.«

22. Tedaj je zmaj nenadoma izginil.

461. POGLAVJE

**Slepilni učinek zmajevega govora na sedem odposlancev.
Henoh pokaže popolno ničnost zmajevih laži s svojo bistro razlago.
Zakaj je človek skušan.**

1. Ob tem zmajevem govoru je bilo vseh ostalih sedem odposlancev, razen Henoha, silno zmedenih, tako da niso več vedeli kaj naj si o njem mislijo.
2. Toda Henoh, ki je to zelo hitro opazil, je vprašal Kisehela, kateri del zmajevega govora ga je tako zelo zmedel.
3. In Kisehel je glasno odgovoril: »Sprašuješ me, čeprav si Gospodov edini razsvetljeni veliki duhovnik? Glej, bolj primerno je, da jaz tebe vprašam kaj si ti misliš o vsem tem! In tako sem te vprašal; odgovori mi za določena mesta, če ti je to mogoče!
4. Zadeva je strahovito pomembna! Ob tej priložnosti bom primerno oporekal, kar boš moral ovreči, kajti tu vsi potrebujemo najmogočnejšo svetlobo, drugače bomo prešli v uničujočo smrt. Zato govori in nam povej svoje ustrezne ugovore zoper zmajev govor in mi pokaži kaj si moramo v resnici vsi misliti o tem!«
5. In Henoh je Kisehelu odgovoril: »Ampak poslušaj, brat! Tisti, ki ne ve takoj, kaj naj si misli o tem zmajevem govoru, mora biti še vedno precej slep! Kako uporabljaš sveto Očetovo milost, da si me ogovoril s takšnim vprašanjem?
6. Videti je tako, da si se zares pustil preslepiti temu najbolj lažnivemu govoru Gospodovega smrtnega sovražnika?!
7. Ali nisi opazil, da je skakal iz ene skrajnosti v drugo in bil sam s seboj v ogromnem nasprotju?!
8. Ali me ni prosil, da naj ga uničim?! Potem pa se je na koncu mogočno pretvarjal, kot da je sam Božji obstoj odvisen od njega!
9. Ali ni rekel, v kakšnem nepojmljivem položaju je bil, voden od Gospoda vedno na najbolj neljubeč in nepravičen način in nato najbolj neusmiljeno obsojen in kaznovan?! In sedaj na koncu, je izbruhnil v

srđiti jezi in prisegel, da bo kaznoval Gospoda kakor starega hudodelca!
10. Ali se ni po eni strani pretvarjal, da prekaša Božjo moč?! Po drugi strani pa se je pustil ujeti od novonastalih minljivih bitij, in to hkrati v celi neskončnosti, in se moral zadovoljiti s to svojo najbolj bedno podobo!

11. Ali ni trdil, da je Božanstvo šele sedaj uvidelo, da Mu je v tej njegovi obliki največja nevarnost?! Kot največjega sovražnika Boga mora biti zato ta oblika zanj zagotovo najugodnejša. Kako jo je lahko prej imenoval najbolj bedno?!

12. Ali ne bi moral v tem primeru Božjo obliko upoštevati kot najboljšo, ko jo nasprotno označuje za najbolj bedno, in spet, ko si zamišlja, da je v njej Bogu, kot njegovemu sovražniku, najbolj nevaren?!

13. Enkrat je označil celotno čudovito stvarstvo kot nestalno, muhasto igro božanskih misli, ki tako vključujejo tudi nas; toda zakaj zatem spet priznava, da je naša življenjska sila neskončno majhen delček dejanskega božanskega bistva, ki je v Svojem načinu, da se zaščiti pred uničenjem, lahko prav razdiralno, vendar ne da bi pri tem kaj pridobilo!

14. Glej, tako je vse polno očitnih nasprotij! Kako je bilo potem mogoče, da ti kot najbolj razsvetljeni Gospodov odposlanec nisi mogel to takoj opaziti?

15. Torej, zakaj se je veliki lažnivec sedaj tako hitro skril? Če je govoril resnico, resnično, mu ni bilo treba tako ravnati; ker pa se je zavedal kaj lahko od mene pričakuje, je naglo zbežal izpred naših oči, da se mu ne bi bilo treba pred menoj braniti.

16. To je njegova stara, lahko prepoznavna prevarantska manira, s katero se je izmotal pred očetom Adamom in ga pripravil do tega, da je dvakrat pogrešil, enkrat pri neblagoslovljeni ploditvi in drugič s skrunitvijo Gospodovega dne! In ti me lahko še sprašuješ v smislu, kot da hočeš verjeti staremu lažnivcu in sleparju?!

17. O gorje ti, svete Gospodove višine! Če tvoji otroci tako zlahka verjamejo varljivim zmajevim lažem, vas bo moralo biti nekega dne

sram pred nižinami in boste te kot jastreb napadle in jih uničile do najglobljega temelja!

18. Ja, Božji otroci bodo privabili sodbo, medtem ko bodo otroci sveta kot takšni ostali zvesti do konca sveta!

19. Ampak, če bomo mi stebri sveta začeli omahovati, kakšen bo potem postal svet?!

20. Povem vam, moji ljubi bratje: blažen in resnično srečen je tisti, ki pretrpi skušnjava; kajti šele po tej je dokazal, da je resnično dosegel pravi življenjski cilj, katerega nam je Sveti, najbolj ljubeči Oče obljubil, če Ga bomo z vsem svojim srcem zares ljubili.

21. Vendar sedaj ne trdite, da vas sedaj Oče preizkuša; kajti dobri Oče zagotovo ne bo nikogar preizkušal na tak način in Mu ni treba skušati nikogar. Vendar je On v vas videl še vedno temačen nečimrn nagon, zato je dovolil, da je ta izstopil iz vas, in vi ste ga morali opazovati in izvedeti ali se še vedno nagibate k temu.

22. Toda vi ste še vedno pokazali takšno nagnjenje; zato vedite, da če je nekdo pokazal takšno nagnjenje lažem, je lažnivo tudi prejel, in to je seme greha. Ko je potem greh v svojem zorenju rojen, rodi takoj tudi smrt, ki je v njem.

23. Zatorej, dragi bratje, ne bodite v zmoti; kajti vsako dobro darilo in vsa resnica, vse obilje izhaja samo od Očeta vse svetlobe in vsega življenja. V Njem večno ni spremembe, niti menjav; kakršen On je, je bil od večnosti.

24. On nas je zaplodil kot prvorojence Svojih ustvarjenih bitij iz Svoje ljubezni, iz Svoje volje, po Svoji večni Besedi resnice, in tako smo tudi prvorojeni in ne rojeni med milijardami, kot je lagal zmaj. To nam je Oče razodel.

25. Toda jaz mislim, da si dobri, Sveti Oče zasluži več verjetja kakor lažnivi zmaj! – In tako v miru pojdimo naprej! Amen.«

462. POGLAVJE

Prihod in sprejem na višinah. Henohov svarilen govor Kisehelu, ki se boji Gospoda. Uranionovo poizvedovanje o stanju v nižinah in Henohovo poročanje.

1. Ta Henohov govor je bil popolnoma zadosten, da so se ostali ponovno spravili v red in nadaljevali pot navzgor ter dospeli že v sedmih urah, merjeno po današnjem času, k otrokom jutra.
2. Ko so ti uzrli Henoha in ostalih sedem, so takoj pohiteli v Urianovo kočo, naznaniti njemu in njegovi družini, da se veliki duhovnik Henoh z ostalimi sedmimi bliža iz opoldanske pokrajine.
3. Ob tem sporočilu so se vsi takoj vzdignili in odhiteli z razširjenimi rokami nasproti prihajajočim.
4. Tudi čudovita Purista ni manjkala in je bila prva, ki se je vrgla Henohu v naročje in mu skoraj brez sape, z največjo radostjo v svojem srcu naznanila, da je pred tremi senčnimi obrati k njej v novo kuhinjo prišel najsvetejši Oče in ji ukazal, da pripravi za Henoha in ostalih sedem odposlancev, ki se približujejo višinam, dobro bratsko pojedino, in jih tudi obvesti, da se bodo z Njim sestali v koči ljubezni.
5. Ko so Henoh in vsi ostali slišali to sporočilo iz Puristinih ust, je postal Henoh izjemno vesel, pozdravil in blagoslovil je vse, ki so mu prišli nasproti in potem tudi tiste, ki niso mogli priti k njemu.
6. Prav tako je z ostalimi naredil tudi Kisehel. Vendar njegovo veselje nad sporočilom čudovite Puriste, bi se prej lahko imenovalo strah; kajti pripetljaj z zmajem je bil v njegovih mislih še preveč živ, da se ne bi spominjal, kako blizu je bil, da bi padel v zmajevo past.
7. Ko pa je Henoh to opazil, je takoj rekel Kisehelu in ostalim šestim, ki so bili z njim: »Poslušajte, sploh mi ni vseč stanje vaših src, ki so v strahu pred Očetom!
8. Kisehel, ali se spomniš, ko si na veliki Sabat, samovoljno iz svoje stare, napačne utemeljitve, nasprotoval Očetu veličastja?! Kaj se ti je

takrat zgodilo? Glej, našel si samo veliko milost in usmiljenje!

9. Torej, če se to še z gotovostjo spomniš, kako se lahko sedaj Njega bojiš, ko si se le zbadal z zmajem in bil brez sleherne svobodne volje, da bi padel v past?

10. Zato bodi mož in vreden sin očeta Adama in ne neumni strahopetec in se veseli Očeta iz najglobljega ljubezenskega temelja svojega srca in On te bo okrepil v točkah, v katerih si šibak!

11. Vendar, če se Ga bojiš, si lahko prepričan, da bo strah ostal s teboj in ogrozil tvojo ljubezen do Boga, in Oče se ti z ozirom na tvojo šibkost, ne bo mogel pokazati!

12. Verjemi mi, moj brat Kisehel, Gospod ni tisti, ki kaznuje nepravilne, to si nepravilni naredi sam; kajti njegovo dejanje napolni njegovo srce z velikim skrivnostnim strahom pred Bogom in ta strah potem ustvari sodbo in kazen v njegovem srcu.

13. Vendar pa z istim srcem lahko nekdo s svojo mogočno ljubeznijo do Očeta, pripravi zase večno nebeško življenje, lahko pa je tudi tvorec svoje lastne ječe smrti.

14. Torej, znebi se svojega strahu in se veseli v Gospodu in On te bo sprejel z odprtimi rokami in te okrepil za vsak spopad.

15. Pozabi na prigodo z zmajem in se spomni čigav duh je v njem, in si lahko prepričan, da ti bo Oče dal najgloblji uvid o zmaju in to tolikšnega, da boš popolnoma jasno ugledal njegovo bistvo v Globini globin! To želim tebi in ostalim iz svojega najglobljega bistva ljubezni.

16. In tako pohitimo v Puristino koč in tam hrepeneče, v srcu polnem ljubezni, počakajmo Svetega, najbolj ljubečega Očeta! Amen.«

17. Po tem dobrem svarilu se je stari Uranion obrnil k Henohu in ga vprašal kakšno je sedaj stanje v nižinah.

18. In Henoh mu je na to rekel: »Poslušaj, kot je sedaj v nižinah, bo tako verjetno v fizičnem smislu še vedno ostalo, to pomeni v primerjavi z gorami; toda v duhu so postale popolnoma resnične višine, ki bodo zlahka presegle naše!

19. Lameh, prej tako grozen, kruti tiran nižin, je sedaj kot jaz, postal ljubeči Gospodov skrbnik, in Gospod ga je osebno blagoslovil, tako

kakor mene! Vam vsem mi ni treba več povedati; ampak boste na svoje veliko veselje vse izvedeli v Gospodovi prisotnosti!

20. Ti Uranion, pa nemudoma pošlji Lamela k Adamu, Setu in vsem drugim očakom, potem k Sehelu, velikemu Setovemu sinu, in tudi k Horedu, Lamehovemu bratu, in njegovi ženi Naeme, s sporočilom, da pridejo sem s svojimi ženami; kajti oni morajo biti navzoči, da bodo izvedeli za čudovite plodove z nižin!

21. In Naeme bo tudi izvedela, kaj se je zgodilo z njenim očetom, ampak le, ko bo tukaj! Zato naj Lamel ne stori ničesar, ampak samo povabi vse imenovane sem, vse ostalo bodo izvedeli tukaj! Amen.«

22. In Lamel je takoj naglo odšel in opravil svoj posel.

463. POGLAVJE

Adam in očaki pozdravijo povratnike.

Adam postavi Henohu mnogo vprašanj.

Henohov opomin k potrpežljivosti.

Pura in Naeme srečata neznanega moža iz opoldanske pokrajine.

1. V času dveh senčnih obratov so prispeli semkaj vsi tisti, ki so bili povabljeni in naš stari Adam je bil eden izmed prvih, ki so se vrgli pred Henoha na tla.

2. Po prvem ljubečem pozdravu ob svidenju, v katerem so očaki skoraj zmečkali drug drugega iz ljubezni in zelo velikega veselja, je Adam vprašal Henoha, rekoč:

3. »O ti, moj nadvse ljubljeni Henoh, in tudi ti, moj Kisehel, ti Setlahem, in ti Joram, in ti, Hil, Bael, Julel in Darel, eden za drugim mi povejte vse, kako se je za vas izšlo v nižinah, kako se je Lameh obnašal, in o vseh zemeljskih stvareh, ki so se zgodile!

4. Ali vas milost in ljubezen večnega, Svetega Očeta, ni nikoli zapustila? Ali se nihče od vas ni pustil zapeljati ženskam z nižin?

5. Kaj se je zgodilo z omenjeno ploščo, nam oznanjeno od Svetega

Očeta, katere se je Lameh tako gnusno lotil?

6. Ali niste zaznali mojih neprestanih molitev in blagoslovov?

7. Dokler ste bili v nižinah, nisem imel miru in počitka, ne podnevi, ne ponoči. Nisem imel obstanka v svoji hiši, ampak sem preživel ves čas na Očetovih višinah in molil za vas in za nižine ter vas nenehno blagoslavljal.

8. Večina ostalih z menoj, je delala enako kakor jaz, in moram ti povedati, da je še posebej Naeme, nenehno, skoraj brez najmanjšega predaha, rotila Svetega, vsemogočnega, dobrega Očeta, za ozdravljenje njenega zemeljskega očeta, Lameha z nižin, z najbolj ganljivimi, srčnimi besedami, katere nisem mogel poslušati, ne da bi bil globoko ganjen.

9. Enako je delal tudi Hored in dve Lamehovi ženi, ki sta tudi prišli k nam na višine in sta bili nenehno med nami v času vaše odsotnosti.

10. Moj ljubljeni Henoh, moram ti še omeniti hvalevredno ubogo Puro, deklico z nižin. Ta otrok nas je vse zelo začudil; ja, kdor je ni videl, ne more verjeti!

11. Ti veš kako strašno je Lameh ravnal z njenimi starši in sorodniki! In glej, ne glede na vse to, ni nihče na višinah bolj molil za Lameha kot ta otrok in to tako presunljivo, s tako veliko ljubeznijo in zaupanjem v svetega Očeta, da si, prvič, nisem mogel pomagati, da ne bi verjel, da je bil Sveti Oče samo njej nenehno viden, in drugič, se nisem mogel upreti svojemu mnenju, da je ne bi imel za resnično hči Svetega Očeta.

12. Dejansko, Henoh, če bi jo ti tako videl in slišal, bi prišlo tudi tebi to na misel!

13. To je bil tudi razlog, da sem vzel tega otroka k sebi, in kakor jo sedaj tukaj vidiš (Puro), tako sem tudi vzel s seboj, tako da bo lahko iz tvojih ust izvedela kakšno je stanje v nižinah, za katere je toliko molila in pošiljala tolike vzdihne Svetemu Očetu.

14. Glej, najdražji Henoh, in tudi vi, ki ste bili pred Henohom poslani v nižine, to je tisto kar se je zgodilo na višinah v času vaše odsotnosti!

15. Jaz, vseh vas še vedno živeči zemeljski oče, sem vam to oznanil, tako da se lahko veselite, zato pa tudi vi meni naredite zadovoljstvo, za

katerim sem globoko hrepenel mnogo dni in noči, in mi razkrijte kar sem vas vprašal, vendar le v skladu s sveto Očetovo voljo! Amen.»

16. Tedaj je Adam Henoha in vse ostale prisotne zopet blagoslovil.

17. In Henoh je odprl svoja usta in rekel Adamu in tudi vsem ostalim: »Poslušajte, oče Adam in vsi vi moji očetje in otroci! Sveti, najbolj ljubeči Oče, je Zase pridržal zadovoljstvo, da vam vsem razglasi kaj se je v nižinah zgodilo in kakšno je sedaj tam stanje; zato vam ne morem izpolniti vaše želje in vam prav zdaj razkriti razmere v nižinah.

18. Toda, že vnaprej lahko izveš to, da so se v nižinah zgodile nezaslišane stvari; ja, povem ti – stvari, o katerih nismo na višinah nikoli niti sanjali! O tem si lahko popolnoma prepričan!

19. Samo malo bodi potrpežljiv in razodetje bo pred teboj in vami vsemi ostalimi kot bleščeče jutranje sonce! Ampak, razlog zakaj sem vas moral poklicati je ta, da boste lahko slišali jasno sporočilo; torej le bodite potrpežljivi, dokler ne pride Oče, kot je obljubil Puristi, in vaš duh bo pridobil resnično svetlobo o nižinah!

20. Sedaj pa vstopimo v Puristino kočo, v katero smo poklicani; vendar pa glede na dani zakon, ne sme nobeno žensko bitje, razen Eve, vstopiti v kočo; in tako se morata tudi drugi ženski Naeme in Pura, napotiti v tem času v Uraniovo kočo!- Ti, čudovita Purista, pa nas sedaj vodi v Gospodovo kočo ljubezni! Amen.»

21. Toda Purista je Henoha vprašala, če bi bilo narobe ako bi v kočo vzeli vsaj samo ubogo, najčistejšo Puro in Gemelo Lamehovo* ženo.

22. Toda Henoh je rekel: »Poslušaj, če bi bilo to odvisno od mene, bi pustil noter cel svet; vendar jaz nisem Gospod nad Božjim Redom! Ampak Gospod je tako uredil; torej moramo tudi tako dolgo delati vse po Njegovi volji, dokler se On Sam ne bo odločil drugače.

23. Tako, da to, če bo ali ne bo ženskam dovoljen vstop v kočo, ni odvisno od mene, ampak edinole od Gospoda Samega, zato delajmo sedaj tako kot nam je bilo zapovedano in Gospod bo potem naredil tako kot je Njemu všeč! Amen.»

24. In tako so očetje v spremstvu Puriste, vstopili v kočo; ampak ženske, z izjemo Eve, so ostale zunaj.

25. Toda Pura je šla z Naeme na krajši sprehod, in obe sta moledovali Boga ter se popolnoma vdali v svojo usodo, svojo pobožno radovednost žrtvovali Gospodu in sredi vzdihov častili in hvalili Očeta, polnega ljubezni, milosti in usmiljenja.

26. Ko sta ti dve tako vzdihovali, glej, je kmalu iz poldneva prišel moški in šel naravnost proti njima. Ko sta ti to opazili, sta hoteli pobegniti; toda moški je šel za njima in ju kmalu dohitel.

Lameh z višin, Metuzalemov sin in Noetov oče*

464. POGLAVJE

**Neznanec se s Puro, Naeme in Gemelo pogovarja na griču spočetja.
Ostale ženske so zgrožene.**

1. Ko pa je moški šel mimo dveh in je bila razdalja do ostalih žensk za ti dve še vedno prevelika, da bi z njimi pobegnili v Uranionovo kočo, sta začeli klicati na pomoč.

2. Toda moški jima je rekel: »Poslušajta me, vidve, ti Naeme in ti Pura!

3. Resnično in zanesljivo vama povem, da se vama mene ni treba bati; kajti z vama nimam nobenih slabih namenov, ampak samo nekaj zelo dobrega, samo nekaj kar vama bo v največji meri koristilo.

4. Zato pojdita z menoj brez bojazni v smeri Puristine koč, in tam okoli trideset korakov pred koč, kjer je v sredini majhnega travnatega hribčka lepa cedra, se bomo pogovarjali o prekrasnih in važnih stvareh.

5. Ko sta obe to od moškega slišali, jima je postalo lažje pri srcu, in Pura je postala tako pogumna, da si je upala vprašati moškega kdo in od kod je, da ve za njuni imeni in jima želi le dobro, ker se ona nikakor ne more spomniti, da bi ga kjerkoli videla, niti v nižinah, niti na višinah.

6. Nato jima je moški rekel: »Moji ljubljene hčerke izjemno dobrega Očeta, ali je to kaj čudnega v današnjem času, ko je naseljenost že zelo gosta?!

7. Glejta, vidve sta doma na celotnih višinah glavnih praočetrov in ti so dobro znani vsem prebivalcem višin; tako sta tudi vidve znani, ker kot sem rekel, sta doma pri glavnih poglavarjih družin. Torej, če sem vaju tudi jaz prepoznal, kaj je tako čudnega?
8. Od kod in kdo pa sem jaz, bosta ve tudi z lahkoto ugotovili, ne da bi veliko razmišljali! Ker sta me videli priti od poldneva, je to odgovor že sam po sebi, kajti od koder prihajam, od tam tudi sem!
9. Če sta me z gotovostjo videli kot človeka in nikakor ne ptico ali kakšno drugo žival, je pred vama odgovor na kdo sem še bolj jasen kakor na od kod sem!
10. Zato me več ne sprašujta o stvareh, katere, kolikor so v tem trenutku potrebne, jih mora vajino oko zaznati takoj, ampak pojdita raje takoj z menoj na prej določeni kraj! Tam vama bom vse jasno razložil o sedanjem stanju v nižinah; kajti jaz sem bil priča od začetka do konca vsemu kar se je zgodilo v tem času v nižinah in tudi natančno vem kaj se v nižinah dogaja danes.
11. Torej, pojdita z menoj, tako da bosta v svojo veliko tolažbo o vsem tem izvedeli prej kakor vsi, ki so v Puristini koči; kajti po mojem vedenju sta v tem času vidve dan in noč, najbolj goreče, zelo ponižno prosili Boga, za rešitev nižin od uničenja. Zato je tudi primerno, da gresta z menoj; in tako mi sledita!
12. Po tej obljubi sta obe takoj naredili po volji moškega in odšli z njim brez kakršnegakoli strahu na določeni kraj.
13. Toda nobena od njiju ni vedela, da je ta prostor posvečen, kamor ne sme stopiti nobeno žensko bitje; tako se je zgodilo, da ko so druge ženske iz Uranionove kože opazile, da sta obe šli celo z neznancem na ta posvečeni kraj, so hitro stekle proti njima in jima to v strahu naznanile. Celo Gemela je bila v skrbah in obema klicala naj se vrneta.
14. Toda moški je vprašal ženske in še posebno Gemelo: »Kaj pa je s tem krajem? Ali ni vsa Zemlja ustvarjena od Boga in tako povsod enako posvečena?!
15. Če vam ženskam ni dovoljeno zaradi njegove svetosti stopiti na ta kraj, lahko takoj odidete s celotne Zemlje; kajti manj svetega kraja na

njej ni, kot je ta tukaj!

16. Vsekakor ste se ve same pokorile nekoliko neumnemu zakonskemu običaju ploditve, prav pod tem drevesom pred sončnim vzhodom, saj je bilo spočetje povsod drugod v jutranji pokrajini proglašeno za greh!

17. Če domnevate, da tega kraja ne omadežujete s svojim mesenim poželenjem, potem bosta verjetno ti dve, s svojo najčistejšo duhovno željo v Boga, to storili še manj!

18. Zato le pojdite spet nazaj; kajti jaz se s svojima dvema ljubljenima ne bom premaknil s tega kraja! – Tebi Gemela, pa je tudi dovoljeno, da prideš k nam sem gor; kajti jaz tebe poznam, da si zvesta v svoji ljubezni!»

19. Toda Gemela je odgovorila moškemu: »Kaj zahtevaš od mene? Ali ne veš, da me je Gospod zvezal z Lamehom, in da mora moje srce ostati vedno in za večno v Gospodu?!«

20. Ampak moški ji je rekel: »Ravno zato, ker to dobro vem, sem te poklical sem gor! Zdaj pa je to, kot vedno, od tebe odvisno, da slediš temu pozivu ali pa ne! Če hočeš pridi, če pa nočeš, se spet takoj vrni z ostalimi v Uraniovo kočo!«

21. Na to je Gemela rekla moškemu: »Dobri, modri človek, tvoj glas me mogočno privlači k tebi navzgor; če me moreš, in če me lahko opravičiš pri Lamehu, bi tudi jaz rada šla k tebi.«

22. Toda moški je odgovoril Gemeli, rekoč: »Ne jaz, ampak Lameh, tvoj mož, te bo sam opravičil, in to meni! Torej, stori kakor se ti zdi prav!«

23. Tedaj se je Gemela odtrgala od ostalih žensk in stekla navzgor proti moškemu in dvema ter se usedla moškemu ob nogah in kmalu občudujoče gledala njihovo čistočo.

24. Toda ženske, ki so stale spodaj, so bile zelo nejevoljne nad drznostjo moškega, zlasti pa sedaj treh žensk.

25. In Uranionova žena je glasno zakričala in rekla: »Ampak prav danes se nam je morala pripetiti taka nezaslišana sramota, ko pravkar pričakujemo Gospoda v koči! Kaj bodo rekli očetje, ko bodo videli tako sramoto? Tri najlepše ženske in povrh tega še z moškim močnega videza sredi belega dne na kraju ploditve! – O sramota, sramota,

sramota!»

26. Toda moški je spregovoril: »Ja, velika sramota, - ampak ne zaradi mene, ampak zaradi vaše velike neumnosti! Zdaj pa pojdite in bodite tiho, drugače bom že vedel kako vam zapreti usta!»

27. Tedaj so ženske umolknile in moški je začel trem razkrivati vse kar se je zgodilo v nižinah in kakšno je sedaj tam stanje.

28. Ko pa so to tri prepričljivo in jasno slišale, so začele glasno vriskati in hvaliti in slaviti Boga za tako veliko milost.

29. Toda druge ženske so mislile, da moški s tremi nekaj počne, zato so tekle v Puristino kočo in kričale moškimi kaj se tam zunaj dogaja.

465. POGLAVJE

Uranionov dober odgovor kričavim ženskam.

**Gemela in neznanec, ki se končno razkrije kot Gospod,
Ljubezenski prizor na gričku in zmerljivo kričanje ostalih žensk.
Henoh in Gospod.**

1. Kar nekaj časa so ženske kričale pred Puristino kočo, ko je končno prišel ven Uranion in te vprašal nekoliko nejevoljno v kakšni nevarnosti so bile, da se tako noro derejo, in če jim je kdo poskušal vzeti življenje.

2. In ženske so prst uperile proti travnatemu gričku, in rekle: »Le poglej tam veliko sramoto! In to danes, ko pričakujete Gospoda! Močan, postaven mlad moški, ki je prišel od bogve kje, je pravkar zasegel tri najmlajše ženske in jih privedel na posvečeni grič, in tam najbrž z njimi počne tiste stvari!

3. Tam! Le poglej, kako ga vse tri objemajo in se k njemu privijajo, da je eno samo veselje videti!

4. Ne, to je sramota na ta dan, ko so sem prispeli Gospodovi odposlanci z vzvišenim Henohom in kot že omenjeno, ko je Gospod obljubil naši Puristi, da se bo pred nami vsemi prikazal!

5. Pojdi vendar tja in te, ki so se spozabili, vsaj naženi proč s tega prostora!«
6. Toda Uranion jim je odgovoril: »Veste kaj, če vas ta zadeva tako bode v oči, ne glejte tja in se boste takoj bolje počutile! Zakaj bi moral povabljene goste razgnati, saj nam niso nič žalega storili?!
7. Kar pa se tiče posvečenega travnatega hribčka, ima ta določen pomen samo med nami; za tujce ki tega ne vedo, je enak kateremu koli drugemu kraju!
8. Zato se le spet pomirite in nas v koči, kjer čakamo na Gospoda, ne motite več! Ko pa se bo Gospod prikazal, potem bo On že vedel kako grajati takšne prestopnike; ve pa ostanite tihe in mirne! Amen.«
9. Po teh besedah je Uranion ženske odslovil in zaprl vrata koč.
10. Toda, ko so ženske videle, da s svojo pritožbo niso dosegle ničesar, so se jezne po tihem zadovoljile z zmerjanjem žensk in nič manj tudi moškega; vendar so bile prav posebno jezne na ženske.
11. In Gemela je vprašala moškega, če je bil navzoč, ko je Gospod na višinah prebival več dni in jih poučeval o pravih poteh odrešitve.
12. In moški je odgovoril Gemeli: »Poslušaj, ti Gospodova ljubica, in če sem bil tedaj zraven? Bodi prepričana, da nisem zamudil ničesar. Vem celo, kako te je Gospod nosil na Svojih rokah, kako je tolažil in okrepil Naeme, in kako je dvignil Puro, jo pritisnil k Svojemu srcu in ji dal zelo veliko obljubo! Iz tega lahko sklepaš, da sem bil takrat prav gotovo navzoč!«
13. Tedaj je Gemela zardela in sama pri sebi vzdihujoč, hrepeneče rekla: »Ah! V takšnem neskončno blaženem trenutku na tej Zemlji gotovo ne bom mogla več uživati!«
14. Toda moški ji je rekel: »Kdo ve, kaj se lahko zgodi danes, ko bo prišel Gospod, - in če ni On mogoče že prišel!
15. Gemela, dobro me poglej! Ali si ne bi tudi ti želela sedeti v mojem naročju?«
16. Tedaj je Gemela na skrivaj pogledala moškega in se povsem razvnela v skrivni ljubezni do njega, ko je v njem odkrila veliko podobnost z njej večno najbolj ljubim Abedamom, Gospodom in

Očetom nebes in Zemlje, in nato rekla po nekaj trenutkih tišine:

17. »Poslušaj, ti nadvse moder in tudi vse ljubezni vreden človek, tvoja pripoved o stanju v nižinah je bila tako živa, da sem vse tako verjela, kot da sem bila vsemu priča – kakor sta Naeme in Pura, ki te sedaj ljubkujeta in se te veselita, to potrdili in še vedno potrjujeta, hrepeneč ob tvojih bokih, - je bila več kot zgolj človeška!

18. Razen tega, če te od bliže pogledam, opažam veliko podobnost med teboj in Abedamom, in poleg tega še tvoj sladak vabljeni glas, ki me je tako močno prevzel; glej takoj bi se ti vrgla v objem, če le druge matere ne bi bile tako grozne in kar naprej za nami vohunile kaj počnemo!

19. Oh, če bi bilo odvisno od mene, bi bila že dolgo na tvojih rokah! Toda hude matere so tam! Ne, jaz si še ne upam! Če pa potem mogoče še celo Gospod pride sem – in Lameh! – Oh, potem bi se zame lahko prav slabo izšlo!

20. Seveda, samo zato si mi tako ljub, ker si tako zelo podoben Gospodu, in govoriš tako kot On, in tvoj glas je tudi prav tak kot Njegov! Ja, ja, to bi me moralo popolnoma opravičiti!

21. Oh, zato bi se ti vsekakor rada usedla v naročje, kajti sedeti v tvojem naročju mora biti velik blagoslov! Če bi le vedela, da se zato nihče ne bo jezil, in še posebno: če mi Gospod ne bi zameril, bi prav rada sprejela povabilo!«

22. Toda moški je rekel Gemeli: Poslušaj, ti Moja hči, zaradi Gospoda bodi brez skrbi! Če te Oče vzame v naročje, te Gospod ne bo jezno pogledal; zato Mi zaupaj in pridi k Meni, Očetu!«

23. Tedaj je Gemela popolnoma doumela Kdo je moški in zakričala od velikega veselja ter se vrgla nekoliko nespodobno na Njegove prsi. In Oče jo je prav tako s Svojimi rokami pritisnil k svojemu srcu in rekel njej in drugima dvema:

24. »O Moje najdražje hčerke, ljubite Očeta z vso močjo svojega srca! Kajti ve ste bile zadnje in iz koč izključene; to je razlog, da ste sedaj prve h katerim Sem prišel! Zato sedaj v polnosti uživajte Mojo ljubezen! Toda ne razkrijte me še, drugi Me morajo spoznati spontano!«

25. Ko so ta prizor videle ostale ženske, so bile čisto iz sebe; takoj so

zagnale vik in krik in spet stekle do Puristine kočice in tam naredile tako velik trušč, da so se zaradi tega vsi gostje iz Puristine kočice prestrašili, s Puristo vred.

26. Ko so bili vsi zunaj, so ženske pritegnile njihovo pozornost na prizor na travnatem gričku.

27. Toda Henoh jim je dal znamenje naj utihnejo, in rekel: »Če ni nič drugega kot to, je bil ta hrup resnično povsem nepotreben; toda zaradi miru bom šel tja in rekel četverici naj se oddaljijo s tega neumnega prostora.«

28. In Henoh je odšel tja in takoj prepoznal Gospoda.

29. Toda Gospod je rekel Henohu: Henoh, za ozdravitev velike neumnosti teh žensk, pošlji tudi Puristo k Meni, tako da bo morda neumnost že v korenu zadušena! Toda ne razkrij Me še, povej samo Sehelu, da Sem tukaj in ga obvesti, da naj čez nekaj časa pride k Meni! Amen.«

466. POGLAVJE

Adamovo radovedno vprašanje in Henohov odgovor.

Puristo Gospod pokliče na grič. Jezne ženske.

Evin evangelij za ženske.

Henoh in Sehel. Sehelovo povelicanje.

1. Ko je Henoh od Gospoda to slišal, je slavil in hvalil v duhu svoje velike ljubezni, najbolj zvestega in ljubečega Očeta in takoj ubogal Njegov vzvišeni namig.

2. Ko se je vrnil in je bil Gospod s tremi čistimi še vedno na istem prostoru, je celo Adam vprašal Henoha, kdo bi bil lahko ta človek, ki se sploh ne odziva na njegov ukaz.

3. Na to je rekel Henoh Adamu in tudi ostalim: »Človek se zato ni premaknil z mesta, ker mu jaz nisem to ukazal in prav tako tudi ne svetoval, in tega nisem storil zato, ker sem menil, da je povsem

nepotrebno! To je začasen razlog, sledečega boste zelo jasno že dovolj zgodaj spoznali!«

4. Tedaj je Purista stopila k Henohu in ga vprašala: »Vzvišeni, edini veliki duhovnik vsemogočnega Boga na tej Zemlji! Ali misliš, da Najsvetejši zamuja zato, ker smo dopustili prizor, ki je za matere tako nespodoben, in kateremu, tako se zdi, tudi ti ne nasprotuješ?«

5. Toda Henoh je vprašal Puristo, rekoč: »Poslušaj, ti prelepa Purista, ali ti najdeš kaj nespodobnega v tem prizoru?

6. Glej, moškega sem prepoznal na prvi pogled in v Njem videl resnično, najčistejšo ljubezen in najbolj vzvišeno, božansko, globoko modrost, ko mi je v nekaj besedah dal vedeti, da sem jaz z vso svojo veliko duhovniško modrostjo, zgolj šušmar v primerjavi z Njim!

7. Vendar pa, ker je po tem mojem pričevanju to neizpodbitno dejstvo, ne vidim razloga zakaj tega ne moremo tolerirati in zakaj bi moral biti prav to razlog za Gospodovo zamudo.

8. Ravno nasprotno, On bo prav zaradi tega tukaj mnogo prej kot bi Ga vi pričakovali!

9. Le poglej Lameha in Horeda, katerih ženi sta z Moškim in sta na smrt zaljubljeni vanj! Poglej, onadva bi imela prva pravico očitati svojima ženama njuno obnašanje in ju nagnati s tega prostora, vendar sta tiho, in ko ljubeče žrtvujeta Gospodu vse, si pravita: 'Gospod za to ve in ima v Svoji sveti ljubezni razlog, da to dovoli.'

10. Če ne jamra tisti kogar čevelj žuli, - kakšen razlog bi potem morali ostali imeti za to?

11. Toda ti prelepa Purista, poslušaj me še naprej! – Glej, Moški je govoril z menoj in rekel: 'Henoh, za ozdravitev neumnosti teh žensk Mi pošlji tudi Puristo!' – Kaj boš storila sedaj?«

12. Tedaj je postalo Puristi nelagodno, zardela je in čez nekaj časa rekla Henohu: »Toda Henoh! Kaj ti zahtevaš od mene in kaj tisti moški tam? Ali ne veš kakšno zapoved mi je dal Gospod?«

13. In Henoh je njej odgovoril: »To vem tako dobro kakor ti; kajti tvoja kočica mora biti podložna meni, ker mi je Gospod dodelil najvišji duhovni položaj na Zemlji! Vendar ti kljub temu, jaz, edini veliki Božji

duhovnik na Zemlji, pravim: Pojdi k temu moškemu v korist vseh žensk tega področja; kajti, če ne boš šla, se Gospod ne bo prikazal! Torej upoštevaj moj nasvet!«

14. Po tem Henohovem govoru, je Purista zardela od sramu in ni vedela kaj naj stori. Čez nekaj časa pa se je vendarle spet ojunačila, se obrnila k Henohu in ga vprašala:

15. »Prej si rekel, da si moškega takoj popolnoma prepoznal; ali bi mi zato lahko povedal kdo je ta človek?«

16. In Henoh ji je odgovoril: »Prelepa Purista, sedaj si očiščena, zato ti sedaj lahko na skrivaj povem, da mi je Moški rekel naj ti povem, da pridi k Njemu, ker je On Gospod! – Toda za sedaj bodi tiho in pojdi tja! Amen.«

17. Ko je Purista to slišala, je prav tako kakor Gemela, polna največjega zanosa, glasno zakričala in stekla k Gospodu. Ko je prišla k Njemu, se je vrgla k Njegovim svetim nogam, jih objela in jih prekrila s solzami veselja in najbolj čiste ljubezni.

18. Toda Gospod jo je nato dvignil in tudi objel.

19. Ko so ostale ženske to videle, so bile čisto iz sebe. Začele so dobesedno tuliti in preklinjati ta prostor, planile so k Evi in se ji zelo pritoževati nad takšno neprimerno gnusobo.

20. Toda Eva je ženskam, ki so se pritoževale, rekla: »Pustite vendar možem, ki so naši gospodarji, naj se najprej pritožijo in ne posegajte vmes pred njimi! Ko se bodo oni pritožili, boste lahko jokale; vendar pa ženske niso nikoli upravičene do pritožbe!

21. Jaz sem vaša mati in vam vsem še vedno živ vzgled; če boste postale drugačne kot jaz, bo zaradi vas svet obsojen na propad!

22. Samo enkrat sem posegla pred svojim moškim in ta prenašljivost je skoraj uničila celotno stvarstvo!

23. Toda Gospod se je usmilil moje slabosti, vendar pa je bilo to storjeno na račun naše fizične smrti!

24. Torej, kaj boste dosegle z vašim pritoževanjem, ko boste s tem motile moški mir? Zato to upoštevajte in z veliko predanostjo, potrpežljivo vse prenašajte in boste pravične pred Bogom! Kajti ženska

pravičnost je samo v mehkobi njenega srca; ženska, ki se pritožuje je trn v Božjem očesu.

25. Zato se ne pritožujte in bodite krotke in strpne! Kajti žensko pritoževanje je oster nož, ki zareže v zvestobo moškega srca; toda blagost je močna vez, ki moško srce zveže z nami in je moški ne bodo pretrgali.

26. Razumite to; uravnajte se z Božjim redom in molčite! Če nimate zakona, zakaj se potem obnašate, kot da ga imate! Torej pustite, da moški posredujejo in zadevo uredijo!»

27. Po tem Evinem govoru ženskam, so ženske končno utihnile, in Henoh je poklical Sehela ter mu rekel: »Brat, Gospod te potrebuje! Zato pojdi k Njemu, tja kjer Ga vidiš, tam na travnatem griču; vendar Ga ne razkrij dokler ne bo pravi čas za to!

28. Gospod te bo sedaj povelical in te nato usposobil za Njegovo veliko vesoljno služenje!

29. Spomni se me v svoji veliki čistosti; kajti Gospod bo nekega dne povelical tudi mene, prav tako kot bo sedaj tebe povelical in neskončno pooblastil.

30. Zato zdaj pohiti k Njemu, k tvojemu in mojemu Bogu! Amen.»

31. Sehel je poln največjega veselja in ljubezni takoj odhitel k Gospodu. Ko je prišel na grič, je Gospod vstal, iztegnil Svojo desno roko in rekel:

32. »Sehel, glej, moja velika polja so obdelana in seme je položeno v brazde; sedaj pa rabi dobro oskrbo, da bo lahko vzkliko in dozorelo v večno živi plod!

33. Zato Sem te sedaj poklical nazaj in te obdaril z veliko močjo za delo v neskončnem vesoljnem prostoru, v skladu z Mojo voljo.

34. Tu je meč Moje moči in tam sovražnik Moje ljubezni; zgrabi ga, pojdi in se vedno bori proti zmagu! Amen.»

35. Tedaj je Sehel nenadoma izginil in odslej ni bil več viden.

36. Ko so to videli vsi gostje in ženske, jih je zajel velik strah in so dejali: »Ta človek mora biti velik, mogočen Gospodov sel in nato padli na obličje in molili k Bogu.

467. POGLAVJE

Purista kot Božji svetovalec.

Bog si zaželi človeško prošnjo kot pobožen nasvet.

Milost in ljubezen Očeta do Njegovih otrok.

1. Ko so se vsi, ki so tedaj častili Boga, razen Henoha in štirih ženskih bitij, ki so bile na varnem pri Očetu, zbali moža na travnatem griču, misleč, da jih bo enega za drugim polagoma vse pokončal, kakor je to storil z velikim Sehelom, je Gospod rekel Puristi:
2. »Poslušaj, ti Moja ljubljena kuharica! Kaj misliš, da bi morali sedaj storiti, da bi osvobodili neumneže njihovega strahu in jih nato pripravili do tega, da bi Me prepoznali kot njihovega edinega pravega Boga in Očeta, ne da bi škodili njihovi svobodi? Kajti, če bi se jim sedaj nenadoma razkril, posebej še vsem ženskam, bi jih to stalo življenja, če ne nekaterih celo njihovega celotnega obstoja! Torej, daj Mi nek nasvet kaj bi bilo treba storiti!«
3. To vprašanje je čudovito Puristo vso tako pretreslo, da je bila čisto iz sebe in začela jokati, ker je mislila, da jo hoče Oče s tem vprašanjem kaznovati.
4. Toda Gospod je jokajočo Puristo zelo prijazno pogledal in ji rekel: »Poglej Me, hči Moja in Mi v svojem srcu povej ali je nekdo, ki hoče kaznovati, videti po svojem obličju tako kot Sem sedaj Jaz, ki bom vedno tako pogledal na tiste, ki Me ljubijo in Me bodo vedno ljubili tako kakor Me ljubiš ti? No, kaj Mi boš odgovorila na to vprašanje, Moja ljubljena hči?«
5. Tedaj se je Purista zopet opogumila in spregovorila iskreno vendar precej plašno: »Ne, ne, najdražji, najboljši Sveti Oče. Ti sploh ne moreš biti tako slab ali celo zloben, - sedaj to povsem jasno vidim; ampak glede Tvojega prejšnjega vprašanja; bilo je zelo lahko. Meni je jasno kot beli dan, da bi bila z moje strani največja domišljavost, za katero bi bila določena najstrožja kazen, če bi se Tebi, neskončni modrosti drznila dati nasvet kaj moraš storiti!

6. Oh, kar tresem se, če le pomislim na to, da bi svetovala Tebi, o Bog, vseomogočni Stvarnik nebes in Zemlje, zato Te prosim, Ti moj najboljši, najdražji Oče, prizanesi mi s prisilo.
7. Vendar je nato Oče rekel Puristi: »Poslušaj, ti Moja ljubljena hči; ti Me še ne razumeš prav dobro, zato bodi zelo ljubeče pozorna na to kar ti bom sedaj povedal!
8. Glej, sedaj te je strah, da bi te kaznoval, če bi Mi na Mojo očetovsko željo dala otroški nasvet, ker si zelo dobro uvidela, da Moja božanska, neskončna in večna Modrost nikoli ne potrebuje nasveta, zato Jaz tudi vodim vse k najboljšemu, kar je vidno povsod!
9. Toda, ker je to nesporno res, kako to, da si Me spraševala o različnih stvareh Jaz pa sem te potem tudi vedno uslišal in ti dal kar si želela? Kaj drugega je taka prošnja kot pobožen nasvet, s katerim Mi prosilec naznanja kaj naj storim?!
10. Ali prosilec ne ve, da Sem Jaz najvišja Modrost in nadvse ljubeč in dober? In, če to ve, kako Me lahko potem za nekaj prosi?! Kajti on mora vendar neizogibno domnevati, da bom Jaz kot najvišja Modrost in Ljubezen sigurno brez njegove prošnje naredil najboljše in najbolj pametno v najbolj primernem času!
11. Kako velik, brezbožen grešnik mora biti torej tisti, ki Me hoče s svojo prošnjo pripraviti do tega, da zanj naredim nekaj kar je v nasprotju z Mojo božansko modrostjo?«
12. Tedaj se je začela Purista in tudi ostale tri tolči po prsih in vse so govorile: »O Gospod, bodi usmiljen z nami, kajti tako smo potem me najbolj odvratne grešnice pred Teboj!«
13. In Gospod jim je zopet rekel: »Ja, poslušajte, ve Moje hčerke; če boste še naprej tako počele boste še povečale svoje grehe, kajti ti Purista si mi pravkar v svoji prošnji svetovala, da naj se vas usmilim!«
14. Tedaj je Purista v velikem strahu in žalosti vzkliknila in rekla: »Oh, zavoljo Tvoje božanskosti, kaj sem jaz uboga norica storila?!«
15. Tudi Gemela je žalostno jokala in rekla: »Torej smo vse izgubljene!«
16. Prav tako se tudi Neme in Pura nista mogli izogniti strahu in bolečini.

17. Toda Gospod je vse objel, jih pritisnil na Svoje svete prsi in jim nato rekel: »Hčerke, ali ste morda nesrečne in izgubljene na Mojih prsih, ko vas Jaz vaš Stvarnik in Oče z gorečo ljubeznijo vabim in vidno nosim na Svojih rokah, tako kakor mati nežno svojega najbolj ljubljenega dojenčka?«

18. Po tem vprašanju je četverica zopet prišla k sebi in Purista je v solzah smeje odgovorila: »O najboljši Oče! Torej me nismo izgubljene! Varne smo, vendar vsekakor še vedno grešnice pred Teboj?«

19. Toda Oče ji je odgovoril: »Če bi bile grešnice ne bi morale biti z Menoj; toda ker ve niste grešnice ampak Moje najdražje hčerkice, vas sedaj nosim na Svojih rokah!

20. Vendar bom Jaz kot oče Svojim ljubim otrokom pustil, da Mi svetujejo, kot da rabim njihov nasvet in jim tudi pustil delati stvari, kot da so mi njihova dejanja in pomoč potrebna!

21. Kajti vse to delam kot oče Svojim otrokom iz Moje velike ljubezni, potem pa vodim njihove nasvete in njihova dejanja tako, da Jaz svoj cilj vendarle vedno dosežem.

22. Zato Mi moraš ti Moja hčerkica tokrat tudi svetovati kaj naj Jaz sedaj storim in Jaz ne bom storil nič drugega in nič prej kot le tisto kar Mi boš in ko Mi boš svetovala!«

23. Šele tedaj se je Purista zopet opogumila in objela Očeta okoli vratu, Mu dala majčken poljub in nato rekla: »Oh, pusti tudi vsem ženskam, da gredo sedaj iz ljubezni do Tebe z nami v mojo kuhinjo in tam, če Ti je to všeč, Te prepoznajo kot ljubega Svetega Očeta, Te ljubijo in obožujejo!«

24. In Gospod je rekel: »Amen, tako bodi! In tako pojdimo v kočo!«

25. Toda Gemela je vprašala Očeta: »Oče, ali smo lahko tudi v koči blizu Tebe?«

26. In Gospod je rekel: »Kakor je hčerkica tukaj, tako je tudi v koči, ker Sem Jaz povsod enako dober Oče! In tako Mi z zaupanjem sledite! Amen.«

468. POGLAVJE

**Bog s Puristo, Gemelo, Puro in Naeme v Puristini koči.
Vprašanja in domneve zunanjih radovednih opazovalcev.
Henohov duhovno razsvetljen govor dvomljivcem in kritikom.**

28. 03. 1843

1. Ko je šel Gospod s štirimi mimo Henoha, mu je rekel: »Henoh, vse jih pripravi in potem privedi k Meni v koč; vendar naj ženske pridejo le do praga vrat, ne smejo pa stopiti v koč dokler bom Jaz v njej, razen Eve in teh štirih tukaj, katere bom Jaz sam pripeljal v koč! Amen.«
2. Nato je Gospod s štirimi ljubljenimi hčrami stopil v koč in jih do vstopa celotne družine zabaval z vsemi vrstami razodetij božje milosti ter jim pokazal sijajne načine, s katerimi vodi življenja svojih otrok in vseh drugih bitij. Nazorno jim je razkril tudi imenitno človekovo usodo, pa tudi morebiten zli hudičev poseg.
3. Tako je Gospod deloval v koči; ampak kako se je Henohu zunaj godilo?
4. Najprej sta Hored in Lameh prišla k njemu in ga vprašala: »Oče Henoh, ali nam ne bi povedal kdo je možki, ki je prav sedaj šel tako veselo v koč, in to čisto sam s štirimi ženskami, namreč z našimi ženami, s Puristo in prelepo Puro, kar je v nasprotju s pravili, ki jih je dal Gospod? Nekaj nenavadnega mora biti na tem človeku, kajti s teboj se pogovarja tako, kot da sta že dolgo dobra znanca, zato ga zagotovo poznaš?
5. Če Sehelovo izginotje ni bila prevara naših oči, potem zagotovo pripada višjemu svetu, zato bi bilo zelo zaželeno, če bi nam dal podrobnejša pojasnila o njem!
6. Domnevamo, da bi lahko bil že sam Gospod; vendar se s tem ne ujema Puristino sporočilo, kateri je Gospod razodel, da bo On takrat, ko Ga bomo vsi zbrani čakali v koči v najbolj globokem miru naših src, takoj viden prišel in nam potem vsem naznanil kaj vse se je do sedaj

zgodilo v nižinah.

7. Toda ta človek ni prišel v skladu z razodetjem, ampak popolnoma prost, in ko smo se mi v koči pripravljali na Gospodov prihod, je on zunaj z ženskami povzročil vznemirljiv spektakel in si za to svojo očitno zabavo izbral štiri največje lepotice!

8. Sicer so te štiri vsekakor najčistejše ženske zvezde sedaj na višinah, vendar je zelo nenavadno, da se kljub temu, da so popolnoma zaljubljene vanj, ne moremo jeziti nanje, - vendar to še vedno ne pomeni, da je zato Gospod!

9. Kajti Gospod je zvest v Svojih obljubah; torej se On tudi ne more drugače pojaviti, kakor edino tako kot nam je naznanila Purista! Zato nam povej, dragi oče Henoh, kdo je ta človek in od kod je!»

10. Tudi ostali so pristopili k Henohu in ga enako spraševali.

11. Vendar je imel Adam še drugačno mnenje; zato je z zelo resnim obrazom rekel: »Henoh! Meni je ta moški malce sumljiv, kajti prejšnji spektakel z drugače tako spoštovanimi in neoporečnimi ženskami se mi nikakor ne zdi v redu!

12. Na uničenje ali pravzaprav popolno izničenje Setovega sina pa se lahko gleda tudi drugače, če kdo hoče; kajti Gospodu bi bilo zelo lahko, da bi nas prav dobro preizkusil tako, da bi sovražniku luči dovolil, da nekaj časa tako deluje!

13. Zdi se, da moškega poznaš, - vendar to še ni dovolj, da bi mene prepričal, ker ga še nisem spoznal; jaz sem bil že mnogokrat sežgan, zato imam ob podobnih pojavih velik strah pred ognjem!

14. Torej, daj nam podrobnejša pojasnila o tem moškem, in poskrbi, da pridemo v koč, ker drugače bo Gospod še dolgo odlašal!

15. Kot sem rekel, kakorkoli na to gledamo; ta človek je lahko Gospod ravno toliko kot je to eden od nas! Zato, ker če bi bil On, bi Purista tako rekoč lagala! To moraš uvideti tako kot smo mi!

16. To, da se štiri tako držijo tega moškega, pa še nič ne dokazuje! Kajti ženske so lahkomiselne in vse skupaj slepe; in če neka moli desetletje, lahko potem v enajstem letu zapade v veliko skušnjavo in se

popolnoma vrže zapeljivcu v naročje, kajti tudi ženska je svobodna in dela kar hoče.

17. Torej, povej kar veš; vendar ne govori predolgo, tako da bomo šli lahko kmalu v kočo in tam počakali na Gospoda in s tem moškemu preprečili, da s štirimi golobicami počne kar se mu zljubi! Na splošno ne smemo biti tako mlačni v božanskih stvareh, sicer svet ne bo obstajal več kot tisoč let, kot je že obstajal do sedaj z mojo vedno dejavno gorečnostjo do Boga!»

18. Šele tedaj je Henoh lahko prišel do besede in rekel: »Poslušajte vsi, moji ljubi očetje, bratje in otroci! Misli vaših duš in vaši jeziki so bili zelo dejavni, vendar so ostala vaša srca popolnoma nedejavna!

19. Izgleda, da ste popolnoma pozabili na moj sabatni govor prejet od Gospoda, če ne razumete Gospodove obljube Puristi!

20. Kaj je Puristina kočica, v kateri moramo vedno pričakati Gospoda? Poslušajte, naše srce je Puristina kočica in ogenj v njej je naša živahna ljubezen do Boga!

21. Kdo od vas pa je že šel v to kočico, in kdo je sprejel svoje brate v tej koči in hotel biti zadnji ter najmanj pomemben med njimi?

22. Razen Eve in Puriste ne sme nobena ženska vstopiti v kočico! To pomeni: ko smo v ljubezni do Boga v miru v naših srcih, potem ne smemo misliti na ženske, da ne motimo ljubezni do Gospoda z ljubeznijo do žensk, razen ljubezen med materjo in otrokom, katera pa ljubezni do Boga ne moti ampak daje le merilo kako moramo ljubiti Boga! Ali to razumete?

23. Sicer smo bili v Puristini koči z našimi telesi, vendar so naša srca obtičala pri ženskah in se spraševala: 'Zakaj ne smejo biti vse ženske v koči?' Potem ni čudno, da so nam ženske povzročile tak hrušč in nas na koncu celo nagnale iz kočice. Ali to razumete?

24. Vendar, ker je Gospod neskončno bolj usmiljen in zvestejši od nas, je kljub temu prišel k nam, ker je tako obljubil; toda On je prišel k nam tako kakršni smo v naših srcih. V naših srcih so ženske, zato je tudi On prišel k ženskam in jih vzel gor, ker mi nismo bili navzoči v naši Puristini koči! Ali to razumete?

25. Štiri čiste Gospodove ljubice so nas zelo osramotile, ko so Ga dejansko čakale v resnični in živi Puristini koči, zato je On najprej prišel k njim, medtem pa, ko smo mi še brusili jezike, so one že uživale v najbolj blaženih izlivih Njegove Milosti, Usmiljenja in Ljubezni! - Ali to razumete?
26. Še vedno ne veste nič o nižinah, toda štirim je Gospod že zdavnaj dovolil zreti najbolj razumljivo v Njegove najčudovitejše metode in vodenje! - Ali to razumete?
27. Še vedno sprašujete in govorite: »Kdo je ta moški?«, toda štiri neoporečne so že dolgo v Njegovem naročju, kjer se veselijo svetega najbolj ljubečega Očeta. - Ali to razumete?
28. Toda jaz vam ne pravim, da je ta moški Oče, ampak pojdite k Njemu v svojem srcu in boste spoznali kdo je. - Ali to razumete?
29. Ja, sedaj morate to razumeti, če niste bolj slepi kot središče Zemlje! Moj govor je končan, delujte v skladu z mojimi besedami in spoznajte svojo veliko slepoto v Gospodovem imenu! Amen.«
30. Šele tedaj so vsi spregledali svojo zmoto in se začeli tolči po prsih.

469. POGLAVJE

Zmedeni moški. Čudenje blebetavih žensk. Dobro mnenje Aorine sestre.

29. 03. 1843

1. Šele po preteku ene četrtnine senčnega obrata so se očetje in ostala jutranja družčina spet zavedli; vendar ni nobeden vedel kaj naj sedaj stori. Zato so se zmedeni gledali in se osupli skoraj nemo spraševali: »Kaj je to; kaj se nam je zgodilo, kaj smo storili?« Toda na vsa nema vprašanja ni bilo od nikoder nobenega odgovora!
2. Toda ženske, ki so bile nekoliko oddaljene, so opazile, da se je moralo moškim pripetiti nekaj pomembnega, da delujejo tako

skrivnostno in skupaj stikajo glave. Zato so se vse ženske takoj napotile k moškim, kar ni bila njihova šibkost, temveč le močna lastnost imenovana radovednost, da bi lahko prisluškovale kaj se je pravzaprav zgodilo.

3. Spotoma je ena od njih vprašala sosedo: »Kaj misliš, da se dogaja z moškimi?«

4. Sosea ji je odgovorila s tehtnim pogledom, vendar kot običajno z brezizraznim obrazom: »O sestra! To mora biti nekaj grozno nenavadnega; vsekakor gre za čudež. Ko bi nam le nekdo povedal kaj je to!«

5. Druga je rekla: »To je prav gotovo nekaj zaradi zelo nenavadnega moškega!«

6. Četrta je rekla: »Ja, ja, ta odvraten človek je, kot veste, sedaj čisto sam v koči s štirimi lažno častnimi deklinami. Ker se je zunaj zbal pogledov naših moralnih oči med svojim početjem z njimi, je odšel v kočo!«

7. Peta je na to dejala: »Prav imaš; tam je on sedaj veliko bolj sproščen in mu je tudi precej bolj udobno. Enkrat sem le tako mimogrede tudi Lamehu in Horedu rekla: 'Nočem biti slaba prerokovalka, vendar bodite zelo previdni, kajti tako lepa, mlada, vroča kri nikakor ne napoveduje kaj dobrega!'

8. No, zdaj pa imajo, modreci, ki hočejo nas izkušene ženske vedno utišati, da bi se prepričali na lastne oči!

9. Ne veš ali bi se smejal ali jezil! Prav pred njihovimi modrimi nosovi jim je čarovnik iz poldnevne pokrajine, o komer sem vam že marsikaj povedala, iztrgal njihove jutranje bisere, ali kakorkoli jih že imenujejo!

10. Sedaj prav gotovo stikajo skupaj glave iz čistega strahu in ljubosumja in si ne znajo, kljub vsej svoji modrosti, svetovati ali pomagati!

11. Najmočnejšega moža med njimi je odčaral proč, tako da se zanje ne more nič bolje iziti, tudi če bi ga hoteli obvladati s silo!«

12. Šesta je k temu dodala, rekoč: »Ja, vsekakor imaš prav, ker sem videla in slišala Henoha, ko je šel k čarovniku, da bi ga nagnal s svetega

kraja! Toda čarovnik ga ni hotel ubogati! Henoh je potem poslal gor Puristo, verjetno zato, da bi čarovnika omehčala in ga s tem na nasproten čarovniški način premaknila z mesta; toda spodletelo je, gospod Henoh! Čarovnik je takoj začaral tudi svečenico Puristo, ki se je nato vrgla nanj!«

13. Druga soseda je pristopila in popravila govornico z besedami: »Sestra, jaz sem to bolje videla! Gospod Henoh je hotel Puristo le poslati gor, vendar je z njo o tem spregovoril samo nekaj besed, ko je bila že začarana; zakričala je – verjetno v trenutku, ko je bila magijsko napadena, potem pa je stekla povsem nesmiselno, slepo k čarovniku ter padla v njegovo naročje v skladu z njegovo željo!«

14. Tedaj jo je prejšnja govornica prekinila in pripomnila rekoč: »Ja, ja, imaš prav; tako je bilo. Ampak, kaj sem hotela povedati? – Ja, ja, sedaj že vem! Potem je modri gospod Henoh poslal tja močnega Sehela! Toda, ko je poskušal na silo odvreči čarovnika dol s hriba s svojimi rokami, ga je slednji kaj kmalu odstranil s svojo čarovnijo. Le Bog ve kam; in sedaj stojijo tam kot voli na hribu in z vso svojo modrostjo, iskreno rečeno, ne vedo kaj narediti!«

15. Druga vneta poslušalka teh poučnih pripomb, je k temu porogljivo smehljajoč dodala: »Ne, ampak jaz bi se pa glasno smejala, ko je ta zelo privlačen čarovnik tako modrim gospodarjem izmaknil te štiri jutranje bisere, te pomladne rožice, ki jih obdaja večna jutranja zarja in – Bog ve katere druge lepote!«

16. Ena druga je k temu dodala: »Ko bi le sedaj prišel Gospod Jehova, kot je napovedala Purista, da bi potem lahko videla majhno zadrego modrih mož!«

17. Še ena druga je odvrnila: »Oh, lahko smo prepričani, da bo Gospod zdaj kar znatno zavlekel Svoj prihod! Kajti, On najbrž večno ne bo prišel ob takem škandaloznem dogodku, razen z žarečo kaznovalno šibo, ki se bo tedaj čarovniku in štirim nebeškim očem prav dobro prilegla in prav tako zelo modrim možem!

18. Stara, sicer pa nadvse cenjena mati Eva, se je tudi povsem vživela v moške! Nobena naj se ji nikoli ne pritožuje čez moške, ker se ne konča

dobro! Kot prej - to je prav smešno -, ko se ji je Uranionova žena pritoževala, je dobila prizanesljivo grajo namesto tolažilnega opravičila! Ne, za kogar je to pravično je moral svojo modrost žlampati iz kdo ve katerega vira.«

19. K vsemu temu je še ena druga dodala: »Kaj je narobe z moškimi? – Oh, jaz poznam razlog! Vsi so zaljubljeni do ušes! Vendar jim je čarovnik sedaj prekrižal načrte; zato zdaj tako osupli stikajo skupaj glave!

20. Saj, kako dolgo je že tega, ko je prastari oče Adam vzel celo lepo mlado Puro k sebi domov, potem pa si je dovolil, da ga je peljala na vrh hriba, - in nekdo je celo opazil, da jo je poljubil!«

21. Sosea je k temu pripomnila: »No, to bo pa nekaj novega, ker sem jaz videla z lastnimi očmi, ne samo, da jo je poljubil, ampak tudi objel, in kdo ve, s kakšnimi nemogočimi mislimi! – Ja, ja, gospodje, ti so zmeraj v redu; lahko se jim zaupa le tako dolgo dokler jih nekdo ne vidi, - pa še to težko!«

22. Toda ena izmed žensk iz Jutra, ki je bila mlajša sestra Aore, v starosti šestdesetih let, in tako za takratne čase še zelo mlada in še vedno samska -, je stopila mednje in rekla: »Naše govorjenje se mi zdi ravno tako, kot stresanje prazne slame, da bi iz tega dobile kruhova zrna!

23. Če bi bilo odvisno od mene, bi prej trdila, da vse govorite le iz najbolj žareče ljubosumnosti, in za vse to česar obtožujete moške, ste vendarle najbolj krive same, potem ko tako razmišljate o vedno modrih moških.

24. Zatrdno si upam reči, da bi se vsaka od nas brez pomislekov pustila uročiti temu čudovitemu moškemu, ko bi nas on le hotel začarati!

25. Ker pa moški iz dobrega razloga tega ni storil, ampak vas je le poslal s hriba, mora biti sedaj zato nečasten človek! Oh, mislim, da je to zelo naravno!

26. On je meni tudi pomignil naj pridem k njemu; če se ne bi vas tako zelo bala, bi storila enako kot moja nečakinja Purista!

27. Toda sedaj me ni več strah in vem o čem govorim, in nisem niti

malo neumna. Vendar si dobro zapomnite, ve drugače visoke matere in sestre: ko bo Gospod Jehova prišel – če že ni prišel –, se vam bo slabo godilo, in kdo ve, če niso štirje biseri boljše kot me tukaj, in od vseh tam obrekovanih gospodov; kajti jaz sem za tem moškim videla bleščečo svetlobo in kdo ve, če ni moški katerega ste zasmehovale Sam Gospod, - in če je, kaj bo potem z vami?!«

28. Tedaj so vse ženske umolknile, kajti postalo jih je zelo strah.

470. POGLAVJE

Pogovor zaskrbljene Mire s Henohom.

1. Toda mlada govorka, ki se je imenovala Mira, je kmalu opazila kako veliko pozornost je vzbudila pri ženskah s svojimi besedami. Rekla si je: 'Kaj bo nastalo iz tega pojava? Matere in sestre so sedaj naenkrat popolnoma onemele; z vsakega obraza strmi velik strah in neizmerna groza!
2. Nekaj je treba narediti; sicer drugače dostojanstvene matere in drage sestre ne morejo ostati v tako obžalovanja vrednem stanju?!
3. Že vem kaj bom naredila! Sama bom šla naravnost k Henohu in bom njihova priprošnjica, ker si matere in sestre ne upajo tja; on bo spet poživil močno prestrašene ženske! Ja, to je zelo pametna zamisel; zato kar urno k izvedbi le-te!'
4. Zamisel in njeno udejanjenje je bila vedno dobra Mirina lastnost; zato je šla takoj k Henohu in mu vse povedala.
5. Toda Henoh jo je tako rekoč zaslišal, ko ji je rekel: »Ja, ampak zakaj si tako predrzno govorila in s tem matere in sestre tako prestrašila?!
6. Glej, tako kot si sedaj našla svojo pot do mene, bi jo morala najti že prej in mi v Gospodovem imenu naznaniti blodnje žensk in sester. V tem primeru bi se zadeva uredila edino po poti ljubezni; sedaj pa si s svojimi prenaglimi besedami matere in sestre dobesedno pripravila na sodbo, ta pa ni tako lahka, kot morda ti misliš!«

7. Ko je Mira to od Henoha slišala, mu je brez strahu odgovorila: »Oče Henoh, zagotovo si zelo moder in pri tem še edini od Samega Gospoda trajno postavljen veliki duhovnik, toda jaz še vedno mislim, da pravkar nisem storila nič narobe; kajti Gospodova pravica se mora spoštovati, v vsakem primeru bolj kot pravice ljudi, če se te ne ujemajo z Božjimi!

8. Toda matere in sestre so se v slepi vnemi spozabile, kot se to ženskam pogosto zgodi, tako da so proti Božji pravici utemeljevale svoje lažne trditve, in ker jaz zaradi svojega notranjega čuta za pravičnost nisem mogla več prenašati, da bi bil najbolj Sveti, najboljši Oče, v Svoji najbolj dovršeni moški podobi še naprej tako žaljen, sem zato tudi stopila naprej in jim povedala le svoje mnenje. Toda zato, da so se moje matere in sestre ob mojih besedah tako užalostile, ne morem biti odgovorna.

9. Dragi oče Henoh, zato se ne jezi name, kajti hotela sem le dobro in nisem niti najmanj mislila na nekaj slabega.

10. Glej, jaz sem zagotovo z vsem srcem dobra do mater in sester, kar lahko vidiš že iz tega, da sem kljub temu, da je tudi meni čudovit moški namignil naj se mu pridružim, kakor tudi ostale štiri, vendar sem iz strahu in spoštovanja do mater in sester le ostala, čeprav sem v sebi takoj občutila malodane neustavljivo slo, da bi to naredila!

11. Vendar pa ti sedaj, dragi oče Henoh, s popolno gotovostjo povem, da če mi ta moški še enkrat namigne naj pridem k njemu, ne bom zapustila le matere in sestre, ampak ves svet, in pohitela naravnost k njemu; kajti za tem moškim je več kot samo človek! – To vem zagotovo!«

12. Tedaj je Henoh rekel Miri: »Poslušaj, ti si zelo pametna, kot ne tako zlahka katera druga tvojega spola! Zato ti ne bi smelo biti težko s svojo pametjo pomagati materam in sestram, če jih zares z vsem srcem ljubiš?!«

13. In Mira je Henohu odgovorila: »Ja, dragi oče Henoh, sodeč po tvojem nenehno izmikajočem govorjenju tako ali tako na koncu ne bom imela druge izbire! Na poti k tebi sem že razmišljala o tem, da pri

tebi največje ravni milosti ne bo mogoče najti! – Ko bi le lahko prišla do tega moškega; on bi me zagotovo prej poslušal kakor ti!»

14. In Henoh ji je odgovoril: »No, prav; glej, moški je v koči in vrata so odprta! Jaz te ne bom zadrževal, če boš pri njem iskala pomoč; zato greš že lahko k njemu, če verjameš, da te bo on prej uslišal kakor jaz!»

15. In Mira je rekla: »Oh, ko bi le smela, to pa me niti najmanj ne skrbi!»

16. Veselite se, ve uboge matere in sestre, pomagano vam bo brez Henoha!

17. Zato le pogumno; čudoviti moški ima prav gotovo boljše srce od tebe, dragi oče Henoh, in me ne bo zasliševal, če mu bom potožila, ampak pomagal!»

18. Tedaj je resnobno odšla v kočo.

471. POGLAVJE

Mirin vstop v kočo in njeno preverjanje pri Bogu, očiščenje in sprejem.

31.03. 1843

1. Ko je Mira popolnoma varno vstopila v kočo, da bi se spoznala z Gospodom, katerega še ni dobro poznala, je On takoj vstal in ji rekel z nekoliko resnim tonom: »Mira, kako to, da si sedaj prišla, ko ti nisem namignil, prej ko Sem ti, pa nisi hotela? Poleg tega Sem dal Henohu tudi zapoved, po kateri nobena ženska ne sme prestopiti praga te koče, – kljub temu pa si ti prišla sem noter! Kako se je to zgodilo?»

2. To vprašanje v zelo ostrem tonu je povzročilo, da je naša Mira na začetku izgubila malo poguma; toda vendarle se je kmalu zopet zbrala, razmišljajoč: 'Če je to Gospod, o tem On ne misli tako grozno resno in se bo po mojem ob resnično iz srca ponižni prošnji gotovo omehčal; in če je le prav nazadnjaški modrec, lahko v najslabšem primeru vedno zopet grem, tako kot sem prišla!'

3. Po tem premišljevanju je šele odprla svoja usta in rekla z nekoliko plaho srčnostjo: »Res je, da sem se vzeto na splošno pregrešila; vendar če kljub temu zopet pomislim, da me je stiska mojega srca prisilila k temu, in da mi Henoh ni rekel ničesar o zapovedi, da se ne sme semkaj vstopiti, potem vendar nisem ničesar storila narobe!
4. Kajti, kdo bi hotel ali moral nekoga obsojati, ki v veliki stiski kliče na pomoč, ali trpečega, ki išče pomoč, in še posebej, če šibko žensko bitje kliče in išče pomoč, kakor sem jaz pravkar tu takšno šibko bitje?!
5. In kaj pravzaprav je to, kar sem tako grozno narobe storila? Ali potem ni prav, če tudi žensko bitje ljubi in spoštuje Boga bolj od vseh ljudi, ki so zbrani skupaj nasproti Bogu zgolj čisti nič?!
6. Tako sem povedala tudi materam in sestram svoje mnenje, ker nisem mogla vedeti, da bo to povzročilo pri njih tako žalost! Če bi to vedela, bi vsekakor lahko molčala, vendar kar je storjeno je storjeno! Toda sedaj bi rada svojo napako tisočkrat popravila; in vendar to ne more biti nemogoče!
7. To sem povedala tudi očetu Henohu, ki pa ni imel srca zame in za mojo veliko stisko. Zato sem mislila, da boš morda ti bolj usmiljen kakor Henoh; toda po tvojem prvem sprejemu se zdi, da v tebi le ne bo nič več milosti kot v Henohu!
8. Sploh pa se ti moram izpovedati in ti odkrito priznati, da se od takrat, ko Gospod na hribu več dni ni učil nič drugega kakor ljubezen, meni ljudje dejansko zdijo veliko manj usmiljeni kot kdaj koli prej; in to v mojih očeh ni dober znak.
9. Vendar, če bi bilo odvisno od mene, bi nemudoma pomagala vsemu svetu, kaj šele šibkim ženskim bitjem, katere so že tako ali tako od Boga, kot po naravi, nerazumljivo bolj postavljene v vse neugodne in trpeče razmere kot sleherni moški!
10. Glej, sedaj sem povedala do konca in govorila tako, kakor je bilo v mojem srcu! Če ti to ni pogodu in sem te morda nenamerno užalila, potem si dovolj močan, da me napodiš ven, ali narediš z mano, tako kot si prej zunaj s Sehelom; kajti bolje je ne biti, kakor biti v svetu, kjer imajo ljudje kamenita srca, v katerih ni usmiljenja!«

11. Nato je Gospod rekel Miri: »Ampak, poslušaj Mira! To je bil dolg odgovor na Moje kratko vprašanje! Saj bi eno polovico lahko obdržala zase – in drugo zamolčala; kajti Jaz vem bolje od tebe kje te čevelj žuli!
12. Ampak, da boš videla, da imam prav, ti bom oznanil tvojo dejansko stisko, in tako poslušaj:
13. Glej, tvoje matere in sestre so ljubosumne – in ti si tudi! Tvoje matere so od zavisti sramotile Mene in Moje vedenje, ti pa si jih iz čiste ljubosumnosti posvarila, ker si si zaradi Mojega namiga na skrivaj prisvojila večjo pravico do Mene od ostalih, katerim nisem namignil.
14. Zaradi Mojega namiga tebi, si se takoj vnela v najsilovitejši ljubezni Zame; ko pa so Me potem matere in sestre sramotile, je bila s tem dejanjem tvoja ljubezen užaljena in si se materam in sestram maščevala s svojim dobrim mnenjem!
15. Ker pa je bilo tvoje maščevanje nekoliko preveč učinkovito, kot si pravzaprav zares hotela, te sedaj tako stiska in bi rada pomagala trpečim; toda ker to ni mogoče, iščeš pomoč.
16. Povem pa ti, da bo pomoč prišla, in to prej, kot si pričakovala; toda medtem pojdi ven in premišluj o svojem pregrešku, in k Meni pridi šele potem, ko boš v sebi prečiščena, in Jaz te bom nato sprejel in blagoslovil prav tako kakor te štiri!«
17. Tedaj je Mira zardela od sramu in rekla: »Če Ti ne bi bil Gospod, moje srce ne bi bilo Tebi tako odprto; sedaj bom odšla iz koče, katere nisem vredna, potolažena, da sem Te videla in popolnoma prepoznala!
18. Toda odpusti mi mojo krivdo, kot tudi jaz z vsem srcem odpuščam vsakomur vse, ki me je kakorkoli, kdaj koli užalil!«
19. Gospod pa je dejal: »Ja, odpustil bi ti neskončno mnogo, ker Me tako silno ljubiš, če bi bila grešnica! Toda ti si čista, zato tudi ostani tukaj ob Meni v skladu s svojim srcem, in Henoh bo poskrbel za ostalo! Amen.«

472. POGLAVJE

**Mirina skorajšnja smrt od ljubezni. Njeno oživljanje od Boga.
Njena ognjena ljubezen in nenadno Božje izginotje.
Vrnitev Boga in priprava obroka.**

01.04.1843

1. Te besede bi Miro skoraj stale življenja, če ne bi bila pred Gospodom življenja. Njena dolgo skrivna ljubezen do Gospoda je sedaj popolnoma izbruhnila, za ta izbruh pa je bila še premalo pripravljena; zato je naša Mira tudi takoj padla brez življenja na tla koče.
2. Toda Gospod se je nje dotaknil z enim prstom, in novo življenje je začelo kipeti po vsem bitju prej skoraj mrtve.
3. Vendar je bilo to dobro in po Mojem redu; kajti tako mora v vsakemu svet najprej popolnoma odmreti, preden lahko nato v sebi prejme in potem prenese polnost življenjske sile in moči Moje ljubezni.
4. Toda, ko je Mira, tako prerrojena iz Moje ljubezni v sebi, zopet vstala, je zajokala od prevelike ljubezni do Mene, in ni bila zmožna govoriti z usti, ker je vse njeno bistvo postalo ena beseda, beseda katera pa vendar sama po sebi pove več kot vse knjige sveta; kajti ta neskončno pomembna beseda se imenuje ljubezen, to je čista, prava, živa ljubezen do Boga.
5. In prav v to besedo vseh besed je prešlo celotno Mirino bistvo; zato je zajokala iz obilice te besede, in njene veličastno svetleče solze kakor diamanti, s katerimi je navlažila Moje noge, so bile po vsebini pomembnejše kot največja knjižnica na svetu.
6. Tako je tudi solza skesanega grešnika, prežeta z vso ljubeznijo Zame, zanj veliko bolje, kot če bi on prejel tisoč svetov kot darilo za večne užitke.
7. Vendar Mira ni bila nikoli grešnica; zato je bila njena ljubezen kakor žarenje osrednjega sonca in njene solze sonca, ki osvetlujejo planete.
8. Torej, v takšni ljubezni je Mira vstala in Mene njenega Svetega

najbolj ljubečega Očeta, pogledala z očmi, katerih v tem trenutku razen Mene ne bi mogel nihče prenesti, kajti celo Moje srce se je bilo po takem pogledu prisiljeno nekoliko umakniti, in to iz najbolj modrega razloga ljubezni.

9. Kajti, če bi Mojemu srcu pustil popolnoma neoviran prostor, bi to Miro zagrabilo z najmočnejšim ognjem in jo použilo kot subjekt najmočnejše ljubezni.

10. Iz tega razloga Sem se potem tudi skril, in med tem časom šel k Henohu, kjer Sem bil viden edino njemu in mu povedal, kaj bo moral reči ženskam, tako da Me bodo prepoznale, vendar da se kljub temu ne bodo preveč razvnele.

11. Tudi za dobro očetov, Sem se malce izognil pred njihovimi pogledi; kajti tudi v njih je bila še vedno nekoliko nezrela ljubezen, ki je bila preveč ognjevit, in v tem ognju ne bi dobro prenesli Moje vidne prisotnosti.

12. Ko pa so Moje strastne ljubimke nenadoma spoznale, da Me ni več med njimi, se je njihova ognjena nevihta ljubezni plegla. Med seboj so se spogledovale in se čudile, ena pa je vprašala drugo: »Kaj pa je to? Kam je On šel? Zakaj je tako nenadno izginil? Nekaj nam je še hotel povedati o soncu, toda medtem, ko so naša srca zažarela, nas je zapustil! Ne, to je prav čudno! Prav medtem, ko bi ga hotela katera objeti, Ga ni bilo več!

13. Toda Mira je rekla: »Tudi moje oči Ga niso več videle; vendar je moje srce napolnjeno z Njim, in to je neizmerno več, kot sem jaz pred Njim, uboga grešnica, le v najmanjšem delu Njega vredna!

14. Ko bi Ga smela le ljubiti, to je meni že dovolj; kajti že tako vem, da je Njegova vidna podoba samo Njegova redka milost.

15. Kajti, če bi bil On stalno prisoten med nami kot človek, si na koncu zagotovo ne bi mogli več pomagati pred naraščajočo ljubeznijo do Njega, ali pa bi se končno Nanj tako navadili, da bi bil potem za nas prav tak kot vsak drug človek!

16. Zato On prav dobro ve, kaj je dobro in kaj je prav, in odide ob pravem času in pride ob pravem času!«

17. Tedaj se je v koči Gospod spet viden prikazal in rekel Miri: »Tako je, to si točno zadela: On gre in vedno pride, ko je to dobro! Zato je On tudi že spet tu, kot ve vidite!

18. Ob ponovni vrnitvi so kriknile v najglasnejšem veselju, in vse padle k Njegovim nogam.

19. Vendar je On vse takoj vzdignil in se usedel z njimi zopet za mizo ter rekel Puristi: »Poglej na štedilnik, kaj je z loncem in razpihaj ogenj, drugače bo na enem koncu preveč vzplamtel, na drugem pa premalo! Kajti, če bodo očetje prišli v kočo, mora biti obrok pripravljen, zato se zasuči, moja ljuba hčerka!«

20. Purista je pri priči ukrepala na ognjišču in naredila po Gospodovi zahtevi! Ker pa so bili plodovi že preveč mehki, je o tem obvestila Gospoda!

21. In Gospod ji je rekel: »No prav, ti jim tako pripravi, Mira pa naj gre naznaniti očetom, da je obrok pripravljen, in da morajo zato vstopiti v kočo. Torej, naj se tako zgodi! Amen.

473. POGLAVJE

Mirino neuspešno osorno povabilo očetov na obrok v koči.

Božje opozorilo na ponižnost.

Mirino uspešno ponovno povabilo očetov.

03.04.1843

1. Ta zahteva je našo Miro zelo razveselila, tako da je odšla s prav vedrim pogumom in naznanila očetom, da je obed pripravljen, in da morajo oditi v kočo po volji Gospoda.

2. Vendar, ker Henoh ni bil navzoč, ampak je nekoliko oddaljen imel še vedno opraviti z ženskami, je Lameh rekel Miri: »Glej, Henoh še ni gotov, brez njega pa ne moremo vstopiti v kočo, ker je on naš visoki duhovni starešina?!«

3. In Mira je odgovorila Lamehu: »No, to pa bo nekaj! Ali je potem Henoh več kot Gospod? Moje mnenje pa je, da je vsak človek dolžan Gospodu biti bolj in prej poslušen kot ljudem; ampak Henoh bo zagotovo vedel kaj mora storiti!
4. Jaz sem vam svoje naročilo sporočila, in to je dovolj; ne morem pa vas zvleči noter, in Gospod mi tudi ni naložil to storiti! Zato naredite kakor želite; jaz sem svoje naredila in grem zdaj nazaj v kočo!«
5. Toda Lameh jo je poklical nazaj in ji rekel: »Poslušaj, ti moj najlepši otrok Jutra, ti si nekoliko odrezava! Kako bi bilo, če imaš že tako urne noge, da skočiš do Henoha in mu poveš isto kot nam, namesto da se takoj vračaš v kočo?!«
6. In Mira je odgovorila: »Ah, glej, kaj vse bi si želel! Vendar ti povem: nič dlje od tu! Dvema gospodoma ni dobro služiti; Gospod me je le semkaj poslal!
7. Toda, če je tebi Henoh bolj pomemben kakor Gospod, potem so za tvojo zahtevo tvoje noge še enkrat daljše od mojih, zato si lahko tudi prej kot jaz pri Henohu, za polovico, ti povem!
8. Vendar se mi zdi najin pogovor kot rezanje prazne slame, ko nič drugega ne pride ven kot zdrobljena prazna slama, namesto krušnih zrn, zato grem, ti pa lahko delaš kar hočeš!«
9. Tedaj se je Mira premaknila proti koči, toda Lameh ji je to že spet preprečil z novim vprašanjem; vprašanje pa se je glasilo: »Ampak Mira, ti ljubeznivi jutranji biser, če te je Gospod poslal, da nas pokličeš, potem se vendar ne boš vrnila v kočo brez nas?! Kaj bo Gospod rekel, ko se boš vrnila praznih rok?
10. Ali ne bo nato prav pomembno pripomnil: 'Ampak Mira, kako si potem Moje naročilo sporočila očetom, da se nihče noče pojaviti?!'
11. In če te bo Gospod tako vprašal, kaj Mu boš potem odgovorila v opravičilo?«
12. In Mira je Lamehu odgovorila zelo na kratko: »Jaz o tem ne vem nič, da bi mi Gospod rekel, da vas moram pripeljati v kočo, - ampak, da vas samo pokličem noter! To pa sem tudi storila; toda uspeh tega poziva ni več moja odgovornost, - zato grem!«

13. Tedaj je Adam stopil k Miri, jo nekoliko zaustavil in ji rekel: »Ja, moj dragi otrok, če nas ne bi nekoliko samovoljno povabila, drugače bi že bilo vse v redu?!«
14. To je celo Miro vznejevoljilo, in je rekla: »Ne, to je vendar zagotovo velik greh za vse vas, namesto, da bi sledili Gospodovi volji sporočeni z mojimi usti, me samo dražite in plašite! Ne, to je preveč; to moram takoj povedati Gospodu!«
15. S temi besedami je stekla v kočo in se že hotela začeti Gospodu pritoževati čez očete.
16. Toda Gospod jo je prehitel in ji rekel: »Mira, kako je prišlo do tega, da si se vrnila sama? Kje so pa očetje?!«
17. Mira je bila sprva nekoliko zmedena, vendar je čez kak trenutek rekla: »Oh, Ti moj najboljši, Sveti, najbolj ljubeči Oče, očetje so zunaj prav grdi in neposlušni! Jaz sem jim ravno tako povedala kakor Si mi naročil, vendar pa – ne, to ne bom rekla!«
18. In Gospod je rekel: »Kaj pa je z njimi?«
19. Toda Mira je odgovorila: »Če že hočeš na vsak način to vedeti, potem tako ali tako veš in Ti ni potrebno to slišati od mene!«
20. Gospod pa ji je rekel: »Glej, prej si očete opomnila k poslušnosti, zdaj pa hočeš biti neposlušna Meni v obraz?! Kako gre to skupaj?
21. Toda Mira je rekla: »O Gospod, Ti vidiš v moje srce, kjer Tebi ne vlada neposlušnost!«
22. In Gospod ji je odvrnil: »Glej, Jaz vem, da si ti najčistejše bitje! Vendarle pa si kljub temu z očeti govorila nekoliko preveč osorno; zato so ti tudi dali razumeti, da se dekle ne sme nikoli z njimi tako pogovarjati, ampak vedno v največji ponižnosti! Zato pojdi še enkrat ven in jih povabi, - potem ti bodo že sledili!«
23. Tedaj je Mira zopet šla ven in tako ravnala (to se pravi povabila) očete, in ti so tudi nato takoj sledili temu novemu pozivu; in ker je Henoh tudi ženske spravil v red, je bil tudi na čelu očetov in jih vse vodil v kočo.
24. In Adam je padel pred Gospodove noge in se Mu zahvalil za tako veliko milost; kajti takoj ko so očetje vstopili v kočo, so tudi že vsi

vedeli in videli kakšno je stanje v nižinah, in hvalili ter častili Očeta iz vse svoje življenjske globočine.

474. POGLAVJE

Obrok v Puristini koči.

Božja Beseda o Njegovi zavezi ljubezni z otroki Zemlje in vidni zvezi med nebesi in Zemljo.

04.04.1843

1. Potem, ko so vsi očetje; sedem odposlancev in še ostali očetje in otroci iz jutranje pokrajine, po najsvetlejšem ogledu nižin, ponudili Očetu vse ljubezni in svetosti, njihovo zahvalo in čaščenje iz najbolj notranjih globin svojih življenj, je Gospod vse takoj pozval, da vstanejo in jih skladno s Svojo obljubo povabil, da sedaj v Puristini koči prvič obedujejo sede za mizo in jedo kuhano hrano.
2. Vsi so takoj vstali in zavzeli ustrezno mesto za Gospodovo veliko mizo; kajti Puristina koča ni bila niti približno tako majhna kot je v sedanjosti na primer kmečka ali planinska koča, ampak je bila tako prostorna, da je v njej lahko sedem tisoč mož našlo primeren sedež. Kljub temu pa je koča omenjena kot majhna, - vendar ne po njeni prostornosti, ampak le zaradi njene ponižnosti.
3. Ko so tako v koči vsi očetje sedeli za veliko otroško mizo Svetega Očeta in se vsi tudi okrepili z dobro kuhano hrano, je Gospod vsem rekel: »Zdaj je dober red vzpostavljen po vsej Zemlji; zato Sem zopet med vami, in sedaj blagoslovljen v vas po Moji vidno stvarni navzočnosti po vsej Zemlji!
4. Kajti zdaj je ponovno vzpostavljena zveza med Menoj, Mojimi angeli in Zemljo; zato Sem pripravil to gostijo s kuhanim sadjem, da bi s tem vsa Zemlja postala spomenik, da sem Jaz, večni Oče otrok te Zemlje postal sedaj njihov Bog, Gospod in resnični Oče in z njimi sedaj sklenil

zavezo, tako da morajo biti po tej zavezi vsi Moji resnični otroci, kot bom Jaz vedno in večno njihov najbolj ljubeči in Sveti Oče.

5. Vendar vam sedaj vsem povem: če boste ostali v tej zavezi, ki je Moja ljubezen do vas in vaša ljubezen do Mene, bo tudi vidna zveza med Zemljo in nebese neprenehoma obstajala.

6. Če pa boste to zavezo opustili in pretrgali to sveto zavezo, se bo Zemlja zopet pogreznila v svojo prvotno globino in zagrnili jo bodo najgostejši oblaki, skozi katere ne bo nikomur več mogoče videti Mene, niti Mojih nebes.

7. In, če se bo Zemlja v takem stanju neprenehoma še bolj in bolj pogrezala in padala, se bo zvrnila v svojo lastno sodbo, in Jaz potem ne bom, kot sedaj, z njenimi otroki govoril kot Oče vse ljubezni in nežnosti, ampak jim bom potem kot večni Bog sodil v Moji jezi ognjenega neurja!

8. In kdor bo ostal, bo moral čakati dolgo, dokler ne bo nova zaveza ljubezni ustanovljena brez prelivanja krvi, in Jaz si bom vzel čas med tako novo ustanovitvijo, da bodo morala vsa ljudstva prej propasti, preden bo taka zaveza ponovno povsem obnovljena!

9. Če pa ta zdaj popolnoma sklenjena sveta zaveza, z vaše strani, sedaj Mojih resničnih otrok, ne bo pretrgana zaradi ponovnega prehoda v mrtvo zunanost sveta, Bom ostal z vami, kot vi z Menoj, in na Zemlji bo tako kakor je v nebesih, in tam tudi ne bo več smrti med vami, ampak tako kot ste vsi videli, da Sem Sehela vzel k Sebi in nekoč Zuriela, Gemelinega roditelja, Bom tako tudi vas vse vzel k Sebi in vse potem v duhu spremenil v prav mogočne uresničevalce ljubezni vseh bitij in vseh stvaritev Mojega neskončnega področja ustvarjanja!

10. Kajti, kjer vidite z vašimi očmi na nebesnem svodu pluti v Moji večni vsemogočnosti nešteto svetov, vsi nosijo vašo vrsto; in za temi svetovi so neskončna prebivališča za duhove duhovne v duhu, ker od teh eden obsega več kot ponuja ves zunanji, neskončen, vidni prostor!

11. Tako sedaj vidite tudi vašo večno usodo in lahko pot do tja; vendar je nihče ne more prej prejeti, dokler ne bo popolnoma dozorel od Moje ljubezni.

12. Toda, ko Bom nekoga poklical, bo ta poziv zanj razodetje; on bo odrešen težkega bremena mesa in bo potem tudi tako takoj prešel v veliko veličastje večnega neminljivega življenja duha ljubezni.
13. Ampak, tako da boste videli kakšno je življenje v duhu, vam bom popolnoma odprl tudi notranje oko!
14. In tako pogledajte tiste tri, ki so prešli onkraj in govorite z njimi, tako da boste lahko videli, da se vaša bit v Meni nikoli ne konča, in tudi, da je zmaj vedno velik lažnivec!
15. Torej, pogovorite se, in se pustite poučiti, kako duh najbolj blaženo in svobodno živi, vekomaj vlada in deluje!

475. POGLAVJE

Vidnost duhov Abela, Sehela in Zuriela. Pogovor Seta s Sehelom in Adama z Abelom.

05.04.1843

1. Tedaj so se vsi očetje silno razveselili: Adam in Eva sta pohitela k Abelu, Set k Sehelu in Gemela k Zurielu in se pogovarjali o zadevah duhov in tudi o najpopolnejši in največji svobodi in potemtakem tudi najbolj blaženem življenju v onstranstvu.
2. Set je vprašal Sehela: »Sin, kako si se počutil potem, ko te je Gospod ločil od tega sveta?«
3. In Sehel je odgovoril Setu: »Življenje tebi, življenje v tvojem vprašanju! V dihu sem bil; tresoč premetavanje skozi eter, sončni pas raztrgan, in bil sem prost, življenje v neskončnosti.
4. Prodril sem v svetlobo veselja, in svetloba je omrtvičila bitje; in minulo bitje je postalo nova bit, in novo življenje je videlo novo Svetlobo, in Oče je bil povsod vzrok vse svetlobe in vsega življenja svetlobe iz življenja.
5. In zdaj sem popoln in živim svoboden, večno, najsvetlejše, mogočno življenje iz življenja vseh življenj v Bogu.

6. Glej, oče Set, tako je bilo, tako je in tako bo in ostalo večno, ker vsaka prihodnja sekunda diha bolj popolno življenje od prejšnje!
7. Verjemi, oče Set, kar sedaj vidiš in slišiš ni privid in ni naglušnost tvojega sluha, ampak je vse gola resnica in najpopolnejša realnost, kar pa vidiš v zunanjem svetu je le drevesna skorja, je lupina resnice in je glede na resničnost zemlja, ki je pokrita z gosto meglo in temnimi oblaki.
8. Toda tam, Sehel je pokazal proti Gospodu, o oče Set, je popolno Življenje življenj in Svetloba svetlob!
9. Poslušaj Njegovo Besedo; ta je vzrok vseh bitij! Iz njegove Besede sem jaz in ti, in vse bistvo izhaja iz Očetove Besede.
10. Ko tukaj govori, iz sleherne Njegove besede nastaja stvarna izpolnitev neskončne globine, in nove množice sonc in svetov se začnejo utirati v svoj prvi večni krog.
11. Zato poslušajte kaj Oče govori in shranite Njegovo Besedo v sebi in vsi boste izvedeli, da vsak, ki ima Očetovo Besedo v sebi, ima v sebi tudi večno življenje!
12. Kajti Njegova Beseda je bistvena in zvok Njegovega govora je temelj vseh stvari.
13. Zato Njemu večno vsa čast, vsa hvala, vsa slava in vsa ljubezen! Amen.«
14. Te Sehelove besede so naredile velik vtis na vse prisotne, in vsi so hvalili in slavili Očeta življenja, da je v Svoji milosti dal angelom tako visoko modrost in tako moč.
15. Adam pa je vprašal Abela: »Moj najbolj ljubljeni in dolgo objokovani sin, ali si ti tudi zmožen takih besed, kot so pravkar tekle kakor mogočna reka iz Sehelovih ust?«
16. Toda Abel je odgovoril Adamu: »Oče ljudi Zemlje! Niti Sehel niti jaz, ampak je Bog vse v vsem, večni, Sveti Oče; kajti najina beseda je Njegova Beseda, tako kot je Njegova sveta volja vedno tudi naša!
17. Kajti, za duh ne obstaja nobena beseda kot edinole Beseda Očeta, kakor ni danega življenja kot le edino Očetovo življenje.

18. Kdor pa živi iz Boga, tudi govori iz Boga; in tako lahko vsak, ki živi iz Boga, tudi oznanja iz Boga Božje besede, besede življenja!
19. Toda, če kdo vstane in reče: 'Jaz sem to zbral iz svoje zemlje!', je lažnivec, isti kot stari zmaj, ki je veliko Očetovo milost vzel za svojo in govoril: 'Jaz sem Gospodov gospodar in Ga lahko premagam kadar hočem!', medtem ko je on najbolj premagano bitje.
20. Glej, oče, zato je čistemu duhu mogoče prav zlahka govoriti in delovati v vsej moči in oblasti Očeta, saj v Očetu ljubi, živi in najsvoobodneje diha! Zato Njemu vsa ljubezen za vekomaj! Amen.«
21. Ta govor je Adama povsem omehčal in Eva je jokala, in Adam je kmalu glasno zaklical: »O Bog, Sveti Oče, čeprav sicer še vedno rad živim med tvojimi otroki na Zemlji; bi vendar hotel raje biti tam kjer je moj in Tvoj Abel!«
22. Toda Gospod je rekel: »Še nekaj časa in boš moral priti na počitek! Amen.«
23. In Adam je vprašal: »Kaj je počitek?«
24. In Gospod reče: »To je vstajenje duha v večno življenje iz Mene!
25. Resnično, dokler ne bom v tebi vstal, boš ostal; ko pa Bom v tebi vstal, potem boš tudi ti vstal v mesu ljubezni k svetlobi življenja in Besedi iz Mene!
26. Zato bodi miren in jej in pij, dokler te ne bo obudilo Moje meso in Moja kri! Amen.«

476. POGLAVJE

Gemelina vprašanja o življenju v tostranstvu in onostranstvu. Odgovor duha Zuriela.

06.04.1843

1. Nato je tudi Gemela vprašala svojega očeta Zuriela, če je velika razlika med življenjem tega sveta in življenjem duhov, in če duh

človeka lahko vidi tudi fizični svet in tiste ljudi, ki še živijo v svojih telesih.

2. In Zuriel je odgovoril: »Poslušaj, Gospodova hči, to vprašanje je nekoliko nečimrno! Življenje je povsod eno in isto in samo po sebi ne more biti nobene razlike med življenjem in življenjem, če je enako življenju iz Gospoda, kajti če življenje ni iz Gospoda, potem to ni več življenje, ampak najbolj smrtonosna smrt, ki se je nemara v sebi tudi zaveda, toda to zavedanje je le samoprevara, ker vse, česar se umrli zaveda so zle, ničeve prazne sanje, ker njegov svet nima temelja in je vsa njegova lastnina ničeva, kot najslabša pena!

3. Vendar tu ne smeš gledati na materijo stvari kot na nekaj mrtvega, ker zate ne izraža zavesti; kajti ta ni mrtva, ker v njej vladajo zelo močne sile in po sebi ni nič drugega kot izraz povsod izražene božanske volje in moči, ampak kot mrtvo si moraš le predstavljati, komu se je glede na pridobljeno svobodno voljo od Gospoda bilo mogoče samovoljno ločiti od Gospoda, nato pa še naprej obstajati brez Boga iz svoje lastne moči.

4. Po božanski ljubezni in milosti sicer res obstaja še naprej, vendar kako grozno, - to je popolnoma druga zadeva.

5. Iz tega, moja hči v Gospodu, pa lahko že sklepaš, da se resnično življenje izraža povsod in v vseh okoliščinah na povsem enak način.

6. Če tega ne moreš še v celoti dojeti, poglej le na Gospoda! Glej, On je v Sebi najpopolnejše Življenje vseh življenj; iz Njega je vse naše življenje! Ali vidiš razliko med Njim in menoj?

7. Praviš: 'Po vidni podobi, ne!'

8. Dobro, povem ti; v tem je popoln odgovor na tvoje vprašanje! Zapomni si le: kar smo, smo od Gospoda Boga; vse naše je Njegova popolna simetrija!

9. Tako je prav gotovo tudi naše življenje Njegovo življenje, in lahko živimo koder in kjer hočemo, - brž, ko bomo uvideli in razumeli vzrok življenja, če smo naša srca obrnili k Njemu, že živimo popolno življenje, ali še v mesenem telesu ali pa v čistem duhu, tu ni razlike!

10. Če čist in svoboden duh tudi lahko vidi fizični svet in vse kar je na

njem, glej, moja ljuba hči v Gospodu, je zelo odvečno vprašanje! Ko je resnično življenje povsod povsem enako, v videzu ne bo nobene razlike!

11. Vendar se vprašaj, če vidiš svet s svojimi mesenimi očmi, ki so same po sebi pravzaprav le neobčutljiva snov, ali s svojim duhom iz svojega telesa navzven!

12. Glej, sedaj vidiš svetlobo! Torej, če tvoj z materijo ogrnjeni duh lahko vidi stvari, potem bo to zagotovo zmogel tudi čist, svoboden duh, če Gospod to želi!

13. Toda, če Gospod to ne želi, ni zmožen niti svoboden niti priklenjen duh nekaj videti, kajti prav tako kot lahko telesu vzame vid, ga On lahko vzame tudi duhu.

14. Kot pa ti sedaj po Gospodovi volji vidiš duhovni in fizični svet, tako tudi jaz sedaj vidim oboje, kot vedno, če je taka Gospodova volja, in če je to potrebno!

15. Toda, če smo duhovi določeni, da služimo svetu z veliko močjo ljubezni od Gospoda, potem mi povej kako bi bile take stvari mogoče, če ne bi mogli videti, komu moramo služiti!

16. Sedaj lahko docela vidiš zadevo, lahko gledaš mene, ki sem duh, prav tako lahko tudi jaz gledam tebe, - in tako ni razlike med resničnim življenjem in življenjem!

17. Sicer je sedaj razlika med menoj in teboj, in ta razlika je tvoje telo, ki ni sposobno nobene duhovne kretnje, in ne more narediti hitrega premika z enega kraja na drugega; vendar je kljub temu še vedno možno, da lahko v svojem duhu o tem razmišljaš in živo občutiš!

18. Glej, to pa je tudi vse, kar ti je za zdaj potrebno vedeti! Če boš šla zmeraj globje v svoj duh, boš vse to še v živo skusila v svojem telesu. – To ti tudi od srca želim v Imenu Gospoda! Amen.

477. POGLAVJE

**Gemelina čezmerna hvaležnost in Božje besede o visoki
vrednosti ljubezni.**

**Obljuba Gemeli in Puri kot prihodnji Mariji.
Purina ekstaza.**

07.04.1843

1. Ko je Gemela to slišala od Zuriela, je postala nadvse vedra in vesela in takoj odšla k Gospodu nebes in Zemlje, se Mu zahvaljevala, Ga hvalila in slavila v svojem gorečem srcu za tako veliko milost, da ji je On tako blaženi pustil izvedeti, kako je življenje duhov popolnoma enako življenju nekega še živečega človeka na Zemlji v mesenem telesu, ki je poln ljubezni do Njega, Svetega, vse ljubezni in milosti najboljšega Očeta.
2. In Gospod se je obrnil k njej: »Ja, tako je z ljudmi; tisti, ki prejmejo veliko so bolj nehvaležni od tistih, ki prejmejo malo! Glej, milost, ki si jo prejela je dana vsem tukaj v čezmerni meri! Oni jedo za Mojo mizo, medtem ko si ti s svojo majhno družbo tam čez pri ognjišču, in do sedaj še niste z Moje mize dobili niti grižljaja; vendar še nihče ni prišel, tako kot ti, ki bi ga k Meni privedla ljubezen!
3. Toda povem ti: Moje srce je najboljša miza! Tudi, če ne ješ pri mizi, se boš sedaj hranila pri Mojem srcu; in ta hrana je še neprimerno boljša in bolj nasitna od katere koli druge, če je še tako dobro kuhana!
4. Resnično, povem ti, Moja ljubljena hči, ljubezen v srcu otroka do Mene, Očeta, je več vredna, kot vsa še tako vzvišena modrost in vsa predstavljava znanost!
5. Kajti, kdor ima ljubezen, ima vse; kdor pa ima ljubezen zgolj le za modrost zaradi znanosti in moči, naj tudi ima kar hoče; vendar kot ti sedaj in vedno, on kljub temu ne more imeti Mojega srca!
6. Verjemi Mojim besedam, ti človeški rod na Zemlji: 'Če ti je več do skušnje stvari kot do Moje očetovske ljubezni, tedaj se bo zgodilo, da boš s svojo mogočno modrostjo podvržen uboštvu; toda potem boš tudi

podvržen Meni in Jaz tvojih ne bom varoval in ne razvajal!'

7. Ampak tebe, ti Moja Gemela, bom Jaz varoval in te za vedno ohranjal, ja, tvoj sad bo postal novi oče ljudi na Zemlji, in tvoja kri bo nekoč napolnila vso zemljo!

8. Tedaj so tudi vsa druga ženska bitja planila k Gospodu in Ga prosila za odpuščanje, zato ker niso pravočasno storile, kar je naredila Gemela.

9. Ampak uboga Pura je začela še jokati in si od samega strahu in žalosti ni mogla pomagati.

10. Toda Gospod se je takoj upognil do tal in vse dvignil ter nato vzel ubogo Puro v naročje in ji rekel: »Oh, ne jokaj Moja hčerkica; kajti ti imaš še najmanj razloga za to! Zelo dobro vem kako močno me ljubiš, zato bodi vedra, kajti ti in Gemela sta Mi tako blizu kot Moje lastno večno, vse-mogočno srce!

11. Tebi Gemela, Jaz dajem novo generacijo, in tebi Pura Jaz dajem Mojo živo besedo! Tako boš obstajala kot duh živega mesa in na veke vekov ne boš več rojena v mesu, ampak boš iz rojenega mesa izšla kot nerojeno meso in iz tebe živo meso, ki bo v bodoče temelj vsega življenja. Zato bodi mirna in vedra; kajti Jaz te bom dokončno in brezmejno ljubil, ker razen Mene nihče, ne v nebesih niti kjerkoli na Zemlji, ni bolj veličasten in lepši od tebe!

12. Toda glej, tam na pragu koče te nekdo pričakuje! To je tvoj zemeljski spočetnik; sledi mu! Njegovo ime je Gabrijel. On te bo popeljal v Moje nebeško bivališče, kjer boš trajno pri Meni na veke vekov. Kaj potem, - to boš izvedela v Moji veliki Očetovski hiši! Amen.«

13. Toda Pura se je s svojimi rokami oklenila Gospoda in ni hotela z njim.

14. Ampak On ji je rekel: »Moja hčerkica, kamor te bo Gabrijel prinesel, Mene ne boš čakala; kajti Jaz bom tam pred teboj; prišel ti bom nasproti in te Sam privedel v Mojo hišo. Torej pojdi brez skrbi, ker bom Jaz Svojo besedo zagotovo držal! Amen.«

15. Tedaj je Pura še enkrat pritisnila Gospodovo Glavo na svoje prsi, potem pa ni bila več vidna, ker jo je v poduhovljenem mesu Gospodov

angel prenesel v Gospodovo hišo. Gospodova hiša pa je Očetova ljubezen.

16. Mira, Purista in Naeme so še stale in jokale; vendar jih je Gospod kmalu nasitil s Svojo ljubeznijo in jih blagoslovil.

17. Toda med očeti so te besede in Gospodovo delovanje vzbudile veliko pozornost, zato so vsi razen Henoha stali kot neživi kipi in nihče si ni upal izgovoriti niti ene besedice; kajti vsi so se čutili celo nekoliko krive, ker so se ob gledanju nižin v njih začeli skrivoma porajati najrazličnejši načrti.

478. POGLAVJE

Adamovo opravičilo in preprosta prošnja Bogu za preklic opomina in grožnje. Božji nepozabni odgovor.

08.04.1843

1. Šele čez nekaj časa se je Adam opogumil in odšel k Gospodu in Mu rekel z globokim spoštovanjem: »O Gospod, Ti najbolj ljubljeni, Sveti Oče nas vseh, glej, glede na to, da lahko govorim v imenu vseh in samega sebe; mi smo Te vedno ljubili, hvalili in slavili, kar se nikakor ne more zanikati!

2. Seveda, mi nismo tako stekli k Tebi kot je to pravkar naredila hvaležna, draga Gemela; vendar mi tako nismo ravnali – vsaj po mojem občutku – ne zaradi pomanjkljivega ali premajhnega spoštovanja Tvoje svete, velike milosti in usmiljenja do nas, ampak mogoče le iz prevelikega spoštovanja, čislanja in ljubezni do Tebe.

3. Kajti mi popolnoma vidimo in občutimo kdo si Ti! Vendar pa je to dekletom nemogoče videti zaradi njihove narave; zaradi te se Ti morajo tudi približati bolj zunanje (očividno), ker so za postopen notranji (duhoven) pristop k Tebi precej manj sposobne od moških.

4. Če torej vse to pretehtam in Tvoj neskončno močen opomin, namenjen vsem nam z izjemo Henoha, je bil, odkrito rečeno, malo premočan!
5. Govorim tako kakor občutim; in kakor čutim mora biti zame resnica tako dolgo, dokler me drugačen občutek ne prepriča, da ne govorim resnice!
6. Ti si vsemogočni Bog od večnosti iz Sebe, jaz pa le začasno medlo bitje Tvoje svete, nadvse mogočne volje. Vendar tako kakor Ti moj Stvarnik lahko govoriš z menoj, tako tudi jaz s Teboj govorim odkrito, kakor Si me tudi svobodnega in odkritega ustvaril; tako Ti tudi odkrito in svobodno povem: 'Stvarnik, Oče, tokrat Si nam Svojim ubogim otrokom s Svojim opominom rekel preveč; polovica bi bila dovolj, da nas potisne v smrt!'
7. Zato Te prosim, odvzemi nam ta opomin, da Te bomo kot najbolj ljubečega Očeta lahko zopet ljubili; kajti v Tvoji veliki strogosti Te ne more nihče ljubiti, - kakor Si nas vse Sam učil na višinah.
8. Če bi jaz rekel enemu izmed mojih otrok: 'Poslušaj, ti ničvredni otrok! Če me ne boš nadvse ljubil in bom opazil le najmanjše pomanjkanje tvoje največje možne ljubezni, te bom takoj ubil'; potem se tu poraja ustrezno vprašanje: kako bo ta otrok sposoben ljubiti mene, očeta, ker sem mu grozil?
9. Zato, o Bog, Stvarnik in Oče, vzemi tudi Ti Svoje grožnje nazaj, tako da Te bomo lahko svobodno ljubili po naših otroških občutkih v srcu, ne pa s prisiljeno ljubeznijo zaradi strahu pred Tvojimi velikimi grožnjami!
10. Ne grozi in ne obljublaj ničesar, ampak nam bodi kot Oče dovolj in življenje iz Tebe, tako da Te bomo lahko večno vedno bolj ljubili, kot večni živi otroci Tebe kot večnega Svetega Očeta!
11. Seveda je to odvisno od Tebe, saj lahko narediš kar hočeš; kajti Ti edini Si Gospod Bog nad vojskami, in Ti nikogar ni potrebno vprašati za nasvet.

12. Ti imaš življenje, v Tebi ni smrti, in nihče Ti večno ne more vzeti najsvobodnejšega, najmogočnejšega in najčudovitejšega blaženega življenja.

13. Tebe čevelj nikoli ne žuli; toda z nami, Tvojimi bitji, ni tako! Z vsakim dihom smo odvisni od Tebe, mi smo neskončno šibki proti Tebi, da nas lahko uniči že en sam Tvoj ne nežen pogled.

14. Ti ne poznaš bolečine; toda nas Si uredil tako, da nas napade neizrekljiva bolečina, ja, zmožni smo celo smrti od samouničenja! In vendar Te še želimo nadvse ljubiti, tudi v velikih bolečinah!

15. Če pa nas hočeš ubiti ali pa smo celo že ubiti, tedaj Te nikakor ne moremo ljubiti; kajti kdo Te lahko ljubi v Tvoji jezi ali celo v smrti?!«

16. Tedaj se je Gospod obrnil k Adamu in mu rekel: »Sedaj si govoril kot človeško bitje z Menoj, tvojim Stvarnikom, in to dobro; torej to dokazuje, da si Moje uspelo mojstrsko delo, ker si z Menoj pravkar lahko tako svobodno iz sebe govoril.

17. Toda čisto pravi otroci, svojega Očeta dobro poznajo in vedo kako neskončno dober je in potem z Njim tudi govorijo povsem drugače; kajti imajo Ga radi in zato tudi nimajo nobenega strahu pred Njim, ampak naredijo tako kot so to storile hčerke in še vedno delajo.

18. Če pa oče grozi svojim otrokom, ker hoče da bi ga ljubili, kot si ti pokazal na svojem primeru, tedaj bi bil vse prej kot oče!

19. Toda, če Jaz kot edini pravi Oče vidim, da v vas še vedno prebiva neumen strah pred Mano, bom dobro vedel kako moram tega zgrabiti, da ga izvlečem iz vas, kar pomeni, da iz vas odstranim del bitja, ker je polovica bitja še vedno dobra in vas preoblikujem v prave otroke!

20. Če to vsaj malo upoštevaš, boš zagotovo tudi uvidel, da Jaz kot Stvarnik in Oče, čeprav Me noben čevelj ne žuli, kljub temu spoznam, kje vas čevelj žuli, da vam pomagam tam, kjer vsi pomoč najbolj potrebujete, in da Bom za to tudi zanesljivo izbral najboljše sredstvo!

21. Zato bodi v svojih zahtevah nekoliko pogajalski in Me ljubi in boš potem opazil, če si bom Jaz izprosil ljubezen od Svojih otrok, s smrtjo ali brez nje!

22. Kajti glej, tvoj zahtevk Meni je ravno nasproten Mojemu vam! To sedaj pretehtaj in šele potem govori!

23. Jaz vendar vem, kaj moram kot Stvarnik in kaj kot Oče govoriti in kaj delati. – To tudi dobro upoštevaj! Amen.«

479. POGLAVJE

Adamova prošnja za odpuščanje.

Pomemben Božji govor o človeku kot slepemu ustvarjalcu svoje sodb in temeljnem kamnu stvarjenja.

10. 04. 1843

1. Te Gospodove besede so našega Adama privedle k boljšemu razmišljanju; ponižno je odšel k Gospodu in rekel: »O dragi, Sveti Oče! Tvoja Beseda me je znova predstavila v drugo svetlobo in v tej svetlobi vidim, da sem razvnet grešil pred Teboj; zato Te prosim, o dragi Sveti Oče, ne dajaj prevelik pomen tej moji zagotovo zadnji napaki pred Teboj in vsem stvarstvom, ampak oprosti meni ubogemu starcu za to mojo zadnjo neumnost!«

2. Tedaj se je Gospod obrnil k Adamu in mu rekel, kakor tudi vsem tistim, ki so bili prej enakega mišljenja kot Adam: »Poslušajte vsi, in ti, Moj sin Adam, še posebej: zdaj hočem pred vami, vsemi Mojimi otroki, povedati nekaj za Moje lastno opravičilo, tako da bi vi morda morali v prihodnosti vendarle pozabiti Moj nasvet, ker morate vedeti, da nisem Jaz, ampak ste vi sami nemi in slepi ustvarjalci vaših sodb in s tem tudi vašega propada in svoje smrti; tako vi, kot ste opazili, ne hodite po poti, ki Sem jo zaznamoval Jaz, vaš najmodrejši Stvarnik in najbolj ljubeči Oče! In tako Me poslušajte:

3. Vas in vse neskončno stvarstvo Mi je bilo že od večnosti nujno urediti tako, da ste prav vi končni namen in s tem najpopolnejši temeljni kamen vsega vidnega in nevidnega sveta. Zato mora biti

potem tudi vse v celoti in posamično v najbolj učinkovitem sodelovanju z vami.

4. Toda, če je to nesporno tako, potem posledično samo po sebi sledi in se glasi: 'Človek je tu kot končni namen vsega stvarstva in ta je z njim v najbolj intimni povezavi, tako je prav tako tudi nujno postavljen nad vsem stvarstvom kot gospodar, z vidika katerega mora on prav tako delovati v obratni smeri na vse stvarstvo, kakor mora celo stvarstvo nujno imeti povraten učinek nanj!' Zdaj pa bodite zelo pozorni na vse to:

5. Vse stvarstvo pred vami je povsem brez svobodne volje, ampak v njem je vse pripravljeno za vas, kot potrebno za vaš koristen namen, tako da mora biti vse popolno.

6. Jaz kot veliki Nadzornik vseh Mojih stvaritev, pa le Sam vem, kako so v njem urejeni vsi postopki, in kako se eden ujema z drugim, in vam zato lahko edini tudi dam, kot vzvišeni delovodja vsega Mojega stvarstva, le najbolj pripravno sredstvo, da se ravnate tako, da se lahko svobodno uveljavite na tej najvišji stopnji, na kateri se nahajate.

7. Ostanite v tem Mojem, Stvarnikovem, naprej določenem Redu, potem bo tudi vse vaše poprejšnje stvarstvo ostalo v najlepšem redu; če pa ne boste ostali v tem Redu, ampak samovoljno oblikovali in ustanavljali drugega, potem sem Jaz kot Stvarnik in vaš najbolj Sveti Oče, popolnoma brez krivde, če se vse predhodno stvarstvo za vami popolnoma obrne v svojem usmerjenem delovanju, vas nato zgrabi, potegne v svojo večno neizogibno sodbo in vas na koncu celo ubije.

8. Ali kamen ne sme biti težak, da bi ostal trden na in v zemlji?! Glej, to je sodba snovnega kamna!

9. Dokler hodite okrog po kamnu skladno z Redom, tako dolgo ste vi gospodar nad kamnom; če pa bi se težki kamen zavalil na vas, tedaj bi kamen postal vaš gospodar in vam dal svojo težino, svojo sodbo in s tem tudi svojo smrt.

10. Prav tako kakor je pokazano na tem razmerju, je tudi razmerje med celotnim vidnim in nevidnim stvarstvom.

11. Samo vi ga lahko blagoslovite v skladu z Mojim Redom, vendar ga izven Mojega Reda lahko tudi pokvarite v svojo nesrečo.
12. Ljubezen do Mene je bistvo vsega Mojega Reda. Zato vedno obdržite to ljubezen živo, tako da ne boste nikoli padli nazaj v sodbo; če pa se boste odrekli tej ljubezni, boste odprli sodbi vodne zapornice in ta bo nato neizogibno planila na vas, kot kamen, in vas v sebi pokopala.
13. To si zapomnite in bodite vedno na to pozorni; ampak vem pa tudi, da jaz, Oče, nikomur ne sodim! Vsi to razumite! Amen.«

480. POGLAVJE

Uranionovo vprašanje Bogu, če bi Ga ljudje lahko užalili. Božji pritrdilen odgovor.

11.04.1843

1. Po tem Gospodovem govoru so se vsi Očetu zahvalili za tako veliko razsvetljenje; kajti sedaj so vse popolnoma razumeli, razen Uraniona – kakšen je vzvišeni položaj človeka v neizmerni vrsti Božjega ustvarjanja neštetih bitij in stvari.
2. Toda, kot omenjeno, stari oče Jutra o eni stvari še ni bil povsem doma; zato je prišel k Očetu z največjo ponižnostjo in Ga prosil za dovoljenje, če Mu sme dati vprašanje o zanj še vedno nekoliko temni točki.
3. Gospod mu je tudi takoj z naslednjimi besedami dal tisto, kar je zahteval, rekoč: »Na ljubeč način Sem hotel, da bi zavoljo vseh to ostalo pred teboj skrito; zato lahko sedaj zavoljo vseh tudi vprašaš, kot da Jaz že vnaprej nisem vedel kaj Me želiš vprašati!«
4. Po prejemu takega dovoljenja je Uranion kmalu tudi postavil vprašanje, ki mu je bilo toliko bolj pri srcu, ker ga je prepoznal za najboljšega za vse, zato ker ga je Gospod predvidel.

5. Vprašanje pa se je glasilo: »O Gospod, Ti Sveti, najbolj ljubeči Oče vseh ljudi! Torej, če človek lahko greši le proti Tvojemu redu položenem v stvarstvo, potem on ne živi strogo po Tvoji spoznani sveti volji, ampak le po svoji lastni neumni volji, in s tem pravzaprav greši samo proti stvarstvu in proti sebi, - kako je potem mogoče užaliti in prizadeti Tvoje sveto, najbolj ljubeče očetovsko srce?
6. Kajti, če človek najde svojo neizogibno sodbo v sojenem stvarstvu bitij in stvari, in tako svojo kazen, se mi zdi, kot da se Ti sploh več ne oziraš kaj človek počne, in kot tak Ti tudi ne bi mogel biti nikoli užaljen ali prizadet, od katerega koli neumnega, samovoljnega, neposlušnega otroka.
7. Naknadni glavni del vprašanja je torej v tem, ali Te, o Oče, ljudje lahko užalijo ali ne? – O Oče, o tem nam daj iskrico Tvoje milostne in ljubeče svetlobe! Tvoja sveta volja naj se zgodi!«
8. In Gospod je odgovoril Uranionu: »Res si prav vprašal; toda ne glede na to, vprašanje ni tako globoko skrito, kot ti misliš da je in sedaj tudi marsikateri drugi s teboj.
9. Glej, tudi ti si zarodnik svojih otrok in si med hišnimi opravili naredil mnogo koristnih, uporabnih stvari, ki morajo biti uporabljane pravilno v skladu s tvojim dobrim načrtom, kakor je primerno in koristno!
10. Če pa katerikoli od tvojih otrok uporablja tako stvar, ki si jo naredil za določen uporaben namen, bodisi popolnoma napačno in jo pri tem pokvari ali celo zlomi, ali pa tvoji otroci sploh niso pozorni na dober namen stvari, ampak jo imajo za neumno, nesmiselno in nepotrebno ter tebe in tvojo napravo dajejo v nič, in jezno s svojimi nogami pomendrajajo, kar si naredil z najboljšimi nameni, samo za njihovo dobro iz velike ljubezni do njih, tebe pa preklinjajo in se te celo izogibajo kakor kuge, - Mi povej, kot oče svojih otrok, kako bi sprejel takšno obnašanje svojih otrok, čeprav se dejansko niso, strogo gledano, pregrešili zoper tebe, ampak le na tvojih stvareh?
11. Oho, ti bi celo preklel take otroke!

12. Kaj naj torej Jaz rečem vam, kot Sveti Oče, če vi v vašem nerednem in trmastem načinu ovirate Moj sveti, večni Red, in pri tem Mene popolnoma pozabite?!
13. Zato tudi Jaz ne morem biti brezbrizen, če ravnate tako ali pa tako!
14. Torej, Jaz Sem lahko užaljen; toda potem je na vas, da spoznate vašo krivdo in se zopet vrnete k Meni, kjer Sem Jaz nato zagotovo veliko boljši kot vi ljudje, ker Jaz nikogar nikoli ne zavračam, ampak vsakega zabludelega marljivo iščem in zopet pripeljem na pravo pot in vsakogar takoj spet sprejemem, če se le želi vrniti k Meni.
15. Glejte, tako je s temi stvarmi; zato ostanite vsi v Moji ljubezni, tako da ne boste grešili zoper Moje stvari, ustvarjene za vas!
16. Toda zdaj ima še Kisehel nekaj na svojem srcu; zato naj pride in se znebi svojega bremena pred Menoj, Očetom! Amen.«

481. POGLAVJE

**Pritožba Satane v zmaja od Boga preoblikovane,
v prisotnosti Kisehela, Henoha in Lamaha.
Nesramen govor zmaja in njegova napoved Božjega križanja.**

12.04.1843

1. Ko je Kisehel slišal takšen poziv je vstal in naglo odšel z največjo ponižnostjo k Gospodu.
2. Toda, ko je prišel do Gospoda in hotel s številnimi vprašanji izraziti svoje skrbi, in sicer z domnevno namero, kakor je to pred njim storil Uranion, mu je Gospod nakazal naj molči, navznoter pa mu je zelo na skrivaj rekel:
3. »Kisehel, pojdi in vzemi Lamaha in Henoha s seboj; kajti kar te pritiska do sedaj še ne pritiska nikogar. Zato tudi ni potrebno, da bi vsi ostali morali slišati kaj te skrbi.

4. Vam trem bom vseeno razrešil tvoj voz, vendar ne tukaj, ampak zunaj, kjer nas nihče ne more videti! In tako za kratek čas zapustimo to družčino! Toda pred očeti povej, da nas nihče ne sme spraševati, kam sedaj gremo!«
5. In Kisehel je takoj storil vse, kar mu je Gospod ukazal.
6. Ko je bilo vse to urejeno, je Gospod odšel s trojico takoj ven na gozdnat kraj, ki je bil proti polnočni strani omejen tudi s strmo skalnato steno, v kateri je bila velika jama, in tako kot tisti dobro znani kraj, kjer se je Henohu in odposlancem prikazal že znani zmaj, ko so šli domov iz globin na višine.
7. Sedaj, ko so bili na tem kraju, je Gospod rekel Kisehelu: »Glej, Moj veliki sovražnik Me je pred teboj hudo obtožil! Če bi Jaz zaradi tega Sebe pred teboj opravičeval brez tožnika, bi ti še vedno v sebi razmišljal in rekel: 'Mogoče je tako, in bo tudi prej tako, kot nam je Gospod razodel; vendar je kljub temu zmajeva izjava zelo čudna in njegovo priznanje nikakor ni zanemarljivo!'
8. Zaradi tega Sem vas pripeljal semkaj, kjer hočemo to zadevo rešiti v zmajevi navzočnosti!«
9. Nato je Gospod tako močno zaklical, da je zabobnel in se stresel ves svet.
10. In klic se je glasil: »Satana. Tvoj Bog in večni Gospod želi, da prideš semkaj pred Njegovo obličje!«
11. Takoj po tem mogočnem pozivu, ki je vse stvarstvo skoraj stalo življenja, se je zmaj, ki je silno drhtel od jeze, prikazal pred vsemogočnim Gospodom vse večnosti, in Gospoda vprašal:
12. »Kaj hočeš od mene, moj večni mučitelj? Ali ti moram pomagati, da boš lahko vse svoje stvarstvo zopet spremenil v nič? Ali pa imaš že spet v načrtu neko novo stvarjenje, za katero bi ti moral jaz zakoličiti primeren kraj?
13. Povem ti, mene večno ne boš za to dobil; kajti jaz poznam tvojo veliko muhavost in vem, da v tebi ne prebiva stanovitnost, in da vse tvoje obljube niso nič drugega, kot prazne, neizpolnjene besede! Zato sem se tudi trdno odločil, da se tebi upiram in te večno preganjam!

14. Resnično, tudi če si Bog, ki gospoduje še vsej neskončnosti, se ti iz previdnosti večno nikakor ne bo mogoče pred mano skriti nekje v enem kotu neskončnosti, da te ne bi mogel najti! Ne boš mi ušel!
15. Pa čeprav mi groziš, kolikor hočeš in kolikor te je volja, se bo prav kmalu pokazalo, kdo od naju je pravi Gospod vsega sveta in vseh bitij!
16. Preden me boš k nečemu silil, ti prisegam pri vsem svojem življenju, da bi se prej uničil; in potem boš lahko videl kako bo izgledal tvoj večni obstoj!
17. Ali me razumeš, ti stari slepar sveta, - ti vseмогоčni igralec na moj račun! Ali me razumeš?
18. Sem si prišel, da bi me pozval, naj se odrečem temu, kar sem nekoč tem trem dobronamerno oznanil! Oh, lahko čakaš zelo dolgo, dokler se ne bom posvetil sramotnim orodjem!
19. Tu, - prebodi z vso svojo mogočnostjo moj oklep, če moreš in hočeš!
20. Toda prisežem ti: ne jaz, ampak moji najšibkejši hlapci te bodo ujeli in te zvezali kot enega starega hudodelca in te z žebli pribili na les, od koder boš zaman večno klical na pomoč! Ali to razumeš?!
21. Sedaj sem ti dal obljubo; toda če hočeš še kaj več od mene, povej, in zgodilo se bo to kar nočeš! Amen od mene! Ali razumeš: Amen iz mene!«

482. POGLAVJE

Kisehelovo maščevanje in Božja pomiritev.

Božje vprašanje za Satano in njena zavrnitev odgovora.

Kisehelovo kaznovanje in ponižanje hudo razjarjenega zmaja.

13.04.1843

1. Toda, ko je nekoliko vročekrvni Kisehel slišal takšno zmajevo grožnjo, se je ognjevitno razvnel in goreča vnema po maščevanju je

zapolnila vse njegovo bitje, tako da je glasno zakričal in rekel z ostrimi besedami:

2. »Ampak Gospod, vsemogočni Bog od večnosti, Ti Sveti, najbolj ljubeči Oče! Kako lahko sploh poslušáš takšne grožnje?!

3. Daj mi mojo moč, ki sem jo od Tebe dobil v nižinah in jaz bom pokončal tega Satana, o čemer se bo moralo podrobno pripovedovati na veke vekov!«

4. Toda Gospod je rekel Kisehelu: »O ti sin ognja in groma! Ali tebe zmajeve grožnje bolj skrbijo kot Mene, ko tebi govori prijazno, in le Meni tako nesramno?!

5. Ali misliš, da Jaz tega odpadniškega duha ne bi mogel obvladati brez tebe? – Oh, ne skrbi za to; z najrahljšim dihom ga Jaz lahko odpihnem za večno!

6. Če pa bi to storil, kaj bi potem pridobil ti, in kaj Jaz?!

7. Glej, če bi mi ta zmaj lahko kakorkoli škodoval, bi to že davno storil, kajti on ni več mladenič v Mojem kraljestvu stvarstva! Vendar on v sebi vidi le preveč dobro, da večno ne more storiti čisto nič proti Meni; zato brusi jezik in se Mi skuša z besedami maščevati, ker bo to njemu v resnici večno popolnoma nemogoče!

8. Zato naj le govori kar hoče in zna; in šele ko bo popolnoma dokončal svoj govor, potem šele bom tudi Jaz njemu nekaj povedal.

9. Zato se vrni v svoje mirno stanje, – in ti, Satana, govori še naprej; kajti Jaz, Tvoj Bog in Gospod, želim, da se ti pred temi pričami popolnoma razkriješ, tako da boš lahko nekoč prek njih prepoznana celemu svetu!

10. Najprej pa Mi povej, koliko stvaritev Sem že uničil, glede na tvojo izjavo!«

11. Tedaj je zmaj osupnil in ni hotel govoriti.

12. Toda Gospod mu je ukazal, da govori.

13. Vendar se je zmaj začel vzpenjati in izgledal tako, kot da hoče vse štiri požreti.

14. Ampak Gospod je rekel: »Če Mi zdaj nočeš odgovoriti, potem te bom k temu prisilil s Svojo jezo!

15. Toda zmaj je bruhnil ogenj in nato zarjovel proti Gospodu: »Kaj mi pomeni tvoja jeza?! Kajti že dolgo jo poznam; ker sem jaz sam tvoja jeza!

16. Ne mene pred teboj, ampak mora biti tebe strah, da ne bom prišel nadte; in če to storim, bo tako verjetno konec tvoje ljubezni, in ti sam boš moral na Zemlji neusmiljeno pokončati na milijone svojih otrok in nekaterim preostalim muham dal prvi dokaz, kako zelo si zaskrbljen glede ohranitve svojih bitij!

17. Zato modro ostani precej stran od mene, sicer ne morem jamčiti, da se ti ne bo še danes zgodila smrtonosna poplava, ki bo čez gore pokrila Zemljo, kar si že tako ali tako na skrivaj sanjal!«

18. Tedaj je Gospod spregovoril nekoliko togotno: »Satana, ne preizkušaj do skrajnosti Mojega potrpljenja in prizanesljivosti! Daj odgovor, ki ga hočem od tebe in nobenega drugega, drugače boš morala kmalu hudo trpeti!«

19. V tem trenutku se je zmaj zasukal okoli in hotel udariti četverico s svojim mogočnim repom.

20. Toda Gospod je dal Kisehelu palico in mu rekel: »Pojdi tja in ga kaznuj!

21. In Kisehel je vzel palico, odšel tja in zmaja močno udaril.

22. Tedaj se je zmaj zopet zavrtel, rjul in tulil ter takoj odložil svojo grozljivo obliko in bil nato videti drugim ravno tak kot človek. Kot tak se je takoj vrgel pred Gospoda in rekel:

23. »Gospod, Ti vsemogočni, večni Bog! Če me že hočeš kaznovati, potem me kaznuj za mojo samovoljno veliko hudobijo proti Tebi, vendar ne brez Tvoje ljubezni, kajti udarci Tvoje jeze so neznosno pekoči in neizmerno boleči!«

24. Tedaj je Gospod rekel: »Kako lahko ti, Moj domnevni gospod, prosiš za nekaj takega?! Ti sam si Mi grozil s kaznijo; kako to, da se sedaj ti Meni pustiš kaznovati?«

25. Toda Satan je rekel: »O Gospod, ne trpinči me neznosno, kajti Ti veš, da sem v sebi lažnivec, ker sem hotel biti Gospod brez Tebe!

26. Rajši mi daj nov odlog in jaz se bom obrnil k Tebi; vendar mi odvzemi vso mojo veliko moč, tako da ne bom mogel zopet poskusiti, da bi se Tebi uprl!«

27. In Gospod je rekel: »Kar govori pred temi pričami vse svoje laži, in videl bom kaj bom potem naredil s teboj; vendar ničesar ne obdrži v ozadju, drugače bo od vsega tvojega moledovanja prav malo koristi! Amen.«

483. POGLAVJE

Satan(a) prizna svoje laži in svojo zlobno trmo.

14.04.1843

1. Tedaj se je Satan(a) drgetajoč dvignil in rekel Kisehelu, ki je še vedno trdno držal v svoji roki palico, katero mu je dal Gospod:

2. »Poslušaj, ti moj kaznovalec iz moči tvojega Boga, ki je zame tudi večni Bog jeze, ki me nikoli ne preneha tolči s svojo grozno palico!

3. Jaz sem ti prej v svoji strašni, grozljivi, zaščitni obliki, rekel marsikaj o Gospodu, vsemogočnem stvarniku vseh stvari, duhov in ljudi, kar želim sedaj, v tej moji tebi podobni obliki, preklicati kot najbolj grozno laž!

4. Zares sem ti povedal resnico, vendar je bila ta v meni napačna, bila je laž; kajti vse kar sem izjavil o Gospodu, sem povedal le kar velja zame, in tako ni Gospod, ampak sem le jaz tisti, ki je že precej star hudoben svetovni prevarant in najstrašnejši, če že ne ravno vsemogočen, vendar silno mogočen igralec!

5. Ne Gospod, ampak le jaz sem tisti, ki je uničil že mnogo sončnih območij, ki bi se zaradi mene pogreznila v svoj večni nič, če jih Gospod ne bi v Svoji milosti po Svojih mogočnih odposlancih spravil na takšen kraj v neskončnosti, kjer krožijo po novih, mirnih poteh, katerih moj kužen dih ne more nikoli doseči.

6. Glej, če bi bilo odvisno od mene, bi bilo nekje vsak trenutek neko drugo stvarstvo in ne bi bilo nobenih trajnih bitij; kajti jaz hočem samo ustvarjati, da bi potem imel kaj za uničiti; in bi rad živo zaplodil vse vrste, mikavno lepih ljudi, dobro oblikovanih postav, da bi jih nato v mojem zlobnem poželenju mučil, in ko bi se mučenja nasitil, bi jih potem tudi takoj popolnoma uničil.
7. Glej, ves čas sem bil lažnivec in bi te tudi sedaj tisočkrat raje nalagal, kot da ti govorim vso resnico, vendar se preveč bojim tvoje palice, da bi se te drznil znova nalagati!
8. Toda, kljub temu, da sem ti sedaj priznal resnico, zaradi tega z menoj ne bo še nič bolje, kajti dokler bo ostala v meni velika moč, tako dolgo mora materija po vsem vidnem svetu, to je Zemlja, Sonce, Luna in vse neštete zvezde, kot tudi brezštevila sonca, svetovi in bitja vseh neskončnih vrst, ostati popolnoma meni pokorna in jaz moram biti njihov Gospod.
9. Kajti, jaz moram biti tak, ker sem kakor ustvarjen bog, sedaj popolnoma zaprt v tej materialni celoti, da se iz te večno ne morem iztrgati, tako dolgo, dokler bo obstajal samo en snovni prašek iz najbolj nepomembnega sveta, kar je tudi razlog, da jaz delam samo na nenehnem uničevanju stvari, katere je zgradil Vsemogočni, in v skladu z mojo gospodovalno namero, čim prej doseči, da vladam sam in dozdevno Gospodovo slavo zvrnem z Njegovega večnega prestola, ker On neprenehoma nasprotuje mojemu uničevalnemu načrtu, odkar sem bil iz Njega poklican v moj izredno močan in skoraj neskončno velik obstoj, z namenom, da sem poleg Njega kot drugi Bog, ki kraljuje z Njim, vendar pa, da Ga nadvse ljubim z vso ljubeznijo iz vse moje moči, tako da bi jaz Njemu večno bil to, kar je zvesta žena možu!
10. Resnično, sijajno in veličastno sem bila postavljena! Kar sem le hotela, je bilo tudi že tam; in Gospod me ni oviral v moji želji po ustvarjanju.
11. Toda, če sem hotela nekaj uničiti, kar sem ustvarila, tedaj me je Gospod zadržal. Pri tem pa sem tudi opazila, da sem v svoji moči proti Bogu omejena.

12. Z zvijačo sem ga hotela prepeljati na svojo stran in sebe narediti tako lepo kot je le mogoče. Zaradi vsega tega, sem prižgala svetlobo v vseh stvareh, da bi Gospoda zaslepila.
13. Toda Gospod me je nenadoma v moji svetlobi ujel, nato ustvaril iz moje svetlobe materijo in poleg mene nešteto stopenj prav čudovitih bitij, ki so Ga ljubila bolj kot mene, Njegovo prvo ustvarjeno ženo.
14. Šele tedaj me je obšla najbolj slepa, divja jeza in od takrat že večno preklinjam Gospoda, čeprav me je verjetno hotel že nekajkrat rešiti, vendar je moja jeza prevelika, da bi Mu bilo mogoče mene rešiti, ker mi ne želi pustiti, da vladam!
15. Sedaj je Satana govorila in ni lagala, ampak je povedala resnico. Zato ji vzemi, Ti Gospod, njeno veliko moč, da se Ti ne bo mogla nič več upirati, tako da jo boš zaradi tega strogo kaznoval!
16. Daj mi nov rok in v roku se bom vrnila k Tebi!
17. Če pa moja velika ljubosumnost proti Tebi, zopet vname mojo jezo, ko ti svoje srce popolnoma obrneš k novo ustvarjenim in jih moram jaz zato preganjati, potem mi odvzemi vso mojo moč in me zavrzi za večno, ali pa stori z mano, kar hočeš!
18. Postavi me med nebesa in Zemljo, tako da me bo moja jeza použila v navzočnosti Tvojega veličastja in vseh tistih, katere ljubiš in tistih, katerim je dovoljeno, da Te lahko ljubijo! Tvoja volja!«

484. POGLAVJE

**Laž o večni Satanini kazni. Ženska lepota prvotnega izgleda Satane.
Božje križanje in podaljšan rok Satani za njeno odrešenje.**

15.04.1843

1. Tedaj se je Gospod zopet obrnil k Satani in rekel: »Satana, rekla si, da Sem bil zate večno le neizprosni všemogočni Bog jeze, ki te že od večnosti neprenehoma nepopisno najbolj kruto kaznuje! Zato ti sedaj

ukazujem, da pokažeš tem pričam sledi udarcev, ki si jih prejela od Mene!»

2. Tedaj je velika vlačuga osupnila in ni vedela kaj naj Gospodu odgovori; kajti namišljeno kaznovanje preprosto ni bilo resnično, ker Gospod ji ni še nikoli odvzel njeno nadvse močno svobodno voljo, ampak ji je pustil svobodno mogočno delovati v neskončnem prostoru stvarstva.

3. Kar pa je Satana hotela opredeliti kot najstrašnejše kaznovanje, ni bilo nič drugega, kot stalno preprečevanje z Gospodove strani, glede na nenehen Satanin premeten namen uničenja vseh stvari.

4. Torej, zakaj? – Ker je Satanina stalna zamisel: samo odvzeti Bogu vso podlago in Ga pustiti brez oporne točke in potem bo vsa Njegova vsemogočnost prešla v nič in ona (Satana), kot smrtni sovražnik, bi potem z največjo lahkoto premagala Boga in se zavihtela na vsemogočni prestol, in zatrla nekoč vsemogočnega, tedaj šibkega, ampak vendarle ne uničenega Boga, tako da bi moral plesati tako, kot bi zmagovalka igrala.

5. Ker pa je Gospod takšne zlobne načrte, ki so brez ljubezni, že od večnosti videl in jih zato ves čas od takrat tudi nepričakovano vsemogočno preprečeval, je to nenehno večalo njeno sovraštvo do Boga in pripeljalo do sedanjega položaja, ko sovražnik razglaša in opisuje Gospoda kot najbolj krutega kaznovalca.

6. Ker pa po tem nenadnem pozivu Satana ni imela ničesar, s čimer bi lahko dokazala Gospodu veličastja takšno krivdo, je morala zato na Gospodov poziv nujno molčati, čeprav je iz jeze na skrivaj tudi nekoliko škripala z zobmi, jo je Gospod zopet vprašal, rekoč:

7. »Zakaj ne storiš, kar Sem ukazal in pokažeš pričam tebi zadane brazgotine jeze Mojega večnega kaznovanja; tako da bi se s temi dokazala tebi storjena Moja velika krivda, potem pa bi ti pričakovala nadomestilo za vse tebi storjene grozovite krivice.

8. Še vedno si oblečena pred nami, priče pa razen tvojih las, ne vidijo nobenega dela tvojega bitja; zato se sleči in se vsa pokaži, tako da bodo

priče videle, kako si bila doslej od Mene vzdrževana, navzlic tvoji neskončni hudobiji!»

9. Tedaj je Satana nenadoma razgaljena stopila pred priče, in vsi so v največjem začudenju na svetu priznali, da nikoli niso videli tako neskončno lepe, popolne, v vseh delih izoblikovane, zdrave in močne ženske.

10. Lameh je k temu dodal, rekoč: »O Gospod in Oče, naše Gemela, Naeme, Purista in Pura, katere si vzel k Sebi, so v primerjavi z njo prav take - glede na zunanjo lepoto – kot kos neobdelane gline proti najsijajnejšemu, najčistejšemu diamantu, ko je njegov sij povečan z žarki jutranjega sonca! In v tem videzu to bitje govori o tvojem najkrutejšem kaznovanju, o Gospod, v vsej Tvoji večni svetosti, dobroti, ljubezni in Tvojem usmiljenju?»

11. In Gospod je rekel: »Ja, razen Kisehelovih udarcev še nikoli ni izkusila kazni od Mene, njenega stvarnika, Boga, Očeta in Moža, a kljub temu sovraži Mene, kot večno, čisto ljubezen in hoče ubiti Moje srce, ker to noče biti tako uničevalno kakor je ona!

12. Ona si še vedno domišlja, da Mi lahko nekega dne odvzame Mojo moškost, namesto, da bi se vrnila k Meni in nadvse močna iz Mene bila Meni večno ljuba hči, ljubeča žena, in Me sprejela kakor Mojih sedem močnih duhov.

13. Vse zvezde, sonca in svetovi prikazujejo tisto, kar Sem že naredil zaradi nje, da bi jo privedel na pravo pot; toda doslej vse to pri njej ni obrodilo sadov, - ostala je star, poln jeze, nespravljeni sovražnik Moje ljubezni.

14. Zato bom Jaz tej Zemlji naredil nekaj skrajnega! Predal Se ji bom vse do smrti in ji pustil vso moč na tej Zemlji, in vse zvezde ji bodo morale biti podložne!

15. Če bo taka njena volja, ji bo celo dovoljeno, da Me ubije. Toda potem bom iz Svoje moči, brez zunanje podpore, ponovno oživel in mogočno vstal, in ji potem tako pokazal vso njeno nemoč in veliko slepoto ter ji nato najprej vzel moč nad zvezdami in ji pustil le pol zemeljske moči, potem pa ji dal cel skrajni rok, še pol tega in še četrť!

16. Gorje pa ji potem, če bo pri njej še vse ostalo brez sadu: šele nato jo bom začel kaznovati!
17. Do Mojega zajetja – če bo na tem vztrajala -, mora imeti popolno svobodo, da naredi, kar hoče!
18. Dobro zanjo, če bo nov odlog dobro izkoristila! Če pa bo delovala še v svoji stari jezi, bo tako tudi nekoč v tej našla svojo že dolgo zaslužen plačilo.
19. Vendar to zadržite v sebi, vse do trenutka njene sramote! Amen.«

485. POGLAVJE

Kisehelova zaskrbljenost nad Satanino močjo in Božje pomirjevalne besede. Strta moč Satane, Božje odpadniške žene.

1. Po tej najmogočnejši Gospodovi odločitvi, je Kisehel rekel Gospodu: »O Ti, najbolj ljubeči, Sveti Oče, jaz, kakor zagotovo tudi Henoh in Lameh, smo iz temelja spoznali Tvojo neskončno dobroto in usmiljenje; vendar če sedaj pomislim kakšno strahovito moč Si dal Tvojemu sovražniku nad vsem stvarstvom in s tem tudi nad nami, sem zelo zaskrbljen in se bojim za vse človeštvo te Zemlje.
2. Kajti, če je ta sovražnik že od vsega začetka v svoji zlomljeni moči toliko škodil Tebi in Zemlji in nam vsem, kaj šele bo storil, ko ima tako neomejeno oblast, ki Si mu jo sedaj odobril?!
3. Zato bi Te prosil, da razmisliš o prihodnosti in Tvojemu sovražniku ne daš tako strahovito velike moči; sicer bo od vse svetosti, ki si jo Ti, o najbolj ljubeči Oče zgradil za vse nas, prav malo koristi!
4. Kajti, še preden boš opazil, bo on v Tvojem domu povzročil ogromno škodo! In mi pred njim ne bomo varni, čeprav Ti tudi ostaneš, kot zdaj, stalno viden med nami! Zato, o Gospod in Oče, premisli kaj počneš!«
5. Tedaj je Gospod nekoliko resno rekel Kisehelu: »Povem ti, drži svoj jezik pri miru, če ne moreš z njim nič boljšega rešiti; drugače Mi boš bolj nadležen kakor Satana!

6. Jaz vem, kaj delam; ti pa ne veš kaj govoriš! Jaz skrbim za ohranitev večnega reda in vseh bitij iz njega in v njem, tebe pa skrbi le za ohranitev sveta.
7. Ali misliš, da bom dal sovražniku več kakor vsakemu od vas? Kako bi Jaz potem bil Sveti Bog?!
8. Vendar vam povem: največja sovražnikova moč v zvezdah in na Zemlji in v vas, skupaj ni večja, kot je v vsakem od vas posamezno v ljubezni do Mene!
9. To sem ti pokazal s palico, s katero si udaril sovražnika. Ta palica bo ostala z vami do velikega časa časov, v katerem bom postavil drug les, ki bo sovražniku odvzel vso moč nad zvezdami in več kot polovici Zemlje; in zgodilo se mu bo po njegovih delih!
10. In on lahko sedaj sliši to, da mu na koncu vsi ujeti otroci ne bodo nič koristili; kajti nov les (križ na Golgoti) mu jih bo spet iztrgal, in njemu ne bo ostalo nič drugega kot njegova lastna nemoč in sodba iz nje.
11. Vi ste popolnoma svobodni in te svobode vam sovražnik ne more vzeti in tudi ne v vas zvezati; lahko naredite kar želite in on lahko naredi kar hoče.
12. Ker pa ste vi lahko veliko močnejši in v osnovi tudi ste, je tako od vas odvisno ali bo sovražnik premagan, ali pa se boste vi njemu pustili po neumnem premagati.
13. Toda, kateri mož je šibkejši od svoje žene, če je pravi, moder mož?!
14. Vendar, če ste že gospodarji svojih žena, ko so lahko ves čas ob vas, tedaj boste nemara tudi gospodarji te ženske, ki je precej šibkejša od najšibkejše ženske med vsemi vašimi ženskami.
15. Če bi kaznoval svojo ženo, bi se ti to uprlo; je moč tej ženski tudi to storiti?!
16. Vendar bo tako nadalje tudi ostalo, in Moja moč vas ne bo nikoli zapustila, če boste ostali v ljubezni do Mene.
17. Zaveza med Menoj in vami je vzpostavljena, in nobena ženska in nobena sovražnikova moč je nikoli v večnosti ne bo mogla raztrgati!
18. Razumi to in ne govori več neumnosti pred Menoj! Amen.«

19. Tedaj se je Kisehel popolnoma umiril in prosil Očeta, da mu odpusti njegovo veliko neumnost.
20. In Gospod ga je blagoslovil in nato rekel: »Tako bodite pravi gospodarji nad vsem ženskim mesom, in vaša ploditev se potem ne bo nadaljevala na Zemlji, ampak v nebesih, tako da bodo vaši plodovi, plodovi milosti, moči in prav ljubki na pogled! Amen.«
21. Za tem je Satana globoko vzdihnila in rekla: »O Gospod, kakšen plod se bo potem rodil iz mene? Ali bom morala večno koprneti in ostati neplodna kakor posušena trnova meja?!
22. In Gospod ji je rekel: »Obrni se k Meni v svojem srcu, in boš Zame nosila plod, kakršnega večnost še ni videla, drugače pa boš morala nositi samo plodove večne smrti, ki ti bodo nekoč sodili kot največji vlačugi!
23. To razumi! Kajti od zdaj naprej se bom ozrl le na najmanjše in Svoje večno zadovoljstvo bom našel v preprostosti brez sijaja!
24. Torej, po tem se ravnaj, da boš ubežala Moji sodbi! Amen.«

486. POGLAVJE

**Satanina Bogu namenjena prošnja za ponovno podelitev srca,
ki bi lahko ljubilo Boga.**

19.04.1843

1. Tedaj se je Satana obrnila k Gospodu in Mu rekla: »Gospod, kako naj se obrnem k Tebi v srcu? Srce Si mi vzel in iz njega ustvaril Adama, njegovo ženo in vse njegove potomce!
2. Vidiš, tako nimam več srca in zato Te tudi ne morem sprejeti v svojem srcu, ali se v svojem srcu obrniti k Tebi! Zato ustvari v meni zopet srce in storila bom kar rečeš!
3. Najsi je plod še tako čudovit, da ga lahko nosim Zate, ampak če si mi odrekel seme življenja, ker mi ne daš zopet nazaj Adamovo srce, ki je

edino zmožno oploditve, jaz pa sem zato v sebi popolnoma brez življenja, kateri drug plod se potem lahko od mene pričakuje, kot le edino smrti in sodbe, ki mi bosta nekoč sodili, in to kot največji vlačugi?!

4. Tebi se je lahko izrekati; kajti Ti Si Gospod in delaš kar hočeš in nikogar Ti ni treba spraševati in tudi nikomur ne dovoliš, da Ti kaj svetuje.

5. Kar želiš, se mora na koncu zgoditi, in kdor hoče nekaj drugega kot Ti, ga lahko pokončaš ali pa ga najmanj tako dolgo držiš v neki sodbi, dokler ne dovoli, da ga vsega popolnoma požre Tvoja volja, kot si prej tudi Sam rekel, da Ti bo od zdaj naprej večno ugajala le prav najmanjša preprostost, popolnoma brez sijaja.

6. Seveda Gospod, to je Zate zelo enostavno, in kdo lahko spremeni Tvoje mnenje?! Toda to je povsem drugačno ravnanje z bitjem, katero prvo sem jaz iz Tebe! To bitje ni gospodar in nima moči, ampak le tisto moč, katero si mu Ti želel dati, - s tako močjo pa ne more narediti nič pomembnega iz sebe, ampak le edino skozi Tebe, to se pravi, mora jo uporabljati v skladu s Tvojo voljo; če pa kdaj deluje le po svoji lastni, od tebe tako imenovani svobodni volji, greši, od Sebe ga odvrneš proč, hkrati pa je iz vsakega vidika tudi takoj podvrženo Tvoji sodbi!

7. Lahko je Tebi reči bitju: 'Ravnaj se po Moji volji in izognil se boš Moji sodbi!' To je tudi res, kajti če si nekdo vzame življenje, tedaj Ti na noben način ni treba nadenj nič več pošiljati smrti.

8. Kot Bog in Stvarnik se počutiš večno nepremagljivega; toda ali lahko tudi čutiš tako kakor bitje?! Ali lahko Ti kot večno neuničljivo življenje v sebi, kdaj občutiš, kako je umirajočemu ali propadajočemu bitju pri srcu, ko umira?

9. Glej, bitje tedaj trpi v najbolj groznem strahu in tesnobi, in tudi že v najlepšem življenju ima v sebi nenehen svarilen občutek, ki mu pravi: 'Življenja se veseliš zaman, kajti kmalu bo prišel čas, ko se boš moral za to življenje spokoriti kot brezbožnež!'

10. Toda potem tudi to življenje tako ali tako nudi le najslabše zadovoljstvo, ker sedanje življenje le medlo verjame v morebitno

prihodnje življenje, katerega ni dopuščeno videti; in tudi še, če v to precej verjame, mora kljub temu za to morebitno prihodnje življenje pol bitja popolnoma umreti in to pogosto na najbolj beden način, kot sem že prepogosto videla v nižinah.

11. Zakaj je torej tako, in zakaj ni drugače? – Zato, ker Si Ti Gospod in lahko delaš kar hočeš, in ker Ti kot Bog in Stvarnik nikoli ne moreš občutiti v popolni polnosti žive resnice, kako se počuti bitje, ko mora umreti zaradi Tvoje vseмогоčne volje!

12. Če bi ga Ti vsaj pustil preiti brez bolečin, ne bi še nič rekla, toda kaj imaš od tega, da mora biti bitje še mučeno za bridko življenjsko darilo, dokler ni vsaj več kakor pol tega uničenega, četudi ne povsem za večno, vseмогоčni Gospod, pa pod neizogibno Tvojimi neugodnimi razmerami?!

13. Glej, v vsem tem, kar sem Ti sedaj odkrito prikazala, nimam srca, in se zato tudi ne morem z njim obrniti k Tebi! Zato dovoli nekoliko pogajanja o tem, in potem bom zopet Zate vzela srce!

14. Vendar pod takšnimi okoliščinami Te večno ne morem ljubiti; kajti tako si po eni strani čista ljubezen, po drugi pa najpopolnejši tiran, ki hoče vse meso usmrtiti, da bo umiralo v velikem strahu in tesnobi, in šele nato želi dati življenje duhu, pri čemer pa nihče ne ve, kakšen je.

15. Meso je moj plod; če pa ga ubiješ, kako in čemu bi Te morala ljubiti?!

16. Zato mi dopusti, da se s Teboj pogajam in jaz Te bom ljubila!«

487. POGLAVJE

Božji odgovor in Njegovo prizadevanje za spreobrnitev in pridobitev Satane.

20.4.1843

1. Ko je Gospod od Satane to slišal, se je razburil in rekel: »Kakšne nesmisle vsega sveta skupaj govoriš; kakšne zlobne neumnosti so ušle iz tvojih grozno lažnivih ust?!

2. Če bi bilo tako kakor ti praviš, glej, tukaj Zemlje ne bi bilo, niti Adama, da bi lahko hodil po njej; sonce ne bi sijalo na nebu in nobena luna in nobena druga zvezda ne bi vpričo Zemlje krasila neskončno širok prostor stvarstva!
3. Ker pa se ti zatekaš le k zvijačnim obtožbam, je vsaka tvoja beseda lažna, in je tako dejansko Zemlja, Adam na njej in neskončno stvarstvo polno Moje Božje časti, ljubezni, milosti in usmiljenja!
4. Govoriš, da nimaš srca, in praviš, da Sem ti zaradi Adama vzel tvoje srce, katerega sedaj hočeš nazaj; povej Meni, Stvarniku, ali ti živiš ali ne! – Praviš: 'Gospod, jaz živim!'
5. Toda, ali lahko živiš tudi brez osnove življenja v sebi? Praviš: Ne, o Gospod!'
6. Dobro, - če je to nesporno resnično tako, kako pa se potem to sklada s tvojo obtožbo, po kateri naj bi Jaz tebi odvzel tvoje srce?
7. Glej, sedaj že spet nemo stojiš pred Menoj, in ne veš kaj bi rekla, da bi bilo prav! Vendar ti povem, da si bila ti vedno lažnivka in nisi hotela govoriti resnice, čeprav ti ta ni bila nikoli kratena!
8. Ali nisi bila najprej pozvana, da spremeniš svojo čud v Adamovo telo, katerega Sem Jaz oblikoval?! Toda ti nisi hotela, - popolnoma svobodno iz sebe -, kar bi ti lahko koristilo, ampak si si prizadevala postati ženska!
9. Kmalu sem te osvobodil in te oblikoval iz Adamovega telesa, eno meso z njim, medtem ko Sem v Adama vdihnil novo živo dušo in ga tako ustvaril po Moji duhovni podobi.
10. Morala bi biti preoblikovana v Evo in popolnoma premagati svojo sprieno čud od smrti in sodbe.
11. Toda ti si zaničevala to Moje umiljeno sočutje, se osamosvojila in odkrila, da je bolje tako, da kakor goljufiva kača, v kateri ni spolne razlike in ima v sebi strupeno plodilno slino, preslepiš svoje nekdanje meso, nato pa očaraš od Mene prebujeno Evo in prek nje zapelješ Adama!
12. Povej Mi, ali Sem ti vzel iz Adama tvoje srce?! V zadregi molčiš, sedaj sicer samo na zunaj, toda Jaz vidim tvojo notranjo jezo, ki pravi:

'Ja, imam Adamovo in Evino srce v sebi! Kljub temu Te ne maram, Bog, sama od sebe Te sovražim, ker me nočeš napraviti za edino vladarico in vsemogočno igralko!' Vidiš, to so tvoje besede!

13. Prav tako misliš, da te Jaz ne morem ljubiti, ker ti ne dopustim tistega po čemer hlepiš.

14. Toda povem ti: Moja misel je večno ohranjanje vseh stvari in to je večno delo Moje ljubezni! Vendar hočeš ti vse le uničiti; seveda te potem ne morem večno ljubiti, na tako nerazumen način kot bi si ti v svoji domišljavosti želela biti ljubljena!

15. Vendar te Jaz vseeno ljubim; kajti kar Sem doslej naredil, Sem naredil z avoljo tebe – in še bom naredil celo največje!

16. Toda, če boš nato še vedno podcenjevala Mojo večno ljubezen, potem se bo Moja ljubezen do tebe za večno končala, in Jaz ti bom nato pokazal kaj lahko naredi jezen Bog!

17. Ogenj je Moj osnovni element. Vse stvari so bile ustvarjene z močjo Mojega ognja; in ravno v ta ogenj se boš potem morala vreči in si ga podrediti, če boš tega sposobna!

18. Če pustim človekovo meso umreti, ko mora njegov duh preiti v življenje, potem je to zelo majhna smrt; toda ti boš našla neskončno veliko smrt v Mojem ognju, in ta bo nato pokazal koliko tebe ne bo v njem usmrčeno!

19. Kaj pomeni minljivost mesa? Nič drugega kakor izpustitev duha in tako njegovo vstajenje od smrti do resničnega, najbolj popolnega življenja!

20. Toda, ali bo tvoja velika smrt in odcepitev od Mene v ognju, tudi tebi dala novo vstajenje? – Na to vprašanje v Sebi sploh ne najdem odgovora; kajti potem te bom popolnoma prepustil samo sebi in ne bom ničesar več storil zate, potem pa se bo po večnostih pokazalo, kaj je nastalo iz tebe iz tvoje lastne moči.

21. Toda celo smrt mesa in njegova bolečina ni Moje ampak tvoje delo!

22. Vendar bom kljub temu znal Moje varovati pred sleherno nadlogo, vzel bom njihova telesa, tako da se jim večno ne bo treba čeznje pritoževati!

23. Vedel bom tudi kako ustvariti med Menoj in bitji tako ravnovesje, da bodo ljudje postali Moji pravi bratje; toda potem bo zate tudi zadnji čas!
24. Vendar, da boš videla, da Jaz lahko uporabim tudi tvoj poguben nasvet, Mi svetuj, in Jaz bom storil po tvojem nasvetu, ne da bi zaradi tega motil Svoj Red, tako da potem ne boš nikoli mogla reči, da ne upoštevam nobenega tujega nasveta, ker Sem edini Gospod!
25. Torej govori, tako da ti bom lahko v celoti pokazal, kako večno ravnam za dobro vseh bitij! Amen.«

488. POGLAVJE

Satanine samoljubne in nesramne obtožbe Boga. Božja žalost zaradi trmaste in neposlušne Satane.

22.04.1843

1. Toda Satana se je znova ključovalno obrnila proti Gospodu in Mu rekla: »Tvoj način vladanja je le zapovedovanje tistim, ki naj bi jih ustvaril, da delujejo svobodno in sojenje tistega, kar nima svobodne zavesti v sebi!
2. Ampak, da bi se Ti hotel prijazno ukvarjati s svobodnim bitjem in se z njim dogovarjati, vendar ne zapovedovalno, da bi ga pridobil le s čisto ljubeznijo, glej, to se Tebi zdi od večnosti popolnoma tuje!
3. Tako mi tudi kar naprej zapoveduješ in jaz Te moram še kar naprej ubogati, in na koncu od vse te moje poslušnosti, kljub temu nimam nič drugega kot Tvoj stalen ves čas očiten prezir; za to se Ti že vnaprej zahvaljujem za vse večne večnosti!
4. Če bi mi rekel: 'Ti, Moja ljubljena, najlepša, veličastna Satana! Glej, želim te poslušati v vsej ljubezni do tebe; zato Mi svetuj, in Jaz bom storil po tvojem nasvetu!', bi Ti že dala kakšen nasvet; toda na tako zelo nespodoben, oblasten poziv, Ti ne bom dala nobenega svetovalnega odgovora!

5. Ali misliš, da Ti Tvoja moč daje pravico, da tako postopaš z mano? – Oh, kako zelo se motiš!
6. Če Si pravi, najmodrejši Stvarnik in sem jaz Tvoje prvo bitje, potem spoštuj Sebe v meni s primernim priznanjem namenjenim Tvojemu bitju!
7. Toda, če tega ne moreš storiti, s tem ne kažeš meni nič drugega, kot to, da sem najprej popolnoma skaženi stvor tvoje moči in modrosti, in drugič, s tem Sebi daješ nedvomno pričevanje nekega šušmarstva v Svojem stvarstvu in zato jaz in vse stvarstvo ni nič več kot zelo neuspešen poskus Tvoje ustvarjalne moči.
8. Zato se obnašaj malo drugače do mene in se ne blamiraj pred Svojimi domnevnimi otroki! Kdo naj Te spoštuje s takšno napako?!
9. Vendar vem, da Si resnično nadvse božansko moder in tudi dober; zato pa me tudi neskončno bolj jezi dejstvo, da Si proti meni, kot da ne bi bila Tvoja, ampak nekega drugega bitja?!
10. Seveda pa sem jaz edino Tvoje bitje, ki ima pogum, da Ti kaj pove, in se vpričo strahopetcev najbrž zdi nekoliko nenavadno, ko bitje pozorno proučuje svojega Stvarnika; ampak sprašujem: zakaj bitje ne bi smelo imeti te pravice, ko je svobodno bitje?!
11. Kajti zato, da Si me ustvaril, Ti jaz kot Tvoje bitje ne dolgujem hvaležnosti in nobenega spoštovanja, saj nisem mogla doslej privoliti v noben Tvoj prejšnji zavezujoč pogoj, ki še ni združljiv s Teboj za mojo naslednjo stvaritev, in zato kot tako nastajajoče bitje nisem Tvoja dolžnica!
12. Tako sem Ti kot bitje lahko hvaležna le, če sem se naučila od Tebe, kot Mojega Stvarnika, da je resnično velika dobrota biti Tvoje svobodno, samozavestno in najsrečnejše bitje.
13. Toda dokler nisem, tako dolgo imam tudi pravico, da se s Teboj prepiram, in ko je le mogoče zavračam vse, kar mi hočeš na ustvarjalno - mogočen način naprtiti, za nič in zopet nič.
14. Če nisem primerna, potem me popolnoma uniči, ali pa me ustvari drugačno – vendar ne tako nepopolno kot sem sedaj; kajti potem Ti večno ne morem biti v čast!

15. Če Te obožujem kot bitje in prosim za vse, potem Ti to naredi, in če dobim od Tebe dober zgled, ali pa da Si vsaj vljuden do mene, - potem bom jaz kot Tvoje bitje že tudi naredila kar bo prav; vendar pri meni večno ne boš dosegel ničesar s Svojimi zapovedmi! Razumi me!

16. To bo za zdaj tudi nasvet, ki Si ga zahteval od mene in brez upoštevanja tega, Ti večno ne bom dala drugega! Ponovno me razumi! Amen od mene!»

17. Tedaj se je Gospod zelo žalosten obrnil k trem pričam in jim rekel: »Otročiči! Ali sem Jaz tak in Si to zaslužim?!

18. O Moja večna ljubezen! Kaj vse sem storil, da bi rešil to bitje in ga pripeljal do končne popolnosti; vendar Mi to delo nekako ne uspeva!

19. Ja, na tem bitju sem naredil napako, in ta je v tem, ker Sem ga ustvaril preveč popolnega, da bi ga po njegovi dovržitvi neskončno osrečil, kakor vedno samo v Moji večni vsemogočnosti, modrosti, dobroti, ljubezni in usmiljenju!

20. Toda to bitje, ki sploh še ni doseglo četrtno svoje zrelosti, zdaj v najpomembnejšem in najbolj občutljivem trenutku izobraževanja, tako močno nasprotuje Mojemu vse vodilnemu redu, da Se moram resno žalostiti nad takšno trmoglavostjo!

21. Glede na to, da se mu kljub vsemu temu nočem odreči, zaradi Moje večne ljubezni in usmiljenja, vidim da Sem prisiljen neskončen postopek začeti znova, in tako postopoma to trmo oslabiti do zadnjega atoma ter začeti po drugi strani graditi Zame popolnoma novo bitje iz vas, Moji otroci, torej po Mojem srcu tako, kakor ste vi!

22. O Satana, enkrat Sem jokal, ko si bila prvič neposlušna, sedaj jokam in bom spet jokal; toda potem ne bom nikoli več zaradi tebe jokal, ampak ti bom dal po tvojih delih in po tvoji volji! Potem boš videla kakšna je tvoja ponosna trmoglavost in kam te vodi!

23. Zdaj pa pojdimo od tu in pustimo to bitje v njenem trmoglavljenju!»

24. Tedaj se je Satana spet vrgla pred Gospoda in zavpila: »O Gospod, ne zapusti me in Se me uboge usmili! Ti dobro veš, da sem uboga

norica, in da sem zato polna trdovratne zlobe! Kaznuj me za mojo zlobo, toda samo ne zapusti me zdaj! Gotovo bom naredila, kar hočeš!»
25. In Gospod je rekel: »Torej potem ubogaj, in stori to, kar Sem od tebe zahteval za tvoje dobro, tako se bom tu še pomudil in te poslušal; vendar če se boš še enkrat uprla, te nikoli več ne bom poslušal! In tako vstani in govori! Amen.«

489. POGLAVJE

**Izpolnitev Satanine želje, da se preoblikuje v moškega.
Gospod mu prida čisto žensko Sonca.
Nepopoljšljivi Satan. Satanovo izginotje.**

24.04.1843

1. Po tem Gospodovem nagovoru, se je Satana zopet vzdignila in trepetajoča pred Gospodom rekla: »Gospod, jaz dobro vem, da Ti nikoli ne potrebuješ nobenega nasveta, niti od mene, niti od kogar koli drugega; kajti Ti edini Si najvišja in najbolj popolna, večna in neizmerna modrost!
2. Ker pa Si Ti dal svobodno voljo vsem Svojim svobodnim bitjem, in iz te svobodno delovanje, s tem pa tudi podeljeno pravico do prošnje, in prošnja v bistvu ni nič drugega kakor skromen nasvet s strani sicer svobodnega, a pri tem vendarle šibkega bitja, ob Tebi nadvse modremu. S to prošnjo Tebi, o Gospod, pripoveduje o svoji lastni stiski, kot da Ti ne veš ničesar o tem, dokler ti bitje ne pritegne pozornosti in Ti nato svetuje (seveda najbolj ponižno) kaj bi moral storiti, in tako bi tudi jaz rada dala Tebi tako preoblikovan nasvet, zato Te prosim in sedaj želim, če Ti je to všeč, da vpelješ popolnoma nov Red glede vodenja Tvojega dela in bitij!
3. Toda kar sedaj želim je to: glej, o Gospod – tako kot sem sedaj, sem resnično bedna in zelo nesrečna! Dokler bom ostala v tej obliki, kot žensko bitje, se ne morem nikoli popolnoma obrniti k Tebi, ker me

znova in znova zajame najbolj neznosna, besna ljubosumnost, ko tuhtam kako bi se Ti ponovno maščevala.

4. Zato mislim, – kajti Tebi so vse stvari mogoče –, da bi Ti lahko zamenjal mojo čud in mi dal moški značaj ter me torej preoblikoval v moškega po Tebi in Tvojih otrocih!

5. Tedaj bi me zagotovo vsa ta moja mučna, večna zlobna strast takoj zapustila! Potem bi se lahko popolnoma ponižal pred teboj in bil tak kot so vsi Tvoji izbrani otroci!

6. Vendar pa kot stalno žensko bitje še preveč jasno vidim vnaprej, kako malo mojih dobrih namenov mi bo koristilo v vsej večnosti!

7. Sicer stori kar Te je volja, toda če je le mogoče, Te prosim za to, o Gospod!«

8. Toda Gospod ji je rekel: »Poslušaj, ti večno nestalno in spremenljivo bitje, in Mi povej, v koliko bitij si se že preoblikovala za ta namen in Mi vsakič pri tem dala zagotovilo in rekla: 'O Gospod, dopusti mi privzeti samo to obliko, potem bi se morala poboljšati!?!'«

9. Karkoli si želela, Sem vedno naredil s Teboj; ja, na Zemlji ni toliko atomov kot je podob, oblik in značajev, v katere Sem te že spremenil z namenom tvojega vedno namišljenega izboljšanja!

10. Tako pogosto, kot Sem zaradi tebe ustanovil nova solarno planetarna območja, si hotela biti ženska na Soncu in moški na planetu!

11. Doslej Sem ti dal tudi moč, da se lahko spreminjaš po svoji volji. Toda povej Mi in sedaj priznaj, za koliko si zato postala boljša! – Jaz ti povem: niti za las! Še vedno ostajaš stara lažnivka in vse kar Sem do zdaj naredil s teboj po tvoji volji, je bilo brezplodno.

12. Toda, če je neizpodbitno tako, kaj bi se lahko s to novo preobrazbo pri tebi izboljšalo?!

13. Zato tokrat ne bom storil, kar hočeš od Mene, ampak te bom pustil popolnoma svobodno, da lahko narediš iz sebe kar hočeš!

14. Če hočeš biti moški, ženska, žival ali element, Me bo za to prav malo skrbelo; zdaj pa bom naredil kar zadeva Mene – in Se ne bom s teboj posvetoval – po Svojem lastnem nasvetu!

15. Če hočeš ostati ženska, bom poleg tebe postavil kneza noči; on ti bo dal moč za preizkušnjo moškega spola.
16. Če pa hočeš biti moški, potem ti bom nasproti postavil čisto žensko Sonca, drugo Evo; ona bo poteptala tvojo staro trmo, in četudi jo boš zbodel v peto, to pomeni, v njeno meso, ji to ne bo prizadejalo niti najmanjše škode!
17. Sedaj veš kako je s temi stvarmi; naredi torej kar hočeš!
18. Tedaj se je Satana nenadoma spremenila v silno postavnega moškega, vedrega obraza.
19. In Gospod je takoj pokazal moškemu žensko Sonca in rekel: »Torej, tu si ti, in tu je ona! Zato pojdita od tu in delajta po svoji moči in Jaz bom delal po Moji.
20. Tedaj je Satan postal neviden kot tudi ženska Sonca.
21. In Gospod je odšel s Svojimi nazaj na višine.

490. POGLAVJE

Notranje sorodno bitje Satan, Adam, Eva in Kajn. Delitev in slabitev Satana.

25.04.1843

1. Med potjo je Gospod vprašal Kisehela: »No, Moj ljubi Kisehel, prej si dopustil, da se o tem bitju pojavi proti Meni marsikateri dvom v tvojem srcu, kaj torej zdaj praviš o tem ustvarjalcu laži in vse prevare?
2. Ali mu ne bi tudi sedaj verjel vsaj polovico in še vedno mislil, da v prejšnjem vam trem namenjenem govoru ni v njegovem zmajevem gobcu morda tičalo vsaj nekaj resnice?
3. Razodeni se malo pred Menoj o tem Mojem zelo pomembnem vprašanju!«
4. Toda Kisehel je s popolnoma skesanim srcem prosil Gospoda odpuščanja, zaradi svoje prejšnje neumnosti v srcu. In šele potem, ko

mu je Gospod popolnoma zagotovil, da mu je On že davno vse odpustil, je začel odpirati svoja usta, in končno po kratkem premoru rekel:

5. »O Gospod, Ti edini Sveti, dobri, najbolj ljubeči Oče! Glede na najbolj prozorno in najbolj očitno laž tega meni skoraj neznanega bitja, je meni sedaj ta laž prav tako očividna kot sonce, ki sedaj še precej visoko, svetlo sije na večernem obzorju, in tudi dvomim celo o tistih besedah iz ust tega bitja, ki jih je izrekla pred Teboj in trdila, da so popolnoma resnične.

6. Kajti prav dobro sem opazil, da kadar je bila za to le majhna priložnost, je vedno pritegovala pomilovanje in tudi vedno kjer je bilo mogoče skušala krivico očitno ali pa najmanj prikrito prevaliti na Tebe, zato sem se jaz tudi nekajkrat komaj zadržal, da bi uporabil to močno palico, katero si mi Ti dal, in jo za očiten križen nasproten dokaz položil na usta te prelepe lažnivke!

7. Iz tega se vendar dobro vidi, kakšno je moje spoštovanje resnice glede na besede tega bitja!

8. Kot rečeno, sem si o tem popolnoma na jasnem, vendar je v meni nekaj drugega, kar se še vedno premetava kakor ena pohojena glista! O Gospod, Ti v meni to dobro vidiš; zato Te prosim za malo svetlobe o tem!«

9. In Gospod se je popolnoma obrnil h Kisehelu in mu rekel: »Torej poslušaj!

10. Glej, Satana, Adam i Eva so zato kot eno, nato pa Kajn in njegovi potomci tudi kot eno, ker bi se Satana morala pustiti ujeti iz popolne pokornosti Meni, najprej v Adamu, iz njega v Evi in iz Eve v prvo rojenem sinu, tako da bi lahko dosegla popolno dovršenost, in s tem nato iz nje izšla vsa kasnejša rojstva tako popolna kakor v nebesih!

11. Toda to bitje tega ni hotelo, ker je obžalovalo, da Mi mora izkazovati tako veliko poslušnost.

12. V Adamu ni želelo biti po Moji meri; zato se je združilo s svojim odsevom in kmalu prešlo v popolno samoljubje, in človek Adam je šel naokoli kot žalostno prebivališče tega bitja in ni bil pozoren na stvari, ki so ga obdajale.

13. Takoj Sem moral narediti bistveno delitev; iz Adama sem vzel žensko obliko in v njem pustil samo moški duh, svoboden ženski duh kot Evo, pa izven Adama vdel v novo, lepo bivališče.
14. Toda Adam je takoj v Evi prepoznal svoj drugi jaz in to mu je bilo v veliko veselje.
15. Ker pa je drugi jaz prav kmalu opazil, da je sedaj šibkejši od prvega, je kmalu razmišljal o zvijači, da bi se morebiti lahko povzdignil nad prvo bitje.
16. Vendar zvijača ni takoj uspela. Adam je energično posvaril Evo pred njenim poželenjem; to pa je bilo tudi dovolj.
17. Drugo bitje se je zbralo v svojem moškem delu, v Evi pustilo šibek ženski del in se izvilo iz nje v obliki kače kot ostuden dvospolnik, iz katerega bi lahko delovalo kot moški in ženska hkrati, kakor se je potem prav kmalu pokazalo pri neblagoslovljeni Kajnovi oploditvi, ki vam je znana.
18. Sedaj glej, zato Sem moral celotno stvarjenje preoblikovati in namesto popolne ploditve blagosloviti nepopolno ploditev z omejitvijo, da te od Mene neblagoslovljene ploditve ne morem prej pogledati, dokler podedovano zlo ni iz Sataninega bistva popolnoma zamenjano z najčistejšo ljubeznijo do Mene, zaradi dejstva, da je v Adamu, kakor v Evi ostal potreben del Satane, ki se mora vzajemno neprenehoma pohotno objemati, ker je iz ločene, vendar dvojne Satanine narave.
19. Tako sta potem Adam in Kajn lahko govorila v svetlih trenutkih kot sama Satana; toda niti Adam, niti Eva, niti Kajn, niso bili dejansko bistveno bitje, tako kot ste vi deli Adama in Eve, vendar niste v zasnovi Adam in Eva.
20. Glej, torej tako kot v Adamu in Evi bo to bitje nenehno razdeljeno in oslajeno v vseh bitjih, dokler ne bo ob koncu časov popolnoma razdeljeno, in na koncu od tega ne bo ostalo nič več kot prazna oblika brez življenja, ker bo vse ljubezensko življenje bitja moralo preiti v popolnoma novo bitje v vas, sedaj že Moje otroke!
21. Take so te stvari; vendar o tem nikomur nič ne povej! Jaz vem zakaj; zato molči o vsem tem! Amen.«

491. POGLAVJE

Lamehovo vprašanje, kako je mogoče, da je Satana tako hudobna, kot bitje ustvarjeno od Boga. Božji odgovor v prispodobi.

26.04.1843

1. Je pa tudi Lameh prišel k Gospodu in Ga prosil za dovoljenje, če se sme tudi on pred Njim znebiti zamotanega vozla.
2. In Gospod mu je rekel: »Jaz vem, kaj imaš, in tudi Henoh ve! Vendar Kisehel tega še ne more videti v najskrivnejši globini svojega življenja; zato se lahko zaradi Kisehela glasno razvežeš, - in tako Mi daj svoj zamotani voz!«
3. S srcem, plamenečim v ljubezni, se je Lameh zahvalil za to vzvišeno milost in nato spravljal na dan naslednje vprašanje, ki je zvenelo tako:
4. »Najbolj ljubeči, Sveti, neizrekljivo dober Oče, Ti Si ustvaril Satano iz Sebe in ne od nekje drugod! Kako je tedaj mogoče, da je to bitje, ustvarjeno iz Tebe, tako strašansko hudobno, ko mora biti vendar v Tebi od večnosti vse nadvse dobro, ker Si Ti Sam tako neizmerno dober in zato je tudi nemogoče, da bi iz Tebe izšlo nekaj slabega.
5. Vendar, ker je iz Tebe ustvarjena Satana zares tako zlobna, sploh ne vem kako bi si glede tega pomagal in svetoval. Sam sem mnenja in tudi čutim to popolnoma jasno, da če bi si lahko o tem prišel na jasno, potem bi imel tudi vse kar rabim za popolno pomiritev mojega duha!«
6. Na to zelo tehtno utemeljitev, je Gospod odgovoril, rekoč: »Če na to gledaš s človeškim merilom, je razumljivo, da mora biti to zate zamotan voz; vendar, če lahko pogledaš na to s čisto duhovnega vidika, potem se bo takoj vse zapleteno popolnoma razvozlalo, in ti boš videl razrešene stvari, ki ti bodo nešteto krat bolj jasne, kakor svetlo sonce ob najčistejšem, najbolj jasnem poldnevu.
7. Vendar je to težko razložiti z razumljivimi besedami, ker je to v najglobljih globinah vse Moje neskončne božanske modrosti.

8. Toda Jaz ti bom s prispodobo stvar razsvetlil! Bolj kot boš tekom časa opazoval to prispodobo, tem globlje boš prodiral v duh resnice te neskončno globoke skrivnostne zadeve, in tako poslušaj:
9. Zelo moder, dober in ljubezniv človek je zasnoval načrt, da si bo vzel ženo in z njo spočel otroke, ki mu bodo v vsem podobni in vsak bi moral glede na svojo vrsto prevzeti od imetja neizmerljive vrednosti bogastva in zakladov, ki jih je on posedoval v neizmernem obilju!
10. To bi bil vsekakor dober načrt; toda kako izvedljiv, ko na celotnem velikem območju ni živelo nobeno žensko bitje?!
11. Toda kaj naredi izjemno modri človek? – Ne razmišlja dolgo, ampak si pravi:
12. 'Zakaj hočem preiskati moje veliko brezmejno območje za nekaj, česar ni mogoče najti?! Kar rabim imam vendar v sebi; imam ljubezen, imam vso modrost in moč od obojega!
13. Zato bom videl, če lahko ustvarim iz sebe sebi ženo, ki mi bo morala v vsem popolnoma ustrezati! Saj sem priklical iz sebe že druge stvari v polno bivanje; tedaj mi bo tudi to uspelo!
14. In tako bom zasnoval podobo, ki bo meni popolnoma podobna in jo postavil z mojo najmočnejšo voljo, in kmalu se bo pokazalo ali moram še naprej iskati, česar ni, niti ne obstaja izven mene!'
15. Rečeno – storjeno, in sijajen izdelek stoji pred moškim! Mogočen, najmodrejši mojster si ga ogleduje z neizmerno velikim zadovoljstvom.
16. Toda izdelek je šele mrtva naprava njegove volje, se ne premika drugače kot edinole po volji mojstra in govori le tisto, kar si mojster sam zamisli in nato zahteva od izdelka, da tako govori.
17. Vendar mojstrova modrost preudari in pravi: 'Izdelek je tu; vendar v njem ni nič drugega razen mene! Če takega pustim, bo zame naredil malo dobrega; če pa dam izdelku lastno, svobodno, neodvisno življenje, potem moram tudi sprejeti, če se bo obrnil stran od mene in delal po svoji lastni svobodni volji.
18. Toda jaz sem nadvse mogočen. Če bo prestopil predpisane omejitve, bom že znal ukrepati, kajti on je in večno ostane moje delo!'
19. Tako sam sebi govori najmodrejši človek in tako tudi stori.

20. Izdelek je prost in kmalu govori in se premika drugače, kakor človek hoče; in to je veliko mojstrovo zmagoslavje, da je njegov izdelek začel nadvse živahno izražati svobodno delovanje, ne da bi kdaj mogel prestopiti sfero mojstrove volje.

21. Toda človek hoče še več, namreč popolno svobodno voljo izdelka; za to pa je potrebno osebno izobraževanje in potem vse možne izkušnje za delo.

22. Vendar to izobraževanje zdaj še poteka, medtem ko se ustvarjalna ploditev poleg tega šteje kot glavni del tega velikega izobraževanja. In zdaj je človek, kot vedno, na točki ko končno jasno vidi neskončno popolnost svojega dela!

23. Glej, to je velika prispodoba; ker sta celotna začetek in konec v njej! Zapomnite si jo in bo v vaših globinah postajalo vedno svetleje! – Sedaj pa odidimo zopet naprej! Amen.«

492. POGLAVJE

**Kisehelove neumne misli o spolnem združenju Satane z Bogom.
Božje razsvetljenje o naravi in namenu Satane kot Božje žene.**

27.04.1843

1. Lameh in vsi ostali so se zahvalili Gospodu za tako veliko milost in nato odšli dalje.

2. Med potjo, blizu jutranjih višin, se je Gospod ustavil in se obrnil h Kisehelu, ne da bi kaj rekel.

3. Ta pa se je zaradi tega tako prestrašil, da se je skoraj zgrozil, tako da se ni mogel takoj domisliti, kaj naj bi pomenil njemu namenjen Gospodov pogled.

4. Vendar ga Gospod ni pustil dolgo v negotovosti, ampak ga je takoj vprašal naslednje, rekoč: »Kisehel! Zakaj dopuščaš, da v tvojem srcu rastejo tako neumne misli?

5. Ali misliš, da je Bog enak človeku, da bi moral zato čutno občevati za zaploditev Njemu enakih? In, ali misliš, da mora imeti Bog zraven tudi božansko ženo, da bi z njo telesno zaplodil otroke?! – Oh, v kakšni zmoti si!
6. Če imaš ženo, ali lahko z njo zaplodiš, kar želiš? Glej, to dejanje ne bo sledilo tvoji volji in tudi ne volji tvoje žene, ampak bo tu vedno prevladala Moja božanska, vsemogočna volja, in nastane to kar Jaz hočem, in ne, kar bi si ti želeli!
7. Če si želiš sina, ti bom dal hčer, in če želiš njo, boš dobil sina; kajti samo Jaz sem gospodar vsega življenja.
8. Toda, če si imel s svojo ženo tisto reč, kaj veš o tem, iz česa sestoji, kar si zaplodil?
9. Jaz ti povem: znanje, ki ga imaš o središču Zemlje, je enako, kot ga imaš o tem, veš pa o enem tako malo kot o drugem!
10. Samo Meni so od večnosti znane vse stvari; kajti samo Jaz Sam Sem Gospod, vsemogočni Bog in od večnosti neskončno moder!
11. Vendar, da bi v skladu z Mojim Redom položil živ plod v tvojo ženo, s katero si spal, povej, ali Mi je treba na skrivaj s tvojo ženo spati?
12. In, če sonca rojevajo svetove in rastline, in se živali razmnožujejo vam enako, ali se ne bi hotel potem tudi vprašati, če Jaz na skrivaj spim s sonci, rastlinami in živalmi?!
13. O ti neumni človek, kakšnih norih misli si zmožen!
14. Glej, ženska ali prvo ustvarjeni duh iz Mene, ni enaka ženski na Zemlji, in je ne potrebujem, da bi iz nje Zase ustvarjal otroke!
15. Kajti, če Sem lahko priklical prvi duh v vsej popolnosti iz Sebe, potem bom tudi zmogel priklicati še nešteto drugih, brez prvo ustvarjenega duha!
16. In tako ta prvi duh gotovo nisem ustvaril zaradi nadaljnega razmnoževanja, kot da bi s pomočjo tega lahko naprej ustvarjal druge, ampak Sem ta duh priklical iz Sebe, iz nobenega drugega razloga, kot je ta, iz katerega ste bili priklicani vi, namreč: da Me prepoznate kot edinega Boga, Stvarnika, Gospoda in najbolj ljubečega Očeta, Me ljubite in Mi potem živahno večno v vsej ljubezni služite.

17. Iz tega duha pa je potem tudi izšlo nešteto duhov, do česar je prišlo, ker Sem ga oblikoval popolnoma po Svoji podobi in nato vanj vdihnil tudi Moje svobodno, mogočno, ustvarjalno življenje.
18. Toda, ko je duh zaznal v sebi tako veliko popolnost, je tudi začel iz sebe ustvarjati najbolj nenavadne stvari, kakor tudi sebi enake.
19. Vendar Sem Jaz kot najvišja in najmočnejša ljubezen in modrost, dobrota in potrpljenje in blagost, kasnejšim dopustil duhovno napredovati v razvoju, in naredil zanje, kar delam za tiste, ki so iz Mene, in skrbim za te tuje, kakor za tiste, ko so iz Moje očetovske hiše.
20. Povej: ali moram imeti zraven neko božansko ženo in se z njo nekako spolno združiti, da bi vseprek ustvaril nebesa, angele, sonca, svetove, lune, rastline, živali in ljudi?
21. O glej, večni Stvarnik, ki je v Sebi in iz Sebe vseмогоčen, tega ne potrebuje! Kajti, dovolj je, da le hočem in kar hočem tudi že obstaja.
22. Glej, zdaj hočem, da naj se pred nami pojavi nešteta množica ljudi, ženskega in moškega spola, - in glej, oni so tu, in te, ki so bili pravkar ustvarjeni, ne bom nikdar uničil, ampak jih bom sedaj pred vašimi očmi prenesel na zvezde! Glej, hvalijo me, ko že odhajajo svoji večni, blagoslovljeni usodi nasproti!
23. Zdaj si skoraj odrevenel od začudenja! Toda vprašam te, ali Jaz za to rabim žensko.
24. Sedaj to zanikaš, ker si videl Mojo moč.
25. Vendar ti povem: ne dovoli več, da te zajamejo take nore misli, če hočeš biti meni prijeten! Toda sedaj razmisli o tem, da prevladuje velika razlika med Menoj in vami, katero pa je mogoče zmanjšati le z ljubeznijo! Sedaj lahko odidemo zopet naprej! Amen.«

493. POGLAVJE

Od Boga hotena omejitev človeškega znanja. Moški in ženska v Bogu in človeku.

28.04.1843

1. Nato so šli naprej in nihče si ni upal spregovoriti Gospodu niti ene besede, čeprav so tokrat vsi trije – vključno s Henohom, ki ni izvzet – v sebi prenašali najdeni nov vozle, ki jih je v svoji zapletenosti pritiskal bolj kakor velika en cent težka skala.
2. Ker pa je Vsevedni to prav dobro opazil, se je takoj obrnil k Henohu in mu rekel: »Tudi v tebi se še nahajajo stvari o katerih tuhtaš, kakor kokoš, ki sedi nad votlimi jajci?!
3. Ampak, povem vam, da tako ne bi smelo biti, da človek prezgodaj prodre v sleherne globine Moje modrosti; ker Sem v ta namen za vas že pripravil večno življenje!
4. Toda Jaz vas bom rešil tega, kar vas težko pritiska, vendar bo to povedano samo vam in nikomur drugemu! In tako Me poslušajte:
5. V globini Moje božanskosti Sem Jaz moški in ženska obenem; vendar ne tako kot si to vi običajno predstavljate, ampak le tako:
6. Kot moški Sem večna ljubezen, svobodno življenje in vsa moč ter energija, zato se v vsakem moškem, kot popolni simetriji Moje ljubezni, izraža pristna ljubezen, katere nečimrna ženska prsa nikoli ne bodo zmožna.
7. V tej moški simetrični ljubezni, je moški prav tako močan kakor Jaz in mogočnejši v svojih prsih, kakor vse ženske v svojih mehkih prsih; s katerimi ponudijo otroku mleko za njegovo meso, vendar ne morejo duhu ponuditi notranjega življenjskega mleka, ker visoka, močna moška ljubezen ne prebiva v njihovih prsih, čeprav bi lahko bivala, če ženska ne bi bila tako domišljavo neumna!
8. Tako Sem Jaz od večnosti kot moški iz Sebe postavljen; vi lahko to razumete!

9. Ker pa v Meni prebiva tudi ženska, imam žensko tudi povsem v Sebi – zagotovo; poslušajte, kako bi drugače lahko ustvaril ženo?!
10. Toda kako je to mogoče, vam bom takoj modro razložil; v ženski leži zvitost in bistrournost, v njej je zakopana bistra misel in prekanjenost; zato tudi ženska nikoli ne govori odkrito in skuša vedno prikriti svojo svetlobo in srce, zato tudi lahkomišno gradi, kdor zaupa ženskim prsim.
11. Zato tudi Jaz ne morem enako razumljivo govoriti iz Moje ženske sfere, kot iz moške, ker ženski del izhaja iz Mene kot modrost v svetlobi ljubezni, čeprav sama po sebi ni enaka žareči svetlobi, ki se veličastno izliva iz prvobitnega vira svetlobe.
12. Tako je ženska v Meni večno žareča svetloba modrosti, katero večno neprenehoma povzroča z ljubeznijo, z enako silo in močjo.
13. Ta modrost je Božja ljubezen, lastna večno nerazdružljivi pravi ženi, s katero Sem jaz, večni in edini Bog, vse stvari zasnoval in ustvaril in nikoli ni bila potrebna ženska Meni, edinemu, večno resničnemu Bogu ljubezni, Človeku od večnosti, Prvem in Zadnjemu za večno!
14. S to Mojo zvesto ženo Sem večno oplajal neštete milijarde bitij, katera Sem Jaz lahko opazoval, medtem ko sami niso smeli niti mogli videti svoje notranjosti.
15. Vendar je bilo v Meni tudi večno odločeno, da nekoč osvobodim vsa nešteta bitja ustvarjena v Mojem duhu, da bodo prepoznali sebe in Mene!
16. Volja je bila izgnana iz Mene, in zelo močan 'Bodi' je prodril skozi vse neskončne globine Moje večne božanske moči in žarečega svetlobnega delovanja.
17. Tedaj sta se iz vseh večnih izhajajočih žarkov – poslušaj in razumi – enotna ključna nosilca vsega tega, kar sta od večnosti iz Mene, mož in večna žena, zlila v enem bistvenem duhovno globokem žarku, neskončnem in večno jasnem.
18. Nosilec je na novo ustvarjena žena, ki je bila svobodno oblikovana, za veliko zbirališče vse bistvene svetlobe, ki od večnosti od Mene priteka v bistvenem obilju, tako da bi v njem izhajajoča polnost bitja

svobodno dozorela pod Mojimi nenehnimi toplimi žarki milosti, Meni vidno prijetna skozi svobodno življenje in pri tem tudi Mene opazovala iz svetlobe ljubezni, katero Sem jima dal.

19. In poslušaj, spočetje je uspelo; že vidite in razumete vašega Stvarnika!

20. Toda ni še čas polne zrelosti in žetve; za velike stvari je potrebno tudi veliko časa!

21. Zato to dojemi, - vendar molči; kajti da bi nekoč polno dozorelo, ni dobro med tako velikim zorenjem blebetati!

22. Kajti, ko pride čas, Bom to že spet tako kakor vam naznanil Moji Zemlji, in celo vaši kasnejši otroci bodo to sami ugotovili in razkrili Zemlji.

23. Tedaj so se vsi trije udarili po svojih prsih in rekli: »O Ti neskončna Božja modrost! Kdo v večnosti Te bo razumel?!«

24. Toda Gospod je rekel: »Sedaj o vsem molčite; kajti glej, otroci že hitijo Meni nasproti z razširjenimi rokami! Zato jim tudi mi pohitimo nasproti! Amen.«

494. POGLAVJE

**Čista ljubezen in dejanje ljubezni kot najodličnejša zapoved.
Nevarnost mest in žensk iz globin.**

29.04.1843

1. Ni trajalo dolgo, da sta se dve skupini, ki sta hiteli ena proti drugi, srečali z največjo vzajemno ljubeznijo in eni druge pristrčno sprejeli, in vsi ljudje, ki so bili tod prisotni, so Gospodu slave v svojih srcih prinesli veliko daritev ljubezni.

2. Gospod se je kmalu k vsem obrnil in jim rekel: »Poslušajte, Moji otročki! Kar Bom sedaj vsem naznanil, dobro upoštevajte v svojih srcih!

3. Do sedaj vam nisem dal nobene zapovedi, razen samo sladke ljubezni; ali vam moram sedaj morda dati novo k tej stari zapovedi vseh zapovedi?!
4. Poslušajte, dokler imate to v svojih srcih, tako dolgo vas ne bo zavezovala Meni in vašim dejanjem nobena druga zapoved.
5. Kajti, čista ljubezen in vsa dejanja iz nje, so najbolj resničen temelj vse pravičnosti. Kdor ima v srcu čisto ljubezen iz Mene, temu bo večno nepoznana katerakoli vrsta neke nepravičnosti.
6. Zato ne potrebujete nove zapovedi, kajti, kot Sem rekel, je ljubezen najbolj plemenita zapoved, ki vsebuje sama po sebi vse življenje in vso resnico.
7. Vendar ravno zaradi te ljubezni, ki je sedaj med vami in v vas, vam želim Jaz kot vaš Sveti, najbolj ljubeči Oče, dodati dober nasvet, katerega si morate vzeti k srcu in upoštevati za ohranitev te svete ljubezni od Mene in zdaj tudi v vas in med vami.
8. Vendar tega nasveta komu ne bi smelo biti težko upoštevati, ampak ga boste celo prav lahko. In tako me poslušajte:
9. Nižine so sedaj odprte; če bi bilo treba se lahko spustite navzdol h Kajnovim otrokom in enako lahko pridejo oni sem gor, tako da se lahko sedaj spet razširite prek cele Zemlje, od enega konca do drugega.
10. Ampak ne bom rad videl, če se bi kdo od vas naselil v kateremkoli mestu v globinah; kajti v teh mestih je še veliko nesnage kače, ki včasih precej močno smrdi v nosnice duha in življenje okuži s strupeno kugo.
11. Če pa kdo želi sedaj videti dobre plodove Moje milosti v nižinah, pa lahko vendarle tja odide in si ogleda Moje vodenje; vendar nihče ne sme ostati v globinah dlje kot v najboljšem primeru trikrat sedem dni, razen v primeru Mojega izrecnega naročila. Ta nasvet velja tudi obratno!
12. Henoh in vi, otroci glavnega rodu, morate določiti čas bivanja k vam prispelih iz globin, nato pa se morajo tega tudi strogo držati.
13. Če pa kdo želi izraziti željo, da bi živel tukaj na višinah, mora za to vedno vprašati Mene!

14. To lahko dovolite tujcem tudi sami; ampak potem morate paziti, da ne obtiči gad v vaših prsih in nobena kača na vaši glavi!
15. Zato bodite previdni v vseh stvareh in nikoli ne boste utrpeli uničujoče škode, bodisi duhovne ali telesne!
16. Prav tako se tudi ne smete nikoli onesnažiti z žensko iz globin, četudi pride k vam še tako vabljiva in mikavno lepa; kajti to bi lahko takoj vrnilo vsakega od vas v ponovno največje suženjstvo kače, ker bi zarodili plodove, ki bi se hranili z moško krvjo in otroškim mesom.
17. Toda sovražnik življenja je sklenil, da vas skuša s svojimi ženskami iz globin, z najbolj mikavnim in zapeljivim mesom; zato vam to povem vnaprej, tako da veste kako se obnašati, če se nekaj takega zgodi.
18. Če pa bo kdo od vas v stiski, naj se obrne k Meni in Jaz mu bom pomagal.
19. To je nasvet, ki Sem vam ga moral dati za vaše lastno posvetno in večno življenje. Upoštevajte ga, da se bo za vas vedno dobro izšlo!
20. Bom pa ostal z vami še do večera; če kdo od vas čuti pomanjkanje svetlobe, naj pride in govori, tako da mu Bom pomanjkanje svetlobe kmalu nadomestil! Amen.«

495. POGLAVJE

Mutaelovo vprašanje o protislovjih v naravi ženske. Bog o naravi moškega in ženske.

02.05.1843

1. Po tem povabilu je iz otrok Jutrovega, pogumno pristopil k Gospodu mladenič, star okoli petdeset let in zanosno vprašal Gospoda: »Vsemogočni Stvarnik, Bog, naš najsvetejši Oče! Ali se smem tudi jaz, črv v prahu pred Teboj, v vsej ponižnosti svojega srca drzniti in Tebe prositi, če Ti lahko postavim vsaj zame najbolj pomembno vprašanje?«
2. In Gospod je rekel: Mutael, rečem ti, govori! Kajti Jaz vidim, da v svojem srcu skrivaš dobro vprašanje.«

3. Mutaël se je Gospodu najbolj goreče zahvalil za to najbolj milostno dovoljenje in prišel na dan z naslednjim znamenitim vprašanjem, ki se je glasilo tako:

4. »O Gospod, Bog, Ti najbolj ljubeči najsvetejši Oče! Glej, jaz sem star že več kot petdeset let in vem, da imajo ženo že nekateri, ki so nekaj let mlajši od mene, samo meni do sedaj še ni bilo dano, da bi se približal ženskemu bitju.

5. Kajti, ko sem videl njihovo mehko in mikavno meso, se mi je večina žensk zdela zelo nežna, rahločutna in zato tudi zelo vabljiva, tako da sem potem tudi vedno zelo hrepenel po ženi; ko pa sem se potem ponesen s tako notranjo potrebo približal eni ali drugi, da bi z njo izmenjal najnežnejše besede ljubezni iz dna svojega srca, sem se vedno zgrozil in nisem v nobeni našel, kar sem domneval, da bom našel.

6. Pri tem sem si pogosto mislil: 'Ampak, kako si je vendar mogoče takšno nasprotje v teh nežnih bitjih sploh zamisliti? Navzven, lahen večerni vetrič plapola čez njihovo najnežnejše meso, - njihova notranjost pa je neobčutljiva celo na duhovno nevihto, in moški orkani modrosti se ne uspejo dotakniti njihovih src, ampak zagotovo moško ženske slabosti, kot so mesena ljubezen, bedasti ženski komplimenti, obetavno moško – čutno zadovoljstvo in nato dejansko oboževanje njihovih teles in podobne stvari.

7. Glej, zaradi takih izkušenj sem potem tudi dejansko dobil odpor do vseh žensk, in to se mi od njih vedno tako zelo gnusi, da se jim zato ne morem več približati!

8. O Gospod, Bog in Oče, ali tako delam tudi prav? Ali nisem s tem grešil pred Teboj? In kaj je razlog tega pojava v meni? – Kaj je potem ženska, ta navzven živo, vendar navznoter mrtvo bitje?»

9. Tedaj se je Gospod obrnil k njemu in rekel. »Poslušaj, Moj ljubljeni sin Mutaël, - tvoj pojav je pomembnejši kot misliš!

10. Prvi razlog tega pojava je v tem, da si ti od zgoraj, ženska pa je od spodaj.

11. Ti si napolnjen z živim duhom ljubezni iz Mene, ženska pa je napolnjena z duhom sveta.

12. Zato si ti mehak in nežen tudi navznoter, medtem ko je ženska samo navzven.
13. Ti si temeljno bitje iz Mojih globin, - ženska pa je kasnejše bitje, je le povzetek Mojega izžarevanja.
14. Ti si narejen iz sončnega jedra, - ženska le iz minljivih, bežnih sončnih žarkov.
15. V tebi je polna resnica, - v ženski le videz resnice.
16. Ti si bitje iz Mene, - ženska je le sijaj iz Mene.
17. Glej, to so glavni razlogi pojava v tebi!
18. Vprašanje, če si pred Menoj grešil, pa je zaman. Kajti le takrat lahko pred Menoj grešiš, če imaš Mojo zapoved, da nekaj narediš ali ne narediš, brez tega greh ni mogoč, ker deluješ brez zapovedi v Moji usmeritvi.
19. Toda zdaj ti povem, da Sem tudi ženski spol sprejel za Svoje otroke, in te imajo zgled v Puristi in tako tudi Mojo zapoved, kakšne morajo biti.
20. Dve sta se ji pridružili v svojih srcih, Gemela in Mira.
21. Če pa je ženska njim enaka, potem ona tudi nosi Mojo podobo v sebi; in če se eni od teh približaš v vzvišenosti svojega srca, ne boš več naletel na kamen.
22. Ker pa si ti najčistejše srce Jutra, ti bom Jaz kmalu dal tudi najčistejšo ženo, ki ti bo zagotovo ustrezala v vsem; vendar do takrat le ostani tak, kot si bil do sedaj! Amen.«
23. Mutaclu so se pri tem zjasnile oči, in videl je v globino in hvalil ter slavil je Gospoda v svojem čistem srcu.
24. Gospod pa je tudi druge poklical k Sebi in jih povabil naj Ga vprašajo vse, o čemer premišlujejo v svojih srcih.

496. POGLAVJE

Začudenje očetov nad Božjim odgovorom. Bog o polarni naravi moškega in ženske.

03.05.1843

1. Z izjemo Henoha, Lameha in Kisehela, so vsi ostali popolnoma osupnili ob tem Gospodovem odgovoru Mutaclu in niso vedeli kako naj si svetujejo in pomagajo ter bili zato v svojih srcih v izredni stiski, ker so vsi očetje takrat, v velikem spoštovanju svojih src, svoje žene zelo ljubili in jih imeli za največje darilo iz nebes, in celo mnogi šteli dobre in spodobne žene na višji ravni in Meni precej pomembnejše kot so sami, to pa zaradi zelo lahko razumljivega razloga, ker so bile takrat device, kakor tudi ženske, sramežljive, blage, strpne, predane, poslušne, mirne, dobre gospodinje, pri tem pa tudi v svoji prvobitni ljubkosti in lepoti bolj veličastne, kakor v sedanjem duhovno in telesno popolnoma pokvarjenem času.
2. Zato je ta odgovor vse očete tako silno začudil, da so se zato vsi obrnili k Meni in govorili v svojih srcih:
3. »O Gospod, Ti najbolj ljubeči Oče! Daj nam vsem za našo pomiritev nad Tvojim vzvišenim odgovorom Mutaclu večjo svetlobo, kajti v tej svetlobi o naših najbolj moralnih, najboljših ženskah ne moremo biti srečni, ampak le nesrečni, ker so one za Teboj naše največje dobro in mi se Ti za to večno ne bomo mogli dovolj zahvaliti.
4. Če se nekoliko robato-moder Mutacl doslej ni mogel naučiti, da bi jih cenil, ne pomeni, da mora pri tem trpeti stari sijajen dobri Red, ki Si ga Ti, o Oče, položil v naša srca! Ravno nasprotno, ravno s tem celo poudarja pristen ženski čut v ženskah, ki je z našega gledišča le tako bolj koristen in hvalevreden, ker mora biti moški najprej ponižan s prav tako žensko, ki se trdno drži svojih kreposti, preden je lahko vreden takega darila milosti od Tebe, o dragi Oče!
5. Če moški v ženski najde trdoto, je ta zagotovo le njegova; če je to zmehčal, bo gotovo v ženski našel le najčudovitejše nasprotje!

6. O dragi Oče, naj bodo naše ženske skupaj z nami od zgoraj in ne od spodaj!«
7. In Gospod je odprl Svoja usta in rekel očetom: »Govorite, kot da ste še popolnoma slepi glede Mojega Reda!
8. Če ne veste kaj v duhu pomeni zgoraj in spodaj, zakaj potem to ne vprašate, ampak zahtevate od Mene svetlobo koder je ne rabite, in da bi moral zaradi vaše neumne želje obrniti ves Svoj večni Red?!
9. Povejte Mi: ali ženska sploh kaj izgubi pred Menoj, če o njej rečem, da je v primerjavi z moškim ona od spodaj in tako nasproti moškemu predstavlja nujen nasprotni pol, brez katerega ne bi mogel sam obstajati moški, niti ženska?
10. Toda kaj boste rekli, če vam sedaj povem: vi ste nasproti Meni vsi od spodaj in le Jaz edini Sem od zgoraj!
11. Ali Sem sedaj zaradi tega prenehal biti vaš Stvarnik in edini, večni Sveti Oče?! Ali nisem Jaz tebe, Adam, iz zemljine gline ustvaril, kakor tvojo ženo Evo, iz tvojega rebra?!
12. Toda, ker vsi veste, da glina pomeni Mojo ljubezen in rebro Mojo milost in usmiljenje, ker Moja milost in usmiljenje ravno tako vključujeta tudi vaše življenje, kot vključuje in varuje življenje telesa njegovo trdno okostje, potem morate sebe prepoznati za več kot slepe, če v tem ugotavljate neutolažljivo razliko, kjer bi pravzaprav morali najti le najbolj pomirjajočo!
13. Povejte Mi, kaj je bolj hvalevredno: svetlo Sonce ali svetloba, ki jo oddaja? Kaj menite, da je Meni višje?
14. V sebi pravite: 'O Gospod, seveda je dobro in potrebno tako eno, kakor drugo!'
15. Dobro, pravim; z ozirom na Sonce, ki se nahaja visoko, v kakšnem razmerju z njim je potem njegova izhajajoča svetloba?
16. Vi pravite: 'Ta mora biti nujno povsod pod soncem!'
17. Dobro, pravim Jaz; če pa Sonce samo po sebi nima večje vrednosti, kakor od njega izvirajoča svetloba, ker Sonce brez izhajajoče svetlobe sploh ne bi bilo Sonce in tudi ne bi imelo nobene vrednosti, tako

zagotovo tudi ženska ni prikrajšana in ne zmanjšuje njene veljave, če je v primerjavi z moškim nujno pod njim.

18. Povem pa: če je ženska taka kot bi morala biti, potem ima pred Menoj vrednost pravičnega človeka in je prav tako Moj ljubljeni otrok kot moški; če pa ženska zaide, jo Bom iskal prav tako kakor moškega.

19. Slaba ženska pa je prav tako slaba, kot je slab moški; kajti sončni žarek je kakor Sonce samo.

20. Toda prišel bo čas, ko Bom zbral žarek v ženski, da bo razsvetlil ugasnjeno sonce v moškem.

21. Razumite to, in že enkrat opustite to vašo staro neumnost! Ljubite pravično svoje žene, vendar ne delajte jih nič večje ali manjše, kot so ustvarjene iz Mene! Dovolj je, če jih upoštevate za vam enake; vse nad tem kot pod tem, bo veljalo za greh!

22. Če pa ima kdo od vas še kaj, naj pride in govori! Amen.«

497. POGLAVJE

**Kenanova želja po boljšem vpogledu v
njegovo videnje desetih stebrov.
Moder Božji nasvet in nenadno izginotje.**

04.05.1843

1. Po tem zadnjem Gospodovem pozivu, je Kenan stopil pred Gospoda in Ga častil; in ko je končal s čaščenjem Gospoda vsega veličastva, je želel priti na plano z vprašanjem.

2. Vendar ga je Gospod prehitel in mu rekel: »Moj sin Kenan, kar imaš in Me za to ponižno prosiš za večjo svetlobo, je tukaj znano že skoraj vsem in Meni od večnosti; zato ti tudi ni treba to tukaj izreči!

3. Kajti Kenan in njegovo videnje desetih stebrov je postalo med očeti že popolnoma enako!

4. In, če ti želiš nekoga vprašati, kakor tudi Mene, nekaj zelo pomembnega in zelo skrivnostnega, glej, iz tvoje melodične duše vedno znova prihaja deset stebrov!

5. Toda Jaz ti povem: vsekakor za tvojim videnjem obstaja nekaj pomembnega; vendar Mutaelove besede obsegajo več, kakor tvoje videnje, ki ne vsebuje ravno razveseljivega sporočila!
6. Toda v tvojem duhu Sem ti že tako ali tako pokazal popolno razlago tvojega videnja; zakaj ne posvetiš več pozornosti svojemu duhu?
7. Deset stebrov je že tako enako tistim, ki so na njih, čeprav deseti še ni navzoč v mesu med vami!
8. Zato presodi kaj se je doslej zgodilo in to primerjaj s tvojim videnjem, od točke do točke, na poti resnične notranje, duhovne analogije, in boš prišel tvojemu videnju do dna!
9. Res je, da tvoje videnje niso navadne sanje, ampak nekaj več, in vsebujejo velika duhovna znamenja.
10. Vendar razmisli poleg tega o resničnosti pred teboj, in si reci, če ta ni v vsakem pogledu še pomembnejša in veliko zgovornejša v svojem razodetju, kot tvoje celotno videnje v svoji temačni zmedi?!
11. Glej, tako je tvoje videnje zlahka razumljivo in ti ga ni treba vedno znova ponavljati, kot ženske eno in isto zgodbo!
12. Zelo dobro vem, da te deseti steber še posebno pritiska, vendar pa ti Jaz povem, da se začasno zadovolji le z devetimi; kar pa zadeva desetega, čim manj razmišljaj o tem, ampak raje svoje srce združi v ljubezni Zame, in ti bo šlo bolje, kakor na zelo grobih in temnih poteh tvojih brezplodnih misli o tvojih desetih stebrih.
13. Glej, čisto misel v glavi, o stvareh še temne prihodnosti, ki so tvojemu duhu prikrite, je treba ravno tako obravnavati, kot če bi hotel možki z moškim zaploditi živi plod, kot to lahko stori le v ženski, kar bi hkrati bilo tudi najbolj pregrešno nečistovanje!
14. Če pa ti ujameš svoje misli Zame v ljubezni svojega srca, potem boš v duhovnem oziru storil to, kot če bi se pustil ujeti ljubki ženski, jo objel in potem storil z njo v skladu s svojim načinom življenja!
15. Na ta način bo nato tvoja, še vedno nema misel o tvoji ljubezni do Mene, spočeta kakor živ plod v ženski; in potem bo živa misel iz ljubezni na novo rojena, šele nato pa bo ta tebi tudi bila, v živi polnosti

večne resnice, kar bi ti morala pravzaprav prvotno biti, namreč živa svetloba iz Mene!

16. Tako razumi in doumi svoje življenje, tako da te ne bo več pritiskalo izlivanje iz tvojega desetega stebra in temna noč okoli njega.

17. Toda zdaj vam vsem povem: ostanite zmeraj v ljubezni in dobro upoštevajte vse te Moje besede namenjene vam, in tako se bo Kenanovih deset stebrov razodelo v povsem drugačnem smislu, kot bi se bili morda drugače razodeli ob vaši neposlušnosti!

18. Kajti Moj Red ima mnoge poti, od katerih so mnoge boljše kakor nekatere druge med njimi! Vendar je sodba vedno že zadnja od vseh, saj se vedno nanaša na življenje in smrt; zato se varujte pred sleherno Mojo sodbo!

19. Sedaj vas bom viden zapustil za nekaj časa, vendar bom kljub temu ostal neprenehoma z vami v vaši ljubezni Zame! Moj blagoslov vam vsem, moškim in ženskam! Amen.«

20. Tedaj je Gospod izginil z zahajajočim Soncem. Vsi prisotni so padli dol na svoja obličja in jokali, hvalili in slavili Očeta vso noč do naslednjega svetlega dne in se odpravili šele zjutraj proti domu.

498. POGLAVJE

Satanov prekanjen načrt zapeljati ljudi z žensko lepoto.

Glas od zgoraj.

Horadalovi odposlanci pri Adamu in Henohu.

05.05.1843

1. Zdaj je bil zopet vzpostavljen popoln red po vsej Zemlji, in nebesa in Zemlja sta bili najtesneje povezani, in Satan si je rekel:

2. »Kaj naj sedaj storim? Gospod je Sam učil Svoje človeške otroke in jih trdno navezal na Sebe; ja, On, ki si je celo moje globine prilastil in dal mnogim v vseh strokah veliko moč, proti kateri ne morem nič storiti in se ničesar lotiti.

3. Imam moč v zvezdah, kakor na Zemlji nad vsemi elementi; toda kaj mi to pomaga, ko imajo človeški otroci moč v Božjem srcu, s tem pa se mi lahko vselej strahovito upirajo povsod, kjer se z njimi soočim?!
4. Ampak, kljub temu vem kaj bom storil; za človeški rod bom kmalu pripravil vabo, ker imam pravico do skušnjave, in prav kmalu se bo pokazalo, če so Gospodovi otroci tako trdni in neomajni, kot se je to izkazalo sedaj pod vodstvom osebno prisotnega Gospoda!
5. Hočem biti navzoč pri ploditvi hčera v nižinah in jim omogočiti, da bodo postale tako lepe in ljubke v svojem telesu, da bo vsak, ki bo pogledal tako hčer mesta v nižinah, takoj ujet od njenih velikih čarov! To lahko naredim in tudi smem, ker je meso še vedno v moji moči!
6. Toda kaj delam, če to storim! Dobro ali slabo. Kajti, če bom delal zlo, se bo Gospod prerekal z mano, če pa delam dobro, Gospod pravi: 'Dobro je le v Bogu!'
7. Ampak vem kako bom to storil: držal se bom sredine, - niti slabo niti dobro!
8. In lepe hčere bodo ravno take; poleg njih bo še vselej nekdo, ki je močan in kreposten, v Bogu prav prijetnem spremstvu!
9. Toda, če ni tak, potem bo našel v prelepih hčerah najmanj en trden preskusni kamen in s tem mogočno priložnost, ali da svojo čednost okrepi ali pa jo oslabi, da bi tako stal pred Bogom in menoj, takšen kot je, - ne pa kakršen bi on hotel biti, brez truda in samoobvladovanja: gospodar celo nad menoj in mogočen knez v nebesih!
10. Zagotovo je, da se bo pri tem mnogo slabičev ujelo v mrežo; vendar bodo nekateri postali celo veliki krepostni junaki, kar lahko nekdo tudi prav gotovo domneva!
11. Tako zadeva – z obeh strani pretehtana – sama po sebi ni niti slaba, niti je ni mogoče imenovati samo za dobro; je na sredini in tako v ravnotežju med dobrim in zlim!
12. Zato je to zatrdno sklenjeno in bo v kratkem izvedeno!
13. Toda, še ena stvar je: kaj če zadeva na koncu izpade slabše kot sem sedaj preračunal?! Potem bi bil zopet sovražen Gospodu!

14. Toda jaz vem kaj je treba tu storiti! Henoh je tukaj na Zemlji Gospodova desna roka; šel bom k njemu in mu predstavil moj načrt! On se bo o tem posvetoval z Gospodom in meni potem povedal, če je to Gospodu pogodu!
15. Kajpak bi bilo to zelo dobro; toda kaj če me Henoh s svojo veliko močjo strahovito zavrne? Kaj bo potem v moji novo prebujeni jezi?!
16. Kako pa bi bilo, če bi se sam upal k Gospodu?! To bi bila zagotovo najkrajša pot!«
17. In glas od zgoraj je prišel do Satanovih ušes, ki je zvenel na kratko takole: 'Kakšen je tvoj zloben nasvet?'
18. Satan pa je odgovoril: »Gospod, nočem delati zlo, ampak hočem vzpostaviti le uravnoteženost med Tvojimi otroki, vendar s tem niti najmanj nikomur motiti njegove popolne svobode; zato mi to dovoli!«
19. In glas od zgoraj je dejal: 'Satan, ker si hotel biti moški, si svoboden; naredi kakor hočeš v svojih elementih in Gospod bo tudi naredil, kar je Njegova volja! – Toda Henoha Mi pusti pri miru!'
20. In Satan je bil popolnoma zadovoljen s tem odgovorom ter kmalu položil roko na prej preiščeno delo, katero pa mu vendarle dolgo ni uspelo, kajti tako dolgo dokler je trajala generacija, ki sedaj obstaja na višinah, je malo opravil s svojimi triki, toda več s potomci, kot se bo nadalje na žalost pokazalo!
21. Kmalu po tem dogodku so prišli odposlanci Horadala k Adamu in ga v Gospodovem imenu imenovali za najvišjega voditelja vseh ljudi med Polnočjo in Jutrom. Delegacijo je sestavljalo deset mož, na čelu katerih sta bila dva Lamehova sinova.
22. Toda Adam je poslal delegacijo k Henohu, in Henoh jim je v imenu Gospoda rekel, da bo tudi nad njimi izvajal visoko duhovništvo, v zameno za daritev Gospodu desetine najboljših plodov, nato jih je odslovil in v svoji hiši sprejel oba Lamehova sinova v oporo.

499. POGLAVJE

Henohov govor Horedu, Lamehu, Naeme, Adi in Zilli, Jubalu in Jabalu. Odhod proti Hanohu pod Henohovim vodstvom.

08.05.1843

1. Po tridesetih dneh pa je Gospod naznanil Henohu, da je Lameh v nižinah dokončal drugi tempelj.
2. In Henoh je vedel kaj mora storiti; poklical je dve Lamehovi ženi Ado in Zillo, kakor tudi Horeda z njegovo ženo Naeme.
3. In, ko so vsi prišli v Henohovo hišo, ki je bila še vedno hiša njegovega očeta Jareda, jih je soočil z dvema Lamehovima sinovoma, Jabalom in Jubalom in jim nato rekel:
4. »Poslušajte me v imenu Gospoda in vsemogočnega Boga in najbolj svetega, najbolj ljubečega Očeta! Njegova najsvetejša volja se glasi tako, da se tu vse svobodno prilagaja Njegovemu večnemu svetemu Redu.
5. Tako se morate tudi vi temu v vsem prilagoditi, kar vam bo Gospod sedaj skozi moja usta povedal in zvesto razglasil!
6. Kar vam Gospod razglaša pa je to: veliki duhovnik Lameh, ki je sedaj od Gospoda postavljen nad ljudi Zemlje na zemljini ravnini, vas potrebuje po volji Gospoda, ker je sedaj postal povsem svobodno iz sebe popoln Gospodov služabnik, meni enak, po neskončni Gospodovi milosti in usmiljenju.
7. Prvič je videl Gospoda na vam dobro poznani očiščeni Kačji planini; na tej planini je moral zgraditi veličasten spomenik.
8. Tega je Lameh sedaj torej tudi dokončal in zato gremo sedaj zopet navzdol v ravnino in se tam, tako kakor tukaj, zvesto podredimo Gospodovi volji!
9. Toda sedaj se voditelja Lameha ne smete več bati, ker je enak meni v Gospodu in vas bo sprejel z ljubeznijo napolnjenim srcem ter vas obdržal v svoji veliki milosti, katera mu je bila dana od Gospoda. – Torej, v Gospodovem imenu pojdete z menoj na pot!

10. Ti, Hored, si sicer sin, na Jutranjih višinah rojen; toda sedaj moraš s svojo ženo oditi v nižine, v Lamehovo hišo, in bodi njemu v podporo v vseh njegovih poslih, za duhovno dobro ubogih Kajnovih otrok, iz Gospodove ljubezni v tebi!
11. Kadar pa hočeš obiskati višine, morajo biti te zate proste in odprte dan in noč; vendar nikoli ne boš tukaj stalno prebival, ker si vzel ženo iz zemeljske ravnice in tako pripadaš za stalno učinkovito delovanje tja od koder je tvoja žena. Toda moč Božjih otrok bo s teboj do konca tvojega zemeljskega življenja!
12. Vendar ne sprašuj, če bo Gospod tudi v nižinah tako s teboj, kakor tukaj na višinah Božjih otrok.
13. Kajti, kjer nekdo v svojem srcu nadvse ljubi Gospoda, tam je tudi Gospod popolnoma z njim; a tam, kjer ga ne ljubi, je tudi Gospod daleč od njega, tudi če se nahaja še tisočkrat višje, kot smo mi tukaj nad zemeljsko ravnino!
14. To je torej razlog, zakaj Gospod to od tebe hoče; za vse nadaljnje ti bo Gospod za vsak dan oznanil.
15. Vendar pa bosta vidva sinova od svojega očeta prejela dobra navodila o tem, kaj morata v prihodnje storiti v Očetovi hiši.
16. Toda vidve, Lamehovi ženi, morata njemu zopet biti to, kar sta mu bili prej, - vendar nič več v velikem strahu, ampak v velikem veselju!
17. Ti, Naeme, pa moraš temu tvojemu od Samega Gospoda danemu možu ostati zvesta, in Tubalkajna ne smeš imeti za nič več kot le edino za svojega brata!
18. Zdaj veste vse, kar se mora sedaj zgoditi; zato se brez odlašanja z menoj odpravite na pot!
19. Tokrat greš tudi ti z menoj, moj vnuk Lameh; ampak tvoja žena ostane doma z Jaredom in Metuzalemom!
20. Taki kot ste sedaj tu, taki mi tudi sledite; in nihče naj ne vzame ničesar s seboj! Taka je Gospodova volja. Amen.«
21. Tedaj je Henoh stopil iz očetove hiše, blagoslovil višine in nižine, kot tudi pot do tja, in potem odšel s poklicanimi proti nižinam.
22. In tisti, ki so bili poklicani, so mu sledili kakor jagnjeta pastirju.

500. POGLAVJE

Prihod Henoha in njegovega spremljevalca pred mesto Hanoh. Lamehovo občudovanje človeških del v Hanohu in Henohov modri nasvet.

09.05.1843

1. Ko se je skupina približala k velikemu mestu Hanoh, se je Lameh (Lameh z višin) začudil nad velikim sijajem in smelimi stavbami, ki so se razodevale v svoji legi, in rekel Henohu:
2. »Poslušaj, oče Henoh, nekdo lahko reče kar hoče! Vendar, če gleda te stavbe, potem mora odkrito priznati, da otroci nižin nikakor niso neumni; kajti zadeva enkrat in za vselej ni neumna, in jaz lahko na vse te stvari gledam le z zadovoljstvom in mi nikakor niso neprijetne.
3. Če človek pomisli, da so ti ljudje vse to zgradili zgolj s svojo naravno močjo, ker jim je duhovna moč tuja, potem se mora človek zares čuditi nad tako mogočnim delom!«
4. Ko pa je uzrl nov tempelj na planini, to se pravi, na nekdanji Kačji planini, je bil naš Lameh popolnoma osupel. Nekaj časa je stal čisto tiho, zatopljen v svojem opazovanju, in šele čez nekaj časa odprl svoja usta in nato vprašal Henoha, rekoč:
5. »Ampak oče Henoh. Kaj je to? Je tudi to naredila človeška roka?«
6. Tedaj se je Henoh nekoliko ustavil in rekel Lamehu: »Poslušaj, moj ljubi sin Lameh, povem ti: naj ti te stvari ne ugajajo preveč, sicer boš prisiljen postavljati še več vprašanj, kajti na vseh teh stvareh se še drži vse polno grozljivega sveta!
7. Glede na merilo, koliko ti te stvari ugajajo, si v enakem merilu zatemnil svoj duh, tako da v tvoje srce prehaja prav malo svetlobe in si zato prisiljen, kot zdaj, v zadregi postavljati zunanja vprašanja, ker ti tvoj duh, kot sem rekel, ne more odgovoriti.

8. Tako raje obrni svoje oči proč in ne glej več to, kar te tako zelo navdušuje, da bo tvoj duh kmalu zopet prejel pravo svetlobo in boš spet v sebi našel odgovor na vsako vprašanje!«
9. Tedaj se je Henoh obrnil k ostalim, ki so mu sledili in jim rekel: »Vi pa se morate umerjeno veseliti v Gospodovem imenu, ki je za vaše posvetno in večno dobro naredil tako izjemno čudovite stvari, iz Svoje brezmejne ljubezni in usmiljenja, da se vi temu večno ne boste mogli dovolj hvaležno načuditi!«
10. Naeme, obe ženi in tudi oba sinova, so takoj padli na tla in začeli glasno hvaliti in slaviti tako brezmejno dobrega Boga in Očeta vseh ljudi, ker je bil tako milosten in usmiljen do nižin.
11. Naeme pa je presenetilo še toliko bolj, ker je zdaj vse zagledala v resničnosti z mesenimi očmi, kar ji je Gospod na višinah že v duhu pokazal, in zato je hvalila in slavila Gospoda tudi mnogokrat močnejše in silovitejše kakor drugi, ki tokrat niso videli Gospoda.
12. Ker pa je Henoh to opazil, je rekel Naeme: »Vstani zdaj, kajti glej, tam iz mesta proti nam že prihaja radostna množica.
13. Pripravi tudi druge in jim povej: Gospod je naznanil Lamehu z nižin, da ga čakamo pred mestom! Zato že prihaja k nam z odprtimi rokami, da bi nas sprejel s svojo mogočno ljubeznijo iz Gospoda!«
14. Ne le Naeme, ampak so tedaj tudi vsi ostali vstali, ko so slišali te Henohove besede; toda Naeme je kljub temu takoj odšla k njim in spodbudila njihova srca, ker je vse obšla tesnoba, strah in veselje hkrati, ko so videli prihajajočo množico.
15. Nato je Henoh zelo pohvalil Naeme, ker je njegovemu duhu tako zvesto in dobro razumljivo sledila.
16. In Naeme je odgovorila: »O Henoh, vsa moja ljubezen gre Gospodu, kajti le On mi je odobril, najbolj nevredni, da sem razumela tvoje besede!«
17. Ko je Naeme to priznala, je takoj zaslišala rahlo pihljanje in nato rekla:
18. »O Henoh! Kdo mi je tako nebeško nežno dahnil, da sem začutila po vsem telesu?«

19. In Henoh je odgovoril: »Draga Naeme, glej, Gospod je sredi nas čeprav ni viden očesu, a je vsekakor očiten našim občutkom!
20. Le ljubi Ga zmeraj tako in boš to sveto pihljanje pogosto zaznala; kajti če te Gospod blagoslavlja, On Sam dahne Svojo ljubezen v tvoje srce! Tako je to!
21. Toda Lameh je že zelo blizu nas; zato se pripravimo na njegov sprejem! Amen.«

501. POGLAVJE

Henohovo srečanje s kraljem Lamehom. Nevarnosti človeškega čaščenja.

10.05.1843

1. Ko se je Lameh z nižin približal Henohu, je razkril svojo glavo in si razgalil prsi ter se nato pred Henohom priklonil do tal.
2. Toda Henoh je šel takoj k njemu in mu rekel: »Poslušaj, ti moj ljubljeni brat Lameh, kar Gospod ne zahteva za Sebe niti od mene, niti od tebe, to vedno opusti tudi pred menoj!
3. Kajti, ko jaz pridem k tebi, ne pridem, da bi me častil, kot da sem drugi bog, ampak pridem k tebi v čisti Gospodovi ljubezni, ki je pred nami vsemi najbolj ljubeči Oče, in prihajam k tebi kot pravi brat! Zakaj torej taka čast, ki je nepotrebna?!
4. Povem pa ti: izogibajmo se takšnemu medsebojnemu čaščenju, sicer bomo sami postali ustvarjalci zlobnih duhov (časov)!
5. Kajti glej, če me tako častiš, jaz pa nisem niti za las več, kot katerikoli drug človek, potem me povzdiguješ nad drugimi ljudmi in te ponižuješ pred menoj, njim enakim bratom!
6. Ljudje bodo še nekaj časa prenašali tako poniževanje; vendar se bodo nato eden za drugim začeli pri sebi na skrivaj spraševati, in bodo rekli:
7. 'Ali je ta ali oni potem bolj človeški, kot smo mi? Zakaj mu Bog dopušča tako čast, da se mu moramo priklanjati, nas pa pušča v najsramotnejši, nečastni nizkosti!

8. Ampak mi se hočemo povzdigniti nad njega in mu odvzeti vse njegove ničeve prednosti in ga kaznovati za vse njegove premnoge počastitve, ki smo jih na njemu trčili! On mora skusiti, da je tudi on nam prav tako le človek!'
9. Vidiš, moj ljubljeni brat Laméh, to je pravi glas narave človeka, ki je, ko se enkrat upre, strašnejši od najbolj slepega besa vseh tigrov in hijen.
10. Zato se vzajemno vedno vzdržimo od tega, v čemer počiva zlo seme, in Zemlja se bo razcvetela pod našimi koraki v najčudovitejši Božji raj!
11. V nasprotnem primeru pa bomo z vsakim korakom iz tal Zemlje izteptali meče in kopja, s katerimi bodo naši kasnejši potomci pobili tisoč in tisočkrat tisoče v najbolj gorečem maščevanju.
12. Vsi imamo le enega Gospoda, enega Boga in enega Očeta; med seboj pa smo si vsi le bratje.
13. Toda, če Gospod nekoga postavi nad nekoga drugega, ga s tem ne poviša pred bratom, ampak mu daje le priložnost, da lahko na svojem bratu vadi več ljubezni.
14. Da pa bi vadal ljubezen na svojem bratu, človek zagotovo ne potrebuje čaščenja, ker je ljubezen sila, ki si nenehno prizadeva le združiti enako, vendar neenako ločuje kot se pleve od pšenice.
15. Tako to dobro upoštevaj, ljubi brat Laméh, da boš živel v popolnem Božjem Redu in boš vedno Bogu primeren!«
16. Te Henohove besede so na Laméha naredile zelo velik vtis, zato je v sebi zasnoval popolnoma druge načrte, kot je imel do sedaj zamišljene; kajti nameraval je uvesti nekakšen milejši, boljši kastni red, kar je pri Meni sodba, je gnusoba gnusob.
17. Toda, kot sem rekel, so te Henohove besede spremenile vse njegove milejše načrte, zato je tudi odgovoril Henohu:
18. »O brat Henoh, s kakšno svetlobo si sedaj napolnil moje srce. Vsemogočnemu Gospodu nebes in Zemlje, in tudi večno edinemu, zato vsa čast, vsa slava, vsa hvala in vsa predanost, da je napravil ljudi za tako enake ljube brate!«

19. Tedaj je Lameh pogledal malo dlje pred seboj in zagledal na oddaljenosti okoli tristo korakov, majhno, Henohu sledečo skupino – ki je medtem nekoliko zaostala, medtem ko je Henoh sam pohitel k prav ponižnemu Lamehu – in vprašal Henoha:

20. »Brat, kdo so ti, ki ti sledijo, kot se meni zdi z nekoliko boječimi koraki?«

21. In Henoh je rekel Lamehu: »Najdražji brat, pusti svoje brate tukaj; potem pojdi za menoj in glej kako milosten in dober je Gospod!

22. Pridi in sprejmi svoje v Gospodovem imenu! Amen.«

502. POGLAVJE

**Lameh teče proti svojim, Henoh mu sledi.
Trojni preroški pomen tega Henohovega dejanja.
Resnična prerokba in človekova svoboda.**

11.05.1843

1. Ko je Lameh slišal to od Henoha, je bil popolnoma iz sebe; od veselja je zakričal in stekel proti svojim z razširjenimi rokami.

2. In Henoh, ki pa ni bil več tako mlad, je moral naglo pospešiti, da je lahko spremljal Lameha, na srečo le na kratki razdalji.

3. Nemara se zdi nekoliko čudno, da je Henoh tudi tekel z Lamehom, vendar ta dogodek ni bil tako nepomemben, kot bi si nekdo hotel predstavljati; kajti imel je trojni preroški pomen.

4. Prvi je: s tem oznanja voditeljem, da ne smejo ovirati napredka svojih učencev z zavlačevanjem in ubijanjem najboljših duhov s pedantno natančnostjo, ampak da vedno ravnajo po moči duha učencev, in sicer tako, da gredo s hitrim hitro, s svobodnim svobodno, z močnim močno, s šibkim potrpežljivo, počasnega po sebi – voditelj namreč – vzgojiti, in boječega hrabriti!

5. Drugi pomen je: nižine ali svet hiter industrijski napredek pelje duhovno v vedno hitrejšo propadanje; kajti duhovno je v svet materije

uvedeno, da odreši ujeto materijo, tako kot je sedaj duhovni Henoh v nižinah materialnega Lameha odrešil in ga ponovno združil z njegovimi, globlje rečeno: z njegovimi povišanimi in prečiščenimi željami.

6. Tretji pomen je bil preroški: otroci višin se bodo kmalu hitrih nog odpravili v nižine in tam dali tudi svojemu poželenju svobodno priložnost; kajti kot modreci in filozofi bodo odhajali navzdol in se nato kot filozofi prav kmalu vdali vsem vrstam razuzdanosti.

7. To so bili torej trije preroški pomeni Henohovega skupnega teka.

8. 'Vendar', bo nekdo rekel, 'če je to tako, da so preroki vedno določali prihodnost s pomočjo vseh svojih dejanj, razprav in govorov, kaj se je tedaj moralo zgoditi in se vedno večinoma dogaja, da potem ljudje v zemeljskih telesih v duhovnem oziru sploh niso svobodni in morajo zato ravnati prav tako, kot so jim preroki napovedali! In tako morajo otroci višin pasti v globine, ker je to sedaj že Henoh napovedal s svojim skupnim tekom z Lamehom!

9. Če pa je tako, kako so lahko potem ljudje kaznovani in grajani, ker so morali storiti kar jim je prerokba napovedala?'

10. Toda Jaz pravim: »Če bi bilo tako, potem bi bilo žalostno biti živo bitje; ker pa je zadeva popolnoma drugačna in preroki oznanjajo le nujno določene posledice, ki izhajajo iz enega ali drugega človeškega ravnanja ob določenem času, tako zagotovo, kot je to razvidno iz enega ali drugega semenskega zrna, položenega od nekoga v zemljo, ko semensko zrno določa ustrezen plod v določenem času. Tako Jaz menim, da to vendar ne bi smelo biti tako zelo bridko, če Jaz po prerokih oznanim ljudem, kakšne plodove ali nujne posledice imajo zanje njihova dejanja.

11. Ali je res zadeva tako bridka, če kmet že vnaprej ve, da iz pšeničnega zrna lahko spet žanje le pšenična zrna, vendar iz semena plevela nič drugega kot le zopet plevel?!

12. Če pa je to dobro za človeka, kako to potem ne bi moglo biti zanj dobro, če izve po ustih prerokov, kakšni plodovi bodo skladno z njegovimi dejanji nastali, zaradi Mojega večnega nespremenljivega

Reda, in morajo vedno nastati, ko človek dela vedno znova ista dejanja in jih ne spreminja?!

13. Vendar, če človek spremeni svoja dejanja, se bodo pojavili tudi drugi plodovi, kar je pogoj, že tako vedno dodan od slehernega preroka; kajti pravi prerok govori in deluje zmeraj le pogojno.

14. Torej svoboda človeka v nobenem primeru ni omejena od prerokov, ampak le izjemno okrepljena, ker s tem spozna svoja dejanja in jih potem šele popolnoma svobodno izvaja, ker potem človek ve kakšne plodove mu določena dejanja prinašajo, bodisi dobra ali zla!

15. Tako je v Henohovem teku le en pogoj, o katerem ga bomo slišali, da se bo izrekel ob naslednji priložnosti.

16. Ampak, ker sta oba že pri družini, bodite sedaj pozorni na njihovo vedenje!«

503. POGLAVJE

Veliko veselje kralja Lameha in čezmerna zahvalna molitev.

Henohovo opozorilo pred prenačljenimi zaobljubami.

12.05.1843

1. Ko se je Lameh sedaj povsem sešel s svojo družino, tedaj od neizmerne veselja nad snidenjem z obema svojima ženama, svojima dvema sinovoma, svojo ljubo hčerjo in njenim mogočnim možem, ni mogel izustiti niti besede, in bil kot nekdo, kot vi po navadi rečete – do ušes je zaljubljen in od čiste ljubezni tudi ne more niti besede izdavi, da bi svoji dragi povedal, kako ljuba mu je.

2. Šele po daljšem času, ko se je prvo viharo veselje nekoliko umirilo, je naš Lameh šele lahko izgovoril naslednje besede, ki so se glasile takole:

3. »O Gospod, Ti neskončno ljubeči Sveti Oče, kako naj se jaz črv v prahu pred Teboj, o Bog, Tebi zahvalim, kako naj Te hvalim, častim in

obožujem za tako neskončno veliko milost, katere nisem niti najmanjšega dela vreden?!

4. O vi, moji ženi in otroka, koliko noči sem vzdihoval in jokal za vami; toda pri tem sem bil tudi poln grenkega srda proti Bogu in sem se Mu zato vsemogočnemu, večnemu Gospodu neskončnosti, zaradi vas poskušal maščevati v moji neskončni neumnosti?

5. Zato si od Boga ne zaslužim nič drugega kot večno, najhujše kaznovanje; toda namesto najzaslužnejše kazni mi je izkazal tako milost, pred katero tudi neizmerljivo velik, celo največji, najpopolnejši duh, zagotovo zadrhti!

6. Zato moram temu primerno zaklicati iz vse svoje moči: o Gospod, Ti neskončno najbolj ljubeči, najsvetejši Oče! Kaj želiš, da naredim, da bi Ti lahko nekako s tem izkazal mojo veliko hvaležnost za to Tvojo neskončno veliko milost!«

7. Tedaj je Henoh rekel Lamehu: »Poslušaj brat, dobro si govoril pred tvojo družino, pred menoj in pred Bogom; vendar je bilo v tem nekaj kar ni bilo v skladu z Gospodovim Redom!

8. Glej, v svojem velikem ljubezenskem ognju, si na nek način pozval Gospoda, da naj zahteva od tebe žrtev, katero bi Mu ti potem želel ponuditi, in s tem pokazati svojo hvaležnost ter biti Bogu prijeten!

9. Prav je, če v sebi čutiš tako željo, ampak pomisli, kaj pa, če sedaj Gospod od tebe zahteva, da Mu žrtvuješ prav te, ki so te sedaj za Gospoda napolnili s tako ljubeznijo in zahvalnim ognjem! Povej mi, kaj bi potem storil?«

10. Te besede so Lameha neznansko osupnile in ni vedel kaj naj odgovori, saj v sebi ni našel nobenega odgovora na to tako pomembno vprašanje.

11. Toda Henoh je takoj za tem spet rekel Lamehu: »Poslušaj ti, moj ljubljeni brat, to te je sedaj zelo presenetilo in v svojem srcu ne najdeš nobenega odgovora na to vprašanje!

12. Toda povem ti: če bi Gospod zahteval od tebe še večji pogoj, kot sem ti ga jaz postavil v svojem vprašanju, potem bi moral vse narediti z

najbolj voljnim srcem; kajti resnično, povem ti, kdor iz ljubezni do Gospoda ne more vsega izgubiti, ta Gospoda ni vreden!

13. Kdor na tem svetu svojo ženo, svojega otroka, svojega brata in svoje starše ljubi celo bolj kot Gospoda, ta tudi ni Gospoda vreden!

14. Zato naj vsak prej svojo ljubezen dobro preveri, preden da Gospodu neko zaobljubo! Kajti kdor Gospodu prostovoljno da zahvalno daritveno obljubo, potem pa mu je žal, ko mora to obljubo izvršiti, glej ta Gospoda zagotovo ni niti najmanj vreden, in Gospod bo potem nekemu takemu obljubo-dajalcu tudi storil v enaki meri, kot je ta Njemu iz daritvene obljube žrtvoval.

15. Sicer te Gospod ne bo postavil na tako preizkušnjo, vendar ne glede na to, moraš to vedeti in v prihodnje dobro premisliti kaj govoriš pred Bogom; kajti z Njim se ni za šaliti!

16. Tako to dobro premisli in upoštevaj, zdaj pa pojdimo v tvojo hišo in nato v tempelj na gori! Amen.«

504. POGLAVJE

**Kralj Lameh, njegovo ponovno veselo snidenje in
velika hvaležnost Gospodu.**

**Henohov pogovor z Lamehom o višini vzorne srčne žrtve
kralja Lameha in njegove družine.**

15.05.1843

1. Lameh se je zahvalil Henohu iz dna svojega srca za ta nauk in dober opomin ter nato rekel svoji družini:

2. »Pridite k meni in se ne bojte; kajti jaz vem, da vam je Gospod v vaša srca položil, da se mene ni treba več bati!

3. Kajti Gospod me je v neskončnem usmiljenju preoblikoval in iz mene, nekdanjega suroveža, ki sem počel vse vrste zverinstev, iz mene, dvojnega ubijalca brata, napravil jagnje, blagega voditelja človeštva!

4. Zato pridite k meni in se me ne bojte; kajti jaz sem sedaj tu z milostno pomočjo Gospoda, da grozote, ki sem jih storil proti človeštvu, do določene mere poravnam, s tem da vodim tiste, ki še živijo, po poti k Gospodu!»
5. Po tem zelo iskrenem priznanju in dobronamernem povabilu, so se njegovi družinski člani šele popolnoma opogumili in šli k Lamehu, ga objeli in pozdravili, pri tem pa tudi zelo hvalili in slavili Gospoda za veliko milost in usmiljenje, kar je tako veličastno pokazal na Lamehu in s tem tudi na vseh nižinah.
6. To spoznanje je Lameha z nižin spravilo v jok in znova se je zahvalil Gospodu z nadvse ganjenim srcem.
7. Toda Henoh je videl to veliko povišanje srca do Boga in zato na skrivaj rekel Lamehu z višin:
8. »Moj sin, poglej tja; to je pravi način, kako se Svetemu Očetu pokloni najprimernejšo daritev! Ali si na višinah kdaj videl to v tako globoki iskrenosti?
9. Ja, na višinah je nekoč bil sveti daritveni obred za čute in ubijanje duha; vendar se je živa, tiha slovesnost srca, kot si jo zdaj videl tukaj, na višinah prav malo slavila! In mi se imenujemo 'Božji otroci', medtem ko se ti tukaj imenujejo 'otroci sveta'!
10. To je res: medtem ko je Oče hodil viden med nami in nam dal neskončno veliko dokazov o Njegovi ljubezni, milosti in usmiljenju, tedaj je bilo tudi veliko skesanih src, ki so ga hvalili in slavili kot najbolj ljubečega, Svetega Očeta; ko pa je zopet postal neviden, tedaj so mnogi naglo odšli, kakor da se med nami ni čisto nič posebnega pripetilo! Kakšno je tvoje mnenje glede te razlike?»
11. Lameh z višin je rekel: »O oče Henoh, to je prav ogromna razlika in jaz moram odkrito priznati, da mi je bil Sveti Oče na višinah komaj kdaj tako veličasten kot sedaj ob tem pogledu nanje!
12. Oh, kako daleč smo v bistvu za njimi! Koliko večji je ta Lameh tukaj v nižinah, kot jaz na višinah!
13. Gospod mu je dal čisto malo, v bistvu le posvetno, on pa se Mu zahvaljuje, kot da je prejel že vsa nebesa; meni pa je Gospod dal

najveličastnejše po Njegovem pričevanju in največje po Njegovi Besedi, in kako majhna je bila za to moja zahvala in moja ljubezen proti temu, kar tu ta Lameh počne!»

14. In Henoh mu je odgovoril, rekoč: »Ja, moj sin Lameh, sedaj si govoril popolno resnico! Tako je pri vseh nas z višin: mi smo Očetu kot Njegovi otroci za neskončno manj hvaležni, kot so ti tukaj za končno!

15. Zdaj greva v mesto; šele tam boš videl čudež ljubezni in hvaležnost Bogu, kar bi moralo presegati vse do sedaj videno! Za sončni prah boš našel hvaležnejša srca, kot na višinah za Sonce! Sedaj pa pojdimo proti mestu! Amen.«

16. Tedaj se je tudi Lameh z nižin ojunačil in prav ponižno in hvaležno sledil Henohu s svojo ponovno prejeto družino.

505. POGLAVJE

Slovesen prihod v Hanoh.

**Začasna dopustitev čaščenja svetega
spominskega obeležja v Hanohu.**

Sprejem v Lamehovi palači.

16.05.1843

1. Ko je skupina prispela v mesto, je Henoh prav kmalu Lameha z višin opozoril na otroke nižin, kako so ti v prav bornih oblačilih s svojimi solzami navlažili celo poti, po katerih so stopali nekdanji odposlanci z višin po Gospodovih poteh, prav posebej pa po delu poti, po kateri se je sprehajal Gospod, in kako nekateri celo na prsih ležijo na teh krajih, kjer je Gospod hodil, in jih obožujejo v največji ljubezni.

2. Ko je Lameh z višin to videl, se je udaril po prsih in rekel: »O oče Henoh, kaj je to?! Ti otroci sveta ljubijo že najmanjše spominske kraje na Gospoda še veliko bolj, kakor mi ljubimo samega Gospoda; kako

velika mora potem šele biti njihova ljubezen do najsvetejšega, najbolj ljubečega Očeta Samega!»

3. In Henoh je odgovoril Lamehu: »Ja, glej, to je res! Sicer bi bilo treba tem revnim otrokom prepovedati častiti kraje, kjer so potovali odposlanci in poti kjer je očem viden stopal Gospod, ker se lahko s tem njihova srca zlahka čvrsto oprimejo tega, kar jim sedaj služi za sladak in najbolj vzvišen spomin, toda njihova čustva so do Gospoda pri tem preveč čista, zato ne morem narediti drugače, kot da jim za zdaj pustim, da nadaljujejo s svojimi pobožnimi dejanji.

4. Toda ulica, po kateri je hodil Gospod, ko se je Jehovo Ime nosilo v tempelj, bo zagotovo ostala mogočno sveta, zato je ne bova mogla odstraniti na lahek način iz najbolj notranjega življenja teh ljudi, brez da bi pri tem nujno omejila njihovo svobodno voljo, kar pa nimava nikoli pravice storiti, ker celo Gospod tega ne naredi.

5. Vendar ne skrbiva preveč za to kar je Gospodovo; On bo naredil tako, kot je Njemu všeč!

6. Toda tukaj imava čudovito priložnost opazovati, kako čisto drugače in kako veliko bolj živahneje sedaj to ljudstvo ljubi Gospoda, kot najsvetejšega in najbolj ljubečega Očeta, kot pa mi Božji otroci z višin!

7. Glej, ampak tu je že hiša Lameha z nižin; zato ga zdaj spustiva naprej, da nas privede v svoje domovanje!»

8. Toda Lameh z višin je bil osupel nad velikim sijajem te stavbe; vendar mu je Henoh rekel: »Ja, v tem je velik sijaj; če pa nekdo razmišlja, s kakšnimi sredstvi je zgradba zgrajena, potem bi se prej zgrozil v najglobljem bistvu svojega bitja, kot da nad tem izraža svoje zadovoljstvo!»

9. In Lameh z višin je zavzdihnil z dna svojega bitja in nato rekel z otožnim glasom: »Ja, ja, ljubi oče Henoh, zagotovo je tako! Ko Gospod gradi sonca in svetove in postavlja visoke gore na čvrsti Zemlji, tedaj se res upravičeno razveselimo, ko jih gledamo – kajti vemo, kako zlahka je Gospod ustvaril te velike najčudovitejše stvari –; vendar za te šibke otroke, ki zidajo zgradbe iz kamna, da izgledajo kot majhne gore,

resnično, postane človek žalosten do najglobljega življenjskega temelja!«

10. In Henoh je rekel: »Ja, tako je to! Vendar sedaj pustiva to, kar je Gospod dovolil; od tega smo si vzeli svoj delež, in to je dobro in prav pred Gospodom, našim najsvetejšim, najbolj ljubečim Očetom!

11. Toda sedaj že prihaja k nam vodja Lameh z razširjenimi rokami, da nas popelje v svojo hišo, in njegova hišna služinčad nas tudi že čaka na hišnih vratih! Zato si prizadevajmo čim prej vstopiti v hišo, sicer bodo duhovno povišani ljudje prišli k nam in nas začeli častiti v Gospodovem imenu, - česar pa se moramo skušati zelo skrbno izogibati.

12. Tedaj se je približal vodja Lameh, in Henoh mu je namignil, da naj čim hitreje vstopi v hišo, da prepreči slovesno čaščenje. In to se je takoj zgodilo po Henohovi volji.

506. POGLAVJE

Sprejem gostov na dvoru v prestolni dvorani.

Priprava na slovesno pojedino.

Ukaz kralja Lameha, da se vse orožje prekuje v koristno orodje.

Ljubezen kot sveto Božje orožje.

Čudovita obljuba kralju Lamehu.

17.05.1843

1. Ko so prišli v prestolno dvorano, kjer so bili zbrani vsi Lamehovi glavni dvorjani, je Lameh takoj veselo vzkliknil in rekel:

2. »Prijetelji, bratje, otroci in sestre! Veselite se z menoj; kajti Gospod nam je vsem podelil tako veliko milost!

3. Glejte, tukaj sta moji dve ženi, Ada in Zilla, tu moja dva sinova, Jubal in Jabal, za katera sem verjel, da sem ju izgubil za vedno, in tu je

moja hči Naeme, s svojim mogočnim možem, katerega ji je dal sam Gospod!

4. In glejte, in poslušajte ter se zelo veselite z menoj! Te je Gospod spet vrnil meni in vsem nam, da bodo ostali pri meni v čistem odnosu, kakršen bi moral biti že od začetka, vendar je bil ta na žalost Gospodu najbolj nezaželen in nečist.

5. Oh, kako se sedaj veselimo v mogočni, veliki Gospodovi milosti!

6. Brudal, pojdi v jedilne shrambe in pripravi za vse nas slavnostno pojedino z najboljšim mesom in z najboljšim sadjem, in druga izdatna miza naj se pripravi za vse naše Bogu prijetne meščane tega mesta, tretjo pa za vse reveže, ki so zdaj svobodni, saj so bili prej naši sužnji in zaporniki! Pojdi in vse pripravi po tej moji zahtevi!

7. In ti, moj brat Terhad, ti od Gospoda postavljen stražar Gospodovega glavnega templja, takoj pošlji glasnike v vsa velika mesta, in naj bodo vsi, ki sem jih navedel, povabljeni k tej moji veliki slavnostni pojedini, v najsvetejšem Imenu Gospoda nad vojskami, ki je nam vsem Bog, Stvarnik in Oče, najbolj ljubeč, moder, svet in vsemogočen od večnosti. Tako bodi! Amen.«

8. Tedaj sta Brudal in Terhad takoj odšla na delo, kot je bilo zapovedano in za vse natančno poskrbela.

9. Toda Lameh se je kmalu zopet obrnil in pozval Tubalkajna. Ko se je ta ponižno približal svojemu očetu, mu je Lameh rekel:

10. »Tubalkajn, moj sin, tukaj ti povem pred obličjem edinega Gospodovega velikega duhovnika: poskrbi, da bo zbrano vse orožje po vsem velikem kraljestvu, ki je bilo določeno za vojno, in iz tega narejeni plugi, kose, srpi, sekire, motike, lopate in še mnogo drugega koristnega orodja, o katerem te bo Gospodov duh poučil!

11. Kajti od sedaj naprej bo Gospod Sam naše najbolj učinkovito zaščitno orožje proti vsemu zlu. Celo proti besnim zverem ne želimo uporabiti drugega orožja; ker sem večkrat spoznal Gospodovo orožje!

12. Zato se s tem vsemogočnim orožjem nameravamo boriti vse naše življenje, in naši otroci in otrok otroci ne smejo nikoli uporabiti drugega orožja!

13. Toda to sveto, vsemogočno, večno Gospodovo orožje se imenuje ljubezen. S tem svetim orožjem se želimo boriti v našem zemeljskem življenju in s tem ponuditi Gospodu vedno, kakor tudi na koncu naših zemeljskih dni, prijetno žrtev v zmagi nad vsem zlom sveta, ki jo bomo dosegli s tem Njegovim vsemogočnim svetim orožjem!

14. Jutri zjutraj pa moraš, pred vsem drugim, začeti s tem sedaj tebi zapovedanim delom! Gospodova vsemogočna volja naj bo storjena vedno in za večno! Amen.«

15. Tedaj je Henoh pristopil k Lamehu in mu rekel: »Ljubi brat Lameh, zdaj si dal zapoved, ki je meni ljubša kot zlato in od najčistejšega zlata; zato boš tudi blagoslovljen, kot pred teboj ni bil blagoslovljen še nihče!

16. Med in mleko se bosta pretakala čez tvojo deželo in tvoje mesto bo sijalo kot luna in hiše v njem bodo kot zvezde in tvoja hiša kot vzhajajoče sonce!

17. Resnično, povem ti, tvoja ljubezen je postala mogočnejša od celega sveta! Ko bo tvoja slavnostna pojedina dokončana, tedaj boš med slovesno otvoritvijo templja izvedel kako prijeten si postal Gospodu!

18. Še danes sem te hotel zopet zapustiti; vendar bom sedaj bival pri tebi tri dni dlje in ti pokazal moč tvojega novega orožja! Tako naj bo storjeno v Gospodovem imenu! Amen.«

507. POGLAVJE

Henohov pogovor z Lamehom z višin o dobrem redu in o slabostih človeške hierarhije.

18.05.1843

1. Zapovedana jed je bila kmalu pripravljena in povabljeni so prihajali; mize so bile nameščene in ločene po Lamehovem določilu.

2. Henoh je rekel Lamehu: »Brat, red je sicer povsod priporočljiv in ne bi smeli narediti ničesar zunaj določenega reda – kajti Red je v Gospodovi oblasti; iz Svojega in v Svojem Redu je On ustvaril vse stvari -; vendar ne glede na Gospodov Red, so ljudje med seboj

vzpostavili hierarhični red, ali ga vsaj želijo vzpostaviti, kar je za Gospoda skoraj nevzdržno!

3. Če postaviš vse enake stvari v neko ravno vrsto in bi nekdo prišel in spremenil stvari iz njihove ravne vrste, ki si jo ti postavil, zares, zaradi tega bi postal jezen in premikača tvojega reda pogledal z jeznimi očmi!

4. Če pa je Gospod ustvaril vse ljudi popolnoma enake in jih postavil pred Sebe v ravno vrsto, kako lahko Gospodovo ravno postavljeno vrsto ukrivljamo po naši prosti volji?!

5. Seveda to lahko zagotovo storimo in z ozirom na določene dejavnosti lahko rečemo: 'Ta dela to in tisti ono!' – za kar odgovarja od Gospoda postavljen brat in svetuje drugemu, ki ga Gospod ni pozval, da to stori!

6. To je pravilna razvrstitev, ki smo jo prejeli od Samega Gospoda; vendar ob tej priložnosti, ko smo pojedino pripravili za brate, ne bi smeli imeti treh ločenih miz, ampak le eno, tako da bi jedli vsi kot popolnoma enaki bratje in sestre med seboj!«

7. Ko je Lameh to slišal od Henoha, je takoj naročil, da naj se mize porine skupaj in tri ločene mize so tako postale le ena bratovska miza.

8. Henoh je pohvalil Lameha za pokornost Gospodovi volji in ljubezni.

9. Toda zelo na skrivaj je Lameh z višin pristopil k Henohu in mu rekel: »Poslušaj, oče Henoh, vse kar si govoril z mojim soimenjakom iz nižin je dobro in prav; vendar mi nekaj glede razvrstitve med ljudmi ni povsem razumljivo v tvojem kratkem govoru.

10. Glej, otroci so zagotovo podrejeni svojim staršem; ker pred Gospodom zagotovo ne bi bilo prav, če bi se otroci hoteli izenačiti s svojimi starši!

11. Poleg tega se spominjam nekaterih dogodkov na višinah, kjer je Gospod Sam naredil celo pomembne razlike med ljudmi in nikakor ni vseh enako obravnaval!

12. Kajti, tri ločene košare hrane na vrhu so nedvomno dejstvo, da je On tebe postavil za velikega duhovnika in očitno povzdignil Puristo kot tudi Gemelo?!

13. Iz tega pa nesporno izhaja, da je Gospod vzpostavil določeno hierarhijo med ljudmi in zato tvojega govora ne razumem dobro! – Zato mi daj podrobnejše pojasnilo o tem!»
14. In Henoh se je obrnil k Lamehu in rekel: » Moj sin, ti si v silni zmoti! Kar naredi Gospod je gotovo nekaj povsem drugega, kot kar človek počne in mora storiti; kajti edino On je Gospod!
15. Vendar pa je razvrstitev, ki jo je Gospod vzpostavil med ljudmi utemeljena le iz naše ljubezni do Njega, kar pomeni: 'Več kot imaš ljubezni v svojem srcu do tvojega Svetega Očeta, tem bližje si tudi pri Meni; toda z manj ljubezni Zame, si tudi daleč stran od Mene!'
16. Glej, v tem je razlika Henoha kot najvišje postavljenega duhovnika, treh košar na vrhu, Puriste in Gemele, kot dolžnost otrok do svojih staršev, ki so prvi duhovniki, postavljeni od Boga svojim otrokom!
17. To je torej le razmerje ljubezni do Boga; vendar med ljudmi dejavni položaji ljubezni ne bi smeli biti taki, da bi se ločevali med seboj, da nekdo misli o sebi, da je več kot drugi!
18. Šele pred Bogom se razlikujemo glede na našo ljubezen do Njega, vendar med nami ne bi smelo prevladati nobeno samovoljno razlikovanje!
19. Kajti, kdor hoče biti velik, bo majhen pred Bogom, vendar pa, če bomo le ljubeči bratje med seboj, bomo taki tudi pred Bogom!
20. Sin moj, tako to razumi! – Vendar, mize so združene, zato zavzemimo naša mesta! Amen.»

508. POGLAVJE

Postavitev druge mize v prestolni dvorani.

Slavnostna pojedina.

Nagovor neznanca pri drugi mizi.

19.05.1843

1. Število povabljenih gostov je bilo veliko, in zaradi tega ni bilo mogoče namestiti vseh za eno mizo; zato je Lameh spet prišel k Henohu in ga vprašal:
2. »Poslušaj, najdražji, najbolj vzvišeni brat in edini Gospodov veliki duhovnik, več kot polovica povabljenih gostov, kar lahko tudi sam vidiš, nima prostora pri združeni mizi! Če jih bomo sedaj zato ločili in za njih pripravili drugo mizo, ali se ne bodo s tem počutili ponižane, ko jih moramo nujno posesti za drugo mizo in potemtakem ne bodo mogli sedeti za mizo, za katero nameravamo sesti mi, in si ti pravzaprav že sedel?«
3. In Henoh se je Lamehu nasmehnil in mu nato rekel: »Glej, dragi brat, nujnost ni ponižanje! Toda, da bi zadevo uredili s kot je le mogoče najmanjšo razliko, naj bo tudi druga miza pripravljena, v tej dovolj veliki dvorani, za najmanj deset tisoč ljudi in potem bo prav malo odvisno, za katero mizo sedimo! Tako naj se zgodi in bo popolnoma v redu!«
4. In Lameh je uvidel, da je tako dobro, zato je naročil svojim služabnikom, da vse pripravijo tako, kot mu je Henoh svetoval.
5. Presežni gostje so pri tej drugi mizi našli zase popoln prostor in se veselili, da jih je doletela tako velika milost, da sedijo v prestolni dvorani celo zraven vzvišenih visokih gostov in velikih prijateljev Boga.
6. Ko je Lameh slišal takšno radostno veselje, da je bila takšna ureditev tako dobro sprejeta, se je vzradostil in razveselil, in se tudi takoj usedel za mizo, kjer sta Henoh in Lameh z višin že sedela na svojem prostoru.

7. Tako je bilo vse urejeno; hrana je bila prinesena in Gospod je bil glasno hvaljen iz srca in ust vseh gostov. V imenu Gospoda je potem Henoh mizi blagoslovil, in vsi so segli s svojimi rokami po blagoslovljeni hrani ter jedli in pili, medtem pa se je tu in tam zaslišalo glasno hvaljenje Gospoda.

8. Toda potem, ko so se vsi najedli, je eden izmed povabljenih gostov, ki je sedel pri drugi mizi, vstal in nagovoril vse povabljene z naslednjimi besedami:

9. »Bratje, prijatelji in sestre! Kateri človek si lahko v največjem žaru in ognju svojega srca upa reči, da se lahko kdaj v vsej neskončnosti dovolj zahvali Bogu, vseмогоčnemu Gospodu nebes in Zemlje, za tako neizrekljivo veliko milost, katero nam je izkazal s tem, da je prej tako trdosrčnega kralja Lameha, spremenil v tako čudovitega brata in velikanskega prijatelja ljudi? Zares, ne morem se spomniti nič večjega!

10. Vseмогоčnemu Gospodu je lahko ustvariti tisoč svetov; vendar svoboden človeški duh preoblikovati na tako posreden način, kot je bil Lamehov, in po njem spremeniti tudi vse njegove privrženice, je vsekakor več kot da bi izoblikoval sonca, zemlje in lune v trenutku vseмогоčne božanske volje!

11. Kajti, med ustvarjanjem stvari, so te gotovo samo od Gospodove volje odvisne, in bo tu, kar hoče Bog! Njegov izgovorjeni vseмогоčni ‚nastani‘, je dovolj, in nešteto sonc in svetov se že vrti v svojih ogromnih krožnicah pred očmi Vseмогоčnega Velikega Mojstra!

12. Toda za svobodni duh je vseмогоčni ‚nastani‘ že sodba, ki je smrt duha! In namesto vseмогоčnosti, se pokaže le velika ljubezen, usmiljenje, potrpežljivost in neskončno modro vodstvo Boga, ki človekov duh kot drugega Boga usmerja, vodi in uči tako, da potem s samospoznanjem postane kar mora biti po Božjem redu. In to je več kot ustvarjanje svetov in sonc!

13. Oh, zato pa tudi mora biti Gospod od vseh nas hvaljen in ljubljen, kot do sedaj še nikoli ni bil ljubljen in hvaljen; kajti šele sedaj smo prepoznali Božjo veličino!

14. Vstanite, bratje, in hvalimo ter slavimo Gospoda, ker nam je izkazal tako veliko milost!«

15. Ta govor je vse goste v dvorani osupnil in vsi so bili presunjeni od moči teh besed.

509. POGLAVJE

Kralj Lameh je presenečen nad besedami neznanega gosta. Govor neznanca o dvojni hrani dvojnega človeka.

20.05.1843

1. Toda Lameh ni vedel, kaj bi moral v naglici storiti. Zato se je takoj obrnil k Henohu in mu rekel: »Poslušaj, ti moj najljubši, vzvišeni prijatelj in brat v vsej Gospodovi ljubezni, saj ta človek govori, kot da ga je Gospod izbral za vodnika!

2. Zares, takih besed se tudi tvoja usta sploh ne bi sramovala in jaz bi postal neskončno srečen, če bi bila moja usta zmožna podobnega govora; ampak zame je to previsoka ovira!

3. Toda povej mi, moj najljubši Henoh, če se ti zdi to v redu: ali ne bi takoj povabili tega izjemno modrega govornika k naši mizi?!«

4. In Henoh je odgovoril Lamehu: »Ampak, če ti, moj ljubi brat, to storiš, ne boš dodelil tej mizi več časti, kot jo ima druga miza.

5. Zato menim, da je dovolj, če njegovim besedam dobro prisluhujemo in v sebi ohranimo njihov dober pomen!

6. O tem malo razmisli in mi potem povej, če se s tem ne strinjaš; razen tega si doma in bi si moral tudi svobodno svetovati in nato ustrezno ravnati!«

7. Tedaj je Lameh o tem malo razmišljal in kmalu izrekel naslednje besede, ki so se glasile takole: »O najdražji, veličastni brat Henoh, zakaj naj se še ravnam po nasvetu svoje lastne volje, če sem že v prvem trenutku videl, da tvoje besede izžarevajo le preveč svetlo modrost!

8. Zato se bom omejil le na dobro opazovanje govornika in ga šele po končanem obedu pritegnil k sebi, da se usedeva in поблиže spoznava! Mislim, da to ne bo narobe?»
9. In Henoh je rekel Lamehu: »Najljubši brat, naredi kar si nameraval storiti in bo prav in pošteno pred Bogom in celim svetom!«
10. Po teh Henohovih besedah, se je gost pri drugi mizi zopet dvignil in začel govoriti, in to so bile njegove besede:
11. »Prijatelji, bratje in sestre! S to dobro jedjo smo se vsi kar najbolje okrepili. Naši udi zato trzajo od radostnega ugodja, in naši duši je sedaj lažje telesu dati gibčno živahnost. Za to najbolj vzvišenemu, Svetemu Dajalcu vseh dobrih darov vsa hvala in vsa ljubezen za vselej in vekomaj!
12. Toda telo ni človekova glavna stvar, ampak le pripravno sredstvo za doseganje večnega, svetega namena, ki temelji na večnem, božanskem Redu.
13. Če pa je z našim telesom nujno le tako in nemogoče drugače, je jasno kot beli dan, da mora biti potem v človeku še povsem drug, torej popolnoma drugačen, višji človek, za katerega pravzaprav obstaja telo, ki smo ga zdaj vsi tako dobro nahranili, zato moramo tudi vedno zelo skrbeti za njegovo najbolj koristno prehrano.
14. Sedaj gotovo pravite v svojem srcu: 'To bi bilo zares dobro in zelo koristno; toda le, če bi nekdo takoj vedel, s čim mora dejansko notranjega človeka hraniti!
15. Na Zemlji vidimo vse vrste rastočega in dozorelega sadja, ki krepi telo; vendar ne moremo najti drevesa, na katerem raste in zori sadje za primerno prehrano notranjega človeka!'
16. Prav tako je, moji ljubi prijatelji, bratje in sestre; vendar vam hočem povedati nekaj drugega, in tako poslušajte:
17. Glejte, Gospod je vse tako uredil, da se snov hrani iz snovi, duša iz duše, ljubezen od ljubezni in duh od duha!
18. Toda ljubezen je temelj duha in vsega človekovega prvobitnega notranjega bitja, zato ne moremo našemu notranjemu človeku priskrbeti boljše hrane, kot da ga nasitimo z ljubeznijo do Boga. S to

ljubeznijo bo postal krepak in mogočen gospodar v tej svoji hiši, ki je nesmrtna duša in smrtno telo.

19. Hrana za telo pa mora biti pripravljena tako, da bo užitna, bodisi iz narave ali s kuharsko umetnostjo ljudi; tako mora biti tudi za duh pripravljeno čim več najboljše hrane!

20. Toda beseda v nas je ta priprava hrane za duh; zato tudi želimo z besedo pripraviti hrano in šele nato z njo okrepiti naš duh!«

21. Tedaj je Lameh pocukal Henoha in mu rekel: »Brat, kaj praviš k temu? On govori kot prerok!«

22. Toda Henoh je rekel Lamehu: »Še ni končal; zato ga poslušajmo naprej in šele potem bomo pričeli razmišljati o tem! Začel je govoriti; zato ga poslušajmo!«

510. POGLAVJE

Naravna, duševna in duhovna sitost.

Dolgočasenje, kot lakota duše in vedoželjnost, kot lakota duha.

22.05.1843

1. In govornik pri drugi mizi je nadaljeval: »Beseda, ki živa prihaja iz naših src, pa je tisto, kar želim poimenovati kot pripravo ljubezni do Boga, katera je prava hrana za duh.

2. Povem vam: beseda, ja, resnično živa, prava beseda iz dna našega srca, je vse v vsem; prežema materijo, jo raztopi v duhovno, nato pa z razpadom materije prehranjuje duh.

3. Kot sem že prej omenil, pa je to nato tako – namreč, da samo duh hrani duh, duša dušo in materija materijo.

4. Kajti beseda v nas, kot jasno izražena misel v srcu, prežame materijo, jo razdeli in si jo ogleduje v njeni čudovitosti. V tem opazovanju izjemno čudovitih oblik je njeno nasičenje!

5. Vendar pa je Stvarnik človeka tako popolno uredil, da nasičenje enega dela vedno zanesljivo povzroči stradanje drugega.

6. Toda, da bi to poglobljeno razumeli, bi vam moral biti prav koristen primer, zato dobro prisluhnite!
7. Če je vaše telo lačno, tedaj vsi hrepenite po dobrem obroku, potem pa ste za dobro obloženo mizo tudi polni poželenja; ker tedaj lahko potešite vašo mučno lakoto.
8. Toda, če bi to pomenilo, da morate sedeti za mizo polnih osem dni, ali en mesec ali celo leto, - povejte, ali se ne bi pri tem naužili najbolj groznega dolgčasa?!
9. Ja, povem vam, moji ljubi prijatelji, bratje in sestre, v takem primeru bi zagotovo začeli obupavati!
10. Toda, ker bi v tem primeru gotovo tako bilo, lahko vprašam: zakaj dolgčas in obup, ko je telo nasičeno?
11. Zato, ker nasičenost telesa zanesljivo povzroči stradanje duše, ki se vedno izraža v grenko čutnem, obupnem dolgčasu!
12. Toda kaj mora človek storiti, da bi po nasičenju telesa nasitil tudi dušo?
13. Vstane od mize in se napoti ven, na primer na majhno planino, ali v prekrasen vrt, kjer se potem duša nasiči z lepimi oblikami, pesmimi ptic in eteričnimi cveticami prijetnega vonja ter ob več takih podobnih užitkih za dušo.
14. Vendar, če nekdo take stvari dovolj dolgo opazuje, bo s tem zadostno nasitil svojo prej lačno dušo, ker pa ga bodo kmalu tudi te čudovite jedi zopet začele dolgočasiti, bo kmalu ali začel hrepeneti po domu, da bi po nasičenju duše z dobrim grižljajem zopet dobil novo okrepčilo za lačno telo, ali pa se bo v najboljšem primeru duh zganil in bo preko duše rekel telesu: 'Jaz sem strašansko lačen!'
15. Kako pa se bo ta lakota izrazila? – Z vedno večjo in večjo gorečo vedoželjnostjo.
16. Želel bo razumeti materijo in njene čudovite oblike; ker zanj niso užitne, - mora te raztopiti skozi ogenj, svetlobo in dovolj resnice.
17. Toda, kaj je ogenj? Ta je poželjiva ljubezen. Kaj je svetloba? To je v srcu jasno izražena misel. Kaj je resnica? Ta izhaja iz ognja, svetlobe in izražene besede!

18. S to besedo potem prevzamemo to trdno materijo in njeno ljubko obliko, materijo raztopimo in v tako raztopljeni snovi najdemo pomen in duhovni smisel oblike.

19. S tem postane naš duh očaran, in ta zadovoljna, blažena očaranost, je potem že tudi okrepčilna potešitev duha; kajti ta v tem najde svoje domovanje, svoj mir, svojo stvarino; svoj izvor in v tem svojo pravo ljubezen do Boga in vsemogočna Božja ljubezen do njega!

20. Tu duh nato v vsej ljubezni in ponižnosti pade pred neskončno Božjo ljubeznijo, se Bogu zahvaljuje in resnično moli k Bogu, in Bog je potem njegova glavna potešitev za večno življenje.

21. Zato tudi želimo opazovati Božja dela in v teh iščemo Njegovo veliko ljubezen in usmiljenje. In če nekdo nekaj najde, naj potem vsem svojim bratom o tem spregovori u dobrimi in pravimi besedami, in on in oni bodo potem postali spodbujeni v duhu in resnici, in ta spodbujenost je torej potem prava, živa hrana za duh, s katero bo ojačan deloval v ljubezni do Boga, in to delovanje je potem tudi pravo, večno življenje!»

22. Tu se je govornik ustavil. Vsi ljudje so bili začudeni nad njegovo modrostjo in Lameh je bil skoraj ves iz sebe.

23. Toda Henoh ga je pomiril in rekel: »Le potrpežljiv bodi, kajti govornik še ni končal; ko pa bo končal, šele potem bomo – kot sem že omenil – izmenjali nekaj besed o tem!«

511. POGLAVJE

Vprašanje počasi dojemljivih kritikov o moči besede.

Besede modrega govornika o živi notranji srčni besedi.

23.05.1843

1. Pri drugi mizi, kjer se je nahajal govornik, jih je bilo nekaj, ki so bili nekoliko počasni v razumevanju povedanega. Zato so se obrnili na govornika z naslednjim nekoliko neumnim vprašanjem:

2. »Dober, moder prijatelj in brat, v sebi imaš veliko svetlobe in govoriš modre besede! Temu sploh ne moremo ugovarjati, kajti mi smo tudi precej obdarjeni z modrostjo in lahko prav dobro presodimo, če je modro ali neumno, kar nekdo govori!
3. Vendar zate ne moremo reči, da nisi govoril modro, ampak smo prepoznali tvojo modrost kot popolno.
4. Toda obstaja nekaj, kar nam za nasičenje duha ne tekne dobro, vsaj ne na način, kot si ga nam ti predstavil!
5. Glej, rekel si: beseda raztopi trdno materijo v njene notranje osnovne oblike, v katerih opazovanju se duša nasiči; in šele potem, ko se oblike raztopijo v najglobljem temelju, v njih vidimo pomen duhovnega, s tem pa tudi nahranimo duh.
6. To ti vsekakor priznamo; vendar, da človek s svojo nemočno besedo lahko raztopi trdno materijo, kakor morda žareča ruda vodno kapljico, - brat, samo malo razmisli o tem in boš zagotovo takoj opazil, da si brcnil v prazno!
7. Govori kamnu več kot tisoč let, - če sploh lahko tako dolgo živiš -, in kamen bo ostal kamen, kot je bil ustvarjen – seveda tudi po močnejši besedi kot je pa naša!
8. Toda zato, ker nas tudi zelo skrbi za tvojo čast, tudi če ne vemo, iz katerega dela mesta si prišel k nam -, bi zelo radi videli, da bi morebiti zgladil to škrbino, vsaj zdaj, ko se zdi, da so tam za drugo mizo zelo visoki gostje postali pozorni na naše kramljanje, in celo dva mogočnejša z višin!«
9. Toda govornik se je vzdignil in rekel dobronamernim kritikom: »Ali je resnična modrost uravnana po večni resnici, ali po šibkosti sveta? – Kakšen odgovor mi želite dati na to vprašanje? Kdor od vas ima modrost, naj govori!
10. Molčite in iščete odgovor; toda jaz trdim, da ga vi tokrat ne boste našli, da bi meni zadostili! Ali sem govoril o materialni ali mehanski raztopitvi materije?
11. Vi se vsi dobrodušno posvečate moji časti pred visokimi gosti druge mize; kaj naj sedaj storim, da jaz rešim vašo čast, ker ste s svojim

vprašanjem in s to vašo kritično presojo mojega govora za vašo korist, več kot pristno indijski podobno neumnost spravili na dan?

12. Ali nisem govoril o notranji živi besedi ljubezni iz srca, ki se najprej izrazi v jasnih miselnih ali duševnih oblikah in potem preide v obrazno govorico in šele kasneje, če se to ne zgodi, zaradi šibkosti ljudi z grobimi čutili, v ustno govorico, da bi grobe čute takih šibkih ljudi lahko v njih izboljšali s pogostejšim nasičenjem duha, in potem s temi tako izboljšanimi, živahnejšimi čuti lahko opazovali stvari v njihovi resnici in s tem vedno bolj in bolj nasitili svoj duh, tako da bi ta kot pravo življenje v človeku vstal in postal najpopolnejši gospodar v svojem domu, - medtem pa je namesto tega tak, kot se sedaj razodeva v vas, nepomemben služabnik materije, sodbe in s tem tudi smrti?!

13. Če sem govoril le s takšnimi besedami, potem mi povejte, kakšno je vaše razumevanje pred Bogom in vsem svetom, da ne morete tega dojeti in se raje odlikujete z grobo neumnostjo, kot da bi s skromno prijateljsko ponižnostjo kaj vprašali, o kateri koli točki mojega govora, ki se vam je zdela malce mračna?»

14. Tedaj so se prejšnji kritiki zmedeni spogledali in nihče ni bil sposoben izustiti tudi le ene najmanjše utemeljitve v zagovor.

15. Toda Lameh je rekel Henohu: »O brat Henoh, ali je v tem mojem mestu še več takih modrih mož, potem bom jaz z njihove strani izgledal prav nenavaden; kajti ta govori, kot da je sem prišel naravnost iz nebes!«

16. Vendar je Henoh rekel Lamehu: »Brat, bodi potrpežljiv! Govornik še ni končal; ampak ko bo končal, potem ti bom že povedal kaj moraš storiti! Toda še boljše že prihaja; lahko si popolnoma prepričan o tem. Zato bodi potrpežljiv! Amen.«

512. POGLAVJE

Govor modrega govornika o govorici notranjega duha in zunanji govorici ust.

24.05.1843

1. Čez nekaj časa pa je vendarle eden od kritikov vstal in se na govornika obrnil z naslednjimi besedami, rekoč: »Poslušaj, dragi prijatelj in brat! Da si očitno modrejši kot mi vsi skupaj za to mizo, sem iz tvojih besed razvidel jaz in sedaj zagotovo tudi vsi ostali. Zato sem tudi že vnaprej prepričan, da boš za vse nas razrešil moje naslednje glavno vprašanje; in zato te prosim, da me poslušáš.
2. Toda glavni govornik je rekel temu, ki ga je želel vprašati: »Poslušaj, resnični modrosti Gospoda Boga nad vojskami ni treba vprašati, niti biti vprašana! Kajti resnično modremu njegova notranja živa beseda pove vso temeljno resnico. In vprašani, resnično moder, vprašanja tudi ne rabi, kajti duh mu da vedeti kaj njegov brat potrebuje.
3. Toda, če hočeš mene vprašati, povej, kako je potem s tvojo slavno modrostjo, s katero si se prej hvalil kot oster kritik?
4. Glej, ampak, če si pravi modrec, potem bi moral v svetlobi svoje modrosti takoj videti, da mora biti meni kot modremu človeku, brez tvojega naravno človeškega vprašanja znano, kaj te tišči!
5. Toda ti me želiš vprašati, torej, ali si modrec, in ali me imaš zares za modrega v samem temelju svojega življenja?
6. Ali meniš, da visoki gostje ne vedo nič o tem? Oh, le pojdi k njim in oni ti bodo povedali, kar sem ti jaz sedaj rekel!«
7. Tedaj je postal kritik zelo zmeden in ni vedel kaj naj naredi; ker je iz besed glavnega govornika natanko razvidel, da je ta moral opaziti, da mu je on hotel nastaviti majhno past s svojim nameravanim vprašanjem.
8. Toda, ker je takoj spoznal, da se glavnega govornika ne bo dalo tako na lahko odpraviti, je v svojem srcu začel ubirati popolnoma drugačne strune.

9. Glavni govornik je to opazil in kritika takoj nagovoril z naslednjimi besedami, rekoč:

10. »Poslušaj, na tvoje vprašanje, s katerim si me prej hotel ujeti, ti bom dal pravi odgovor, zato ker se je v tvojem srcu sedaj vzdignil drugačen duh; in to je odgovor:

11. Ti misliš, da se človek brez besed ne more razumljivo izraziti pred svojimi človeškimi brati, in tako ustna beseda dokonča neme besedne misli v srcu, ker se človek šele na ta način manifestira kot človek pred vsemi drugimi bitji na Zemlji; in kot tak bi moral človek častiti Boga – Gospoda vedno samo s popolnimi besedami, ampak ne samo z oboževanjem, hvaljenjem, zahvaljevanjem in čaščenjem z notranjim duhom nasičenimi mislimi ali čustvi.

12. Glej, to je povsem napačna pot! Ravno s tem, da je človek postal suženj čutov in sveta in se obrnil navzven, je tudi začel uporabljati zunanjo govorico ust in sedaj ne more razumeti svojega brata nič drugače kot po besedah ust, ki same po sebi niso nič drugega kot le najbolj zunanja drevesna skorja.

13. Vendar je človek nepredvidljivo veliko izgubil s to dozdevno prednostjo; kajti, če bi ostal pri svoji notranji duhovni govorici, bi celotno stvarstvo govorilo zanj in on bi lahko razumel stvari v njihovem temelju. Tako pa je postal tihi opazovalec in v sebi ugonobil vse svoje čute s svojo obrnjenostjo navzven, tako da je postal gluhi, slepi in neobčutljivi kot drevesna skorja, in ne razume bistva stvari; ja, še sebe ne pozna, niti žalostnega srca svojega brata!

14. Ali hočeš sedaj obrniti popolnoma navzven pripoznanje in oboževanje Boga, ki je vendar najbolj notranje življenje v človeku samem, da bi s tem lahko tudi Boga izgubil in postal pogan ali celo popoln ateist?!«

15. Vsi za govornikovo mizo, so se tedaj počutili zelo čudno – razen Henoha, zgornjega Lameha in Horeda – tudi za glavno mizo sedečega.

16. Spodnji Lamah se je začel prav mogočno praskati za ušesi, in hotel spet dati pripombo, - toda govornik še ni končal, zato je potrpežljivo čakal na izid te zadeve.

513. POGLAVJE

Prisiljeno, nesvobodno verovanje in svobodno verovanje z živo ljubeznijo do Boga.

27.05.1843

1. Po kratkem premoru je glavni govornik zopet nadaljeval svoj govor: »Sedaj, ko sem ti prižgal malo svetlobe, me gledaš popolnoma zmeden in ne veš kaj naj si misliš o meni in o mojih besedah.
2. V sebi se sprašuješ: 'Kako bi lahko postal pogan, kakor nekakšen ateist, če se Bogu molim z besedami ust?! Ali lahko z usti priznam Boga, če Ga nisem prej priznal v mojem srcu, torej v mislih mojega srca?'
3. Ja, moj prijatelj in brat, sedaj priznavaš Bogu, da so tvoja usta izraz tistega, kar misliš v svojem srcu; ampak zakaj?
4. Ker si Gospoda, tvojega Boga, videl in bil zato prisiljen verjeti, da Bog obstaja, kakšen je, in od Njega slišal, kaj želi od ljudi!
5. Toda to verjetje ni svoboda duha, ampak le smrtonosno hlapčevanje, ker moraš sedaj verjeti, da je to On, Bog in Gospod, ker si Ga videl in se moral prepričati o moči Njegovega govora in Njegovih dejanj.
6. Toda to verjetje se bo zadržalo le v tebi in ne bo moglo preiti s to tvojo prepričevalno močjo na tvoje potomce; kajti kar si sedaj v sebi prepričano priznal, bodo tvoji potomci kot ustno izročilo komaj pol od tega verjeli, da je resnično, ker ustno izročilo je le zdaleč šibkejše, kot je tvoje vidno zaznavanje.
7. V desetih generacijah, od tebe naprej, pa bo to tvoje izmaličeno prepričano izročilo komajda upoštevanja vredno, in poganstvo bo plod tvojega ustnega verovanja, in temu plodu bo sledilo popolno zanikanje Boga, in s tem zagotovo sodba, kajti človek, ki ni združen z Bogom, je že obsojen v svoji lastni smrtni noči.
8. Toda, če ti priznaš Boga v svojem srcu, to pomeni s svojo živo ljubeznijo do Njega, in moliš k Njemu v duhu in resnici, se boš tako

verujoč znebil svoje sedanje prisilne sodbe, iz katere zate nikoli ne bo prišla odrešitev, ampak namesto tega boš prešel v živo verovanje, kar pomeni, v živo opazovanje duha v sebi, kjer se morajo na koncu združiti vse tvoje življenjske sile, če boš večno živel.

9. In šele v tem živem opazovanju boš resnično prepoznal Boga in Ga živo priznal v duhu in resnici; in to priznanje si boš prizadeval ohraniti tudi v svojih potomcih: in ti bodo tebi sledili, in poganstvo, zanikanje Boga, sodba in smrt, bo ostalo daleč stran od vseh tvojih potomcev.

10. Kajti zanesljivo je vrhunsko usklajeno z Redom, da je človeški duh v najbolj notranjem delu, prav tako kakor je živa iskrica kalčka v najglobljem delu vsakega plodu.

11. Če tako veruješ in moliš navzven, čutno snovno, svoj duh tudi vabiš navzven, v svoje zunanje in materialno, kar pa je tedaj tvoja usmerjenost in potemtakem smrt.

12. Toda, če tako delaš, delaš v duhovnem merilu podobno, kot da bi gorečo baklo potiskal v mlakužo! Sprašujem te: ali bo potem še naprej gorela in razsvetljevala tvojo temačno pot?

13. Tvoj duh je tvoja svetloba in tvoje življenje; toda, če ga ugasneš, kaj ti potem še ostane, s čimer bi moral dorasti življenje?

14. Seveda, sedaj živiš dobro, ko si videl Boga in zdaj moraš verjeti, da je On; vendar ti povem, da s tem življenjem ne boš obšel groba, če ne boš pozabil v svoji materiji, kar si videl, in pozabljeno ne bo po mogočni ljubezni do Boga znova najdeno v tvojem duhu!

15. Toda tega, kar sem ti sedaj povedal, se oprimi prav tako močno, kakor tega kar si videl, in imel boš večno življenje, drugače pa le do groba.

16. To dobro razumi, in govori, če ti je kaj temačno, da te jaz razsvetlim! Amen.«

514. POGLAVJE

Ponižanje neiskrenega kritika. Uporabnost ustnih besed za laž.

29.05.1843

1. Prejšnji kritik je kratek čas razmišljal, čisto prevzet in skesan od govora glavnega govornika, kaj naj sedaj reče, oziroma, katero vprašanje naj pravzaprav, o kateri koli temačnosti v sebi, glavnemu govorniku postavi.
2. Po ne ravno dolgem razmišljanju se je nenadoma domislil, da Lameh še vedno namerava slovesno otvoriti tempelj na planini; zato je rekel glavnemu govorniku:
3. »Poslušaj, moj visoko cenjeni prijatelj in brat, jaz sem povsem jasno prepričan in popolnoma prevzet od najgloblje resnice tvojega, meni namenjenega govora, zato mi je tudi v prav veliko zadovoljstvo, da te nadlegujem s tisoč in spet tisoč vprašanji! Vendar glej, Lameh še za danes načrtuje slovesno posvetitev novega templja na planini, in se prav zdaj pripravlja da bo vstal, zato se pred tem najsvetejšim dejanjem ne moreva več prav dosti pogovoriti; toda po tem dejanju te želim popolnoma zavzeti!«
4. Toda na to je glavni govornik rekel kritiku: »Poslušaj, brat in prijatelj, - ali midva z najino razpravo stojiva na poti Lamehu in njegovim nameravam dejanjem?«
5. Kritik je rekel: »Ja, po mojem mnenju je edino pomembno, če morava biti tudi prisotna pri tem dejanju, ali ker, kot sem opazil, se zdi, da Lameh, Henoh in njegov spremljevalec z višin, celo zelo pazijo na tvoje besede – tako midva zadržujeva Lameha z najinim pogovorom?
6. Zato bi bilo glede na okoliščine po mojem mnenju nadaljevanje najinega pogovora tukaj, tako se zdi, nekoliko odveč, kar je z mojega vidika odgovor tebi, ker si me vprašal o tem. Sicer pa ne želim s tem nikakor pred tvojo visoko modrostjo postaviti nobene čvrste trditve;

kajti ti boš zagotovo prišel do dna zadeve globje kakor jaz, ker si še vedno nepreračunljivo modrejši kakor jaz. Zato tudi ti odloči, kaj je treba tukaj storiti, in jaz se bom ravnal po tvoji modrosti!»

7. In glavni govornik je odgovoril kritiku: »Jaz pa mislim takole: za mizo sva bila povabljeni in zato sva tudi prišla sem; toda do sedaj še nisva bila povabljeni, niti nama ni bilo rečeno, kaj naj bi se tu zgodilo potem, ko bomo vstali od mize. Tako tudi nimava nič opraviti s posvetitvijo novega templja na planini!

8. Lameh in Henoh bosta že brez naju vedela, kaj morata narediti, ali kaj želita storiti, in ne bosta dopustila, da bi jima bil najin pogovor postavljena ovira. Če naju želijo imeti poleg, nama bodo to že sporočili in midva jim bova sledila in se medtem pogovarjala; v nasprotnem primeru pa lahko še vedno delava kar hočeva?!

9. Povej mi, ali ni ta razlog bolj primeren in učinkovit od tvojih spornih pripomb? – Kaj meniš o tem zdaj?»

10. Toda kritik ni vedel kaj naj na to vprašanje odgovori in začel o tem bolj poglobljeno razmišljati, kajti bil je zelo zvedav in mu je bilo do tega, da bi prodajal zijala na posvetitvi.

11. Glavni govornik pa je to prav dobro opazil in zato rekel zbeganemu kritiku: »Poslušaj, brat in prijatelj! Ali je res tako zelo težko biti odkritosrčen o vseh stvareh in preobratih življenjskih okoliščin?!

12. Glej, tu v tebi in pred teboj, je jasno kot sonce, za kaj je ustna govorica najbolj primerna! Uporabnost besed ustnega govora ni nikjer tako primerna kot ravno za laž!

13. Navedel si mi okoliščine, katere bi naju ovirale pri najinem pogovoru, toda te, ki so prišle iz tebe, so popolnoma izmišljene; kajti ne posvetitev templja, niti čas, ki ga je zato določil Lameh, in prav tako ne njegova pozornost na moje besede, - ampak tebi je mar le za to, da bi potešil svojo željo po radovednosti!

14. Kajti, ti hočeš videti slovesnost; vendar, da ne bi s to svojo željo ničesar zamudil, bi rad videl, da jaz molčim. Ali ni tako?!

15. Toda, kakšna čast pa je za človeka, če ima žensko srce, ki je polno skrivnih zvijač, katera se mi gabijo, kakor tudi vsakemu resnično modremu človeku?!

16. Vendar ti povem: poboljšaj se in zato očisti svoje srce, da mi ne bi bilo odvratno, in da se bom še naprej s teboj pogovarjal o stvareh, ki so pomembnejše, kakor nepomembna posvetitev templja!«

17. Te besede so povzročile našemu kritiku silen šok, in začel se je tako močno sramovati, da je hotel zaradi tega pobegniti, vendar mu je glavni govornik preprečil ta begunski podvig.

515. POGLAVJE

**Kralj Lameh in Henoh v pogovoru o modrem govorniku in
posvetitvi templja na planini.**

Notranja ustreznost templja.

Kralj Lameh povabi modreca na posvetitev templja.

30.05.1843

1. Tudi Lameh je slišal ta pogovor med dvema za drugo mizo in se zato obrnil k Henohu in ga vprašal:

2. »Poslušaj, brat v Gospodu, ta človek je za enega navadnega človeka vendar malo premoder, to je, s tem hočem reči: za človeka iz nižin.

3. Prav gotovo je tudi od Gospoda dodeljen meni ali mojim ljudem kot učitelj višje in globlje modrosti življenja!

4. Zato mislim, ker je že sam v pogovoru omenil morebitno povabilo na posvetitev planinskega templja, da bo tako zagotovo zelo primerno, da grem takoj k njemu in ga sam spodobno povabim! Ali misliš, da bi bilo to prav?«

5. Na to je Henoh odgovoril Lamehu: »Moj ljubi brat, - pojdi tja in stori po svojem srcu; kajti sedaj je pravi čas!

6. Vendar mora biti ta modrec navzoč pri posvetitvi; kajti tempelj na planini označuje Gospodovo modrost, katero nam je dal iz Svoje velike

ljubezni in usmiljenja, in tako mora biti ta tempelj tudi med nami, kot v nas, posvečen z božansko modrostjo!

7. Tempelj v prečiščeni globini se nanaša na Gospodovo ljubezen in usmiljenje in je enako postavljen v človeškem srcu, kot je bila nekoč mlakuža polna vse nesnage in vseh iztrebkov. V tej kloaki je morala biti ubita mesena ljubezen (glej prigodo odposlanca Kisehela z dvornimi ženskami), in šele nato je moralo biti z močnim vročim vetrom vse močvirje izsušeno in tla zravnanana, in zemlja preoblikovana z močnim ognjem v čisto zlato, enako kot nekdanje poltene dvorne ženske, in obklesani izborni kamni pripravljeni za gradnjo templja, in to popolnoma nov material, ki je trden in trajen, ne kot trohneč in umazan les, kakor smrdljivo blato mlakuž.

8. Glej, to je notranji tempelj Boga v človeškem srcu, preneseno upodobljen na postavljeni tempelj v nižinah in od Samega Boga posvečen!

9. Vendar je Gospod tudi ukazal, da postaviš tempelj na očiščeni planini.

10. Toda tempelj bi moral predstavljati vašo modrost in vse kar je s to pogojeno.

11. Tako morajo biti pri posvetitvi prisotni tudi tisti ljudje, katere je Gospod za ta namen iz Sebe opremil z veliko modrostjo.

12. Toda ta človek je pravi Božji modrec; zato pojdi tja in ga povabi k posvetitvi templja na planini!

13. Vendar ne smeš povabiti nikogar drugega; če pa ta človek želi še nekoga vzeti s seboj, potem vsakega, ki ga bo vzel s seboj, upoštevaj kot povsem povabljenega.

14. Kajti modrost je svetloba ljubezni, in izžarevanje te svetlobe je bistvena, večna resnica. Zato pojdi sedaj tja in stori po svojem srcu! Amen.«

15. In Lameh je po teh Henohovih besedah naredil le, tako rekoč, en skok do modreca in ga povabil na bližnjo posvetitev templja na planini.

16. In modrec je nato rekel Lamehu: »Prijatelj in brat, ker si me povabil, bom jaz tudi prišel, to je popolnoma zagotovljeno; toda kogar bom vzel s seboj, bi ti moral biti prijeten!
17. Kajti jaz grem na tebi nedoumljivo pot večne modrosti v Bogu; zato je tudi vsak, ki je zasežen s to modrostjo, služabnik Božje modrosti, in ti boš večno njegov brat!
18. Sedaj pa pojdi, sporoči to Henohu in on te bo takoj razumel!
19. Toda kmalu se odpravite, da bo tempelj na Zemlji posvečen, dokler je še dan! Amen.«

516. POGLAVJE

Govor modreca o namenu posvetitve templja. Povabilo celotnemu ljudstvu.

31.05.1843

1. Ko je Lameh slišal te besede, je takoj z velikim spoštovanjem pozdravil govornika in se pri priči vrnil k Henohu.
2. Ko je prišel k njemu, mu je takoj sporočil, kaj je slišal od modrega govornika.
3. Te besede pa so razveselile vse goste glavne mize, in Henoh je nato zelo prijazno rekel Lamehu:
4. »Torej vstanimo, da se dan ne bo končal prej, kot bomo v imenu Gospoda posvetili tempelj modrosti!«
5. In Lameh je to takoj s prestola razglasil, in ljudje so vstali.
6. Toda ljudje, ki so vstali izza mize, so namigovali, da bi šli tudi zraven, kar je spravilo Lameha nekoliko v zadrego; ampak modri govornik je šel k njemu in mu rekel:
7. »Ali te skrbi, če želijo tudi otroci hoditi po poti modrosti? Ampak mislim, da ne smemo nikomur prepovedati, ki nam hoče slediti na poti Božje pravičnosti.

8. Kajti, kar predstavlja bližnja posvetitev templja le v podobi, se mora prej zgoditi živo v življenju in duhu v nas in v vseh ljudeh.
9. Preden boš posvetil mrtvi tempelj, morajo biti prej posvečeni številni templji Božjega duha v vaših bratih in sestrah, kateri so v njihovih srcih! Glej, to je potrebno storiti, ker brez tega posvetitev templja nima pomena!
10. Če pa hočeš ljudstvo pustiti doma in brez njih posvetiti tempelj, mi povej, za koga bo potem tempelj posvečen?
11. Ali hočeš posvetiti tempelj kot nesvet pred Bogom – Njim edinim Svetim?
12. Do tega verjetno ne bo prišlo, ker le posvečen lahko nekaj posveti, in ne neposvečen!
13. Toda Bog skrbi le za ljudi in ne za tempelj, in je pustil tebi tempelj zgraditi zaradi ljudi, ampak ni ustvaril ljudi le zaradi posvetitve templja!
14. In tako so v bližajočem dejanju glavna stvar samo ljudje, ne pa tempelj, zato morajo biti nujno prisotni!
15. Kajti, če to ne bo tako, potem bo Gospod Zase v ljudeh posvetil živi tempelj; toda odrekel se bo posvetitvi mrtvega templja na planini, ki bo zopet postala prebivališče kač in gadov!
16. Torej, povabi vse ljudi in pošlji glasnike po vsem mestu; kajti že prej sem ti rekel, da tistemu dovoliš priti, kogar hočem jaz vzeti s seboj.
17. Glej, vendar tisti, ki ga bom vzel s seboj je ljudstvo! Zato ti ni treba nič več skrbeti, kajti edinole Gospodova modrost v človeku prepozna prave Gospodove poti!«
18. Te besede so skoraj uničile Lameha, kajti ni se mogel dovolj načuditi visoki govornikovi modrosti.
19. Zato je takoj stekel k svojim poslom in jih tako rekoč razgnal po celem velikem mestu, da bi ljudi povabili na posvetitev templja na planini.
20. Ko pa je spet z enako hitrimi koraki stopil v veliko dvorano, mu je Henoh prišel nasproti in mu rekel:

21. »Toda brat Lameh, zakaj nisi mene vprašal za nasvet, če narediš to, kar ti je rekel modrec, kajti za to sem jaz tukaj?«

22. Lameh je bil zaradi tega nekoliko v zadregi, kajti ni vedel, da ga Henoh le preizkuša – zato je rekel Henohu: »Brat Henoh, bil sem zelo presenečen od velike in globoke resnice njegovih besed, in si zato nisem mogel pomagati, da ne bi naredil tako, kot mi je rekel !«

23. In Henoh je objel Lameha in mu rekel: »Naredil si popolnoma prav! Zato takoj odidimo, da bomo še pred sončnim zahodom izvedli posvečeno dejanje; tako naj se zgodi v Gospodovem Imenu! Amen.«

517. POGLAVJE

Henohov pogovor s kraljem Lamehom o resnici.

Poslušnost in red srca.

Sprevod ljudi proti planinskemu templju.

01.06.1843

1. Vendar je Lameh Henoha še na hitro vprašal, v kakšnem redu bi moral potekati sprevod na planino.

2. Toda Henoh je Lamehu odgovoril z naslednjimi besedami: »Brat Lameh, glej, lahko bi ti povedal; vendar je meni in Gospodu ljubše in prijetnejše, če to ali najdeš v sebi, ali pa si pusti svetovati modrecu in naj ti on pokaže pravi red!

3. In to ti bo bolj pomagalo, ker boš to našel popolnoma iz svojega temelja ali pa vendar vsaj prejel od tvojega modreca, ki je tebi neprimerno bližji kot jaz!«

4. Toda Lameh je Henohu odgovoril: »Brat Henoh, ampak resnica ostane resnica in v njej zagotovo ni nobene razlike, iz katerih ust prihaja?! Torej, če mi lahko daš enak nasvet, kot mi ga lahko da modrec, potem resno ne vidim, zakaj bi morala biti ista resnica iz ust modreca boljša, kot če bi prišla iz tvojih ust!«

5. Ampak Henoh mu je odgovoril: »Človek ne vidi vsega na prvi pogled; zato te tudi ne sme presenetiti, če zdaj ne razumeš vsega; ampak le pojdi in ravnaj po mojem nasvetu in ob pravem času boš to že uvidel, nakar boš spoznal, zakaj nekdo bližje stoječega govornika lažje razume, kot nekoga, ki govori od daleč!«
6. In Lameh je odgovoril Henohu: »Najljubši brat, tvoje besede zvenijo nekoliko zagonetno in mi v globokem ozadju dajo slutiti nekaj velikega; vendar kljub temu ostanem pri svojem načelu, da resnica ostane zmeraj nespremenjena, ne glede na to, iz katerih ust prihaja!
7. Na primer, če ti, jaz, Naeme, modrec in celo kača, rečemo: 'Bog je Gospod nebes in Zemlje!', ali ni to ista, večna resnica iz vsakih ust?«
8. In Henoh je na to rekel Lamehu: »Brat, povem ti, ne dopusti sebi takšno razglabljanje, iz katerega lahko zraste malo dobrih plodov!
9. Vendar je poslušnost celo v majhnih stvareh boljša, kot še tako izborna razglabljanje; zato storiš najbolje, če takoj narediš, kar sem ti svetoval, kot da hočeš še naprej tako izborno razglabljati!
10. Če pa že hočeš pred menoj razglabljati na moder način, ti poprej povem: ne boš vzdržal boja z mano!
11. Kajti, dokler ne veš, zakaj je kamen trd in težek, in ne veš, od kot prihajajo vetrovi in ne poznaš njihovega domovanja, in ne veš kje ima morje svojo hrano in zemlja njeno hrano, in tudi ne poznaš načinov za raziskovanje izvirov v zemlji, in ne veš od kod izhaja ogenj, in ne razumeš govorice živali in rastlin, pa tudi veliko drugih stvari, ki so ti bolj tuje, kakor brezno velikega morja, torej, dokler tega ne poznaš, tako dolgo tudi opusti vse razglabljanje, kajti ničesar ne boš izvedel, ker je to samo Gospodova stvar in On lahko vedenje o tem podari komur želi!
12. Zato me ubogaj in stori, kot sem ti svetoval; kajti le s poslušnostjo, katera je resnično plod ponižnosti, lahko dosežeš resnično, notranjo modrost Boga v sebi!
13. Toda, ko se pred ljudmi opravičuješ, iščeš njihovo pohvalo, vendar ti povem, da je ta prazna, ker je pohvala ljudi neuporabna in nična.

14. Če pa hočeš biti Bogu prijeten, potem se moraš pred Njim čim globlje ponižati; s tem Mu boš ponudil največjo pohvalo in On te bo ljubil s polnostjo Svoje božanskosti!
15. Glej, to je prava modrost, da nadvse ljubimo Boga! In tako pojdi in stori po mojih besedah! Amen.«
16. Tedaj je Lameh sprevidel Henohovo moč in s popolnoma skesanim srcem ubogal Henohov nasvet, takoj odšel k modrecu in ga vprašal za red sprevoda na planino.
17. Toda modrec mu je rekel: »Poslušaj, brat, najboljši red pred Bogom je red srca! V tem redu moraš iti tudi ti z vsemi nami na planino!
18. Toda vsak drug red, je zmeraj le hierarhični red, ki pa je pred Bogom gnusoba. Poglej vendar, kako Bog razvršča zelišča in travo na polju in boš iz tega lahko jasno razvidel, kateri red je Bogu najbolj prijeten!
19. Zato ne delaj v sprevodu razlik in Gospod bo s teboj! To je moj nasvet; toda če imaš boljšega, tedaj sledi temu!«
20. Od tu dalje Lameh ni rekel več ničesar, ampak je takoj napovedal svoboden odhod na planino, in vsi so šli mešano vsevprek in se povzpeli na planino.

518. POGLAVJE

Naval množice ljudi na planini.

Lamehova zadrega zaradi bližajočega sončnega zahoda.

Nasvet in govor modreca o pravi posvetitvi templja.

02.06.1843

1. Ko so vsi prišli na vrh planine, prosto in brez vsake najmanjše omejitve, je bila tam planota, dovolj velika za nekaj tisoč ljudi -, seveda je velika množica ljudi, katero je gnala njihova velika zvedavost in radovednost, prispela veliko prej kot Lameh s svojim spremstvom -, in

se ob prihodu tako nagnetla okoli velikega, čudovitega templja, da vanj ni bilo mogoče priti.

2. To pa je spravilo Lameha v veliko zadrego, ker je bilo sonce že zelo blizu svojega zatona, bil pa je postavljen pogoj, da mora posvetitev templja potekati v svetlobi sonca.

3. Zato se je takoj obrnil k Henohu in ga vprašal: »Brat Henoh, ti najmodrejši, edini Gospodov veliki duhovnik, kaj se da tukaj storiti? Glej, sonce se že prav mogočno nagiba k svojemu polnemu zatonu, v tempelj pa je nemogoče priti! Toda kako bomo posvetili tempelj, če je pogoj, da se to opravi še pred polnim zatonom sonca?

4. Toda Henoh je odgovoril Lamehu: »Brat, moje mnenje je, da je ovira za in pred nami, ki nam zapira pot, več vredna kot tempelj; kajti tu je tisoč živih templjev ljubezni in usmiljenja iz Boga, tam pa je en mrtev iz kamna!

5. Kako bi bilo, če bi posvetili te žive templje iz ljubezni do Boga, ker so resnični templji in pri tem razmišljali: mrtvi tempelj bo tako najbolj učinkovita – namreč po teh naših mnogih bratih in sestrah –, in s tem tudi zagotovo pred Bogom najbolj veljavna posvetitev! Kaj meniš o tem predlogu?

6. Lameh je malce osupnil in potem rekel Henohu: »Ja, najljubši brat, vsekakor imaš prav, in jaz v tem predlogu razumem tvojo modrost! Ampak, samo poglej položaj sonca! Če je njegova navzočnost pogoj, kot je vselej značilno za posvetitev templja, te danes zagotovo ne bomo mogli opraviti in bomo morali to vzvišeno dejanje preložiti na jutrišnji dan! Ali ne bo tako?«

7. In Henoh je Lamehu odgovoril: »Brat, glej, prav za tvojim hrbtom stoji modrec! Vprašaj ga še enkrat za nasvet o tem, kaj bi bilo treba storiti in jaz se bom uklonil njegovi presoji!«

8. In Lameh je takoj storil, kot mu je Henoh svetoval.

9. In modrec je nato odgovoril Lamehu: »Dragi prijatelj in brat! Posvetitev, kot ti jo je Henoh svetoval, je edino prava posvetitev templja pred Bogom, kar pa se tiče sedaj že zahajajočega sonca, ki svojo svetlobo preliva le preko mrtve materije, ravno tako, glede na

posvetitev templja, njegova navzočnost ni tako zelo pomembna, kot ti misliš.

10. Kajti poleg tega naravnega sonca, obstaja še eno drugo, veliko bolj učinkovito, na katero sva mislila jaz in Henoh, in to je sedaj ravnokar v tvojem zenitu in je za sedaj še vedno daleč od popolnega zatona.

11. Toda, če to sonce živo sije na opoldanskem nebu tvojega duha, kot je že od večnosti sijalo, tedaj lahko ti vedno veljavno pred Bogom in pred vsem ljudstvom, po Henohovem nasvetu, posvetiš tempelj v vseh ljudeh, tudi če bi bil zunanji čas sredi noči.

12. Kajti glej, Bog ne šteje dni in let sveta – kajti tisoč let je pred Njim kot en dan –; toda On šteje misli tvojega srca, in pred Njim ima samo ena dobra misel ljubezni več veljave, kakor tisoč krat tisoč let in dni sveta!

13. Zato ne bodi pozoren na zunanji čas, ki je nespremenljivo usmerjen za pravične potrebe živčih na zemlji, ampak spoštuj živo srce človeka, ki je resničen tempelj življenja iz Boga.

14. Naj tvoje sonce sije pred srci tvojih bratov in sester in boš tako lahko vedno hodil in deloval Bogu všečen, na najsvetlejši dan v tebi, celo v najtemnejši noči sveta.

15. Glej, sonce, ki je sedaj že zašlo, je tudi velik svet, in tisti, ki hodijo po njem, imajo večni dan; če pa ti hodiš v svetlobi tvojega duhovnega sonca, na enak način, ne boš zaznal noči v sebi, ampak boš hodil v večnem dnevu svojega življenja iz Boga!

16. Zato pa tudi posveti ta tempelj v srcih teh ljudi, in tvoja posvetitev bo pravična pred Bogom!

17. Blagoslovi jih kot brate in sestre, in Bog bo Sam vpričo tebe blagoslovil tempelj, ki je bil zgrajen z rokami ljudi! – Glej, take so te stvari in tako torej sedaj tudi ravnaj! Amen.«

519. POGLAVJE

Živa posvetitev templja z gorečo ljubeznijo kralja Lameha za svoje brate in sestre. Sijoče sonce nad templjem.

09.06.1843

1. Lameh je bil od velike modrosti moškega popolnoma dotolčen, in hvalil in slavil Boga, da je dal človeku tako veliko modrost. Po tem izlivu svojega srca pa se je Lameh takoj zopet obrnil k modrecu in ga vprašal:
2. »Najmodrejši prijatelj in brat za Bogom in Njegovim velikim duhovnikom Henohom! Rekel si, da moram posvetiti tempelj v srcih ljudi, in da bo moja posvetitev pravična pred Bogom, - ja, jaz moram posvetiti in blagosloviti vse tukaj navzoče, kot brate in sestre, in Bog Sam bo vpričo mene posvetil in blagoslovil tempelj, tukaj zgrajen z rokami ljudi, - in tudi Henoh mi je že prej dal prav mogočen namig, ker je rekel: 'Kako bi bilo, če bi posvetil ta tempelj v srcih ljudi, za večno duhovno življenje iz Boga, ker so oni resnični živi templji, in naj pri tem tudi razmišljam tako: mrtvi tempelj bo tako najbolj učinkovito in pred Bogom najbolj veljavno posvečen!', in tudi ti si mi zagotovil, da naj ne bom pozoren na že zahajajoče sonce, ampak samo na živo duhovno sonce, ki je ljubezen do Boga v naših srcih, - in tako jaz sedaj prav dobro vidim, da imata ti in Henoh v polnosti vse resnice iz Boga popolnoma prav!
3. Toda – kako, na kakšen način se mora to zgoditi? Glej, to je popolnoma drugo vprašanje! Kako naj to storim? Kaj naj naredim, da bodo srca ljudi Bogu Gospodu prijetno posvečena?
4. In modrec je Lamehu odgovoril: »Poslušaj, ti moj dragi prijatelj in brat! Kaj ti pravi tvoje srce, če pogledaš na to živo množico bratov in sester, ko nas vsi gledajo z ljubeznijo in veselimi očmi?

5. Lameh je odgovoril: »Ja, ja, sedaj v meni nastaja močna svetloba; kajti moje srce tako žari od čiste močne ljubezni do njih, da bi jih vse objel za vse večne čase večnosti, in rad bi jih pritisnil na svoje srce in jim storil veliko vsega dobrega, in vsakogar povzdignil do tako velike časti, da noben smrtnik ne bi mogel nikoli dojeti vso veličino dobrote!
6. Zares, vem, da jim moja smrt lahko priskrbi večno, blagoslovljeno življenje, zato hočem umreti iz čiste ljubezni za vse, ki so tukaj in za tiste, ki niso tu.
7. O prijatelj, ali ni ta moja mogočna ljubezen že začetek pred Bogom veljavnega posvečenja src teh ljudi?! – Toda, kaj drugega bi se tu še moralo zgoditi, da bi bilo Bogu Gospodu ugodeno?«
8. In modrec je na to rekel Lamehu: »Poglej tja proti templju in mi potem povej, kaj vidiš!«
9. Lameh je takoj pogledal proti templju in sklenil roke nad glavo; kajti skupaj z ljudmi je zagledal tempelj zavrt v bel oblak in nad oblakom in nad templjem srce, ki je žarelo, kakor sonce ob najsvetlejšem poldnevu.
10. Toda ta pogled je našega Lameha pustil popolnoma brez besed, da ni bil zmožen izustiti s svojimi ustnicami niti besede.
11. Toda modrec mu je rekel: »Mislim, da si s svojo živo ljubeznijo do Boga in do vseh teh tvojih bratov in sester, že blagoslovil pred Bogom njihova srca, na popolnoma veljaven način in jih posvetil kot žive templje, ker je Gospod, tvoj Bog, prižgal mrtvi tempelj s Svojo milostjo in usmiljenjem!
12. Ja, brat, tako si Bogu na najbolj všečen način popolno opravil delo na posvetitvi templja in tako je tudi Gospod blagoslovil tebe in tempelj!
13. Iz ljubezni si spremenil vse orožje v uporabna delovna orodja, zato ti je bilo obljubljeno, da boš pri tej posvetitvi templja skusil Gospodovo zadovoljstvo.
14. Glej, pred templjem se je sedaj sprostil prostor; zato pojdi z menoj in Henohom, da boš izvedel, kaj ti je bilo obljubljeno! Amen.«

520. POGLAVJE

Ponižna izpoved kralja Lameha in njegova boječnost pred vstopom v tempelj.

Govor modreca o Božji Besedi in o človekovem božanskem duhu. Vstop v posvečeni tempelj.

10.06.1843

1. Po teh modrečevih besedah, je šel Lameh brez besed, ves prevzet od veselja, s Henohom in modrecem proti templju, ki je bil še vedno obdan z belim oblakom.
2. Ko so prišli pred tempelj, se Lameh, ki se je medtem že nekoliko umiril, ni upal vstopiti v tempelj, čeprav je bil tempelj z vseh strani popolnoma odprt, zato je rekel obema prijateljema.
3. »Poslušajta, draga brata in prijatelja, sedaj sem se prebudil iz vzvišenega sna in zdaj sem s popolnoma odprtimi očmi zagledal isto, kar sem mislil, da sem videl le v vzvišenih sanjah.
4. Rekla sta, da moram sedaj z vama vstopiti v tempelj, - vendar vama povem, da jaz tega nikoli ne morem storiti, kajti, preveč svet je sedaj ta kraj, kjer je tempelj postavljen, zato ga jaz kot popolnoma nesvet človek, s svojimi nogami nikoli ne smem oskruniti.
5. Vajin nasvet in vajina želja, bi lahko bilo samo po sebi neizmerno dobro – kajti vidva lahko v svoji globoki modrosti dobro vidita, kaj je tu najboljše, ampak jaz imam sedaj po neskončno velikem Gospodovem usmiljenju krotko in ponižno srce, in to srce mi sedaj pravi: 'Ti še zdaleč nisi vreden vstopiti v prostor, v katerem je še posebno izražena moč Gospodovega gospostva, kjer je On edini vsemogočni Bog, večno svet, svet, svet!'
6. Seveda, vidva sta vredna vstopiti v to Božje svetišče in lahko vedno naredita v skladu s skrivnim navodilom v sebi – kajti Gospod Bog vaju je poklical na višine, in nikdar še ni greh pred Bogom oskruniti vajinega

srca, ker zagotovo vedno hodita pred Gospodovimi očmi s pobožnim srcem -; vendar z mano ni tako!

7. Vedno sem bil največji in najhudobnejši grešnik pred Bogom, in zato še zdaleč nisem dovolj čist, da bi z boljšo vestjo vstopil v tako svet prostor.

8. Zato me tokrat nadalje ne prepričujta, tako da bi bil na koncu primoran po veliki moči vajine božanske modrosti, vendarle vstopiti v mogočen od Boga posvečeni tempelj!«

9. Toda modrec je prijel Lameha za roko in mu rekel: »Poslušaj, ti človek, poln ponižnosti v svojem srcu! Ali niso srca bratov in sester več kot ta tempelj?! In kljub temu si šel sedaj pravkar z nama mimo mnogih! Kako lahko zato sedaj tako boječe oklevaš vstopiti v ta tempelj, v katerega je Bog le dahnil, medtem ko s Svojo večno sveto ljubeznijo, milostjo in usmiljenjem poživlja srca bratov in sester?!

10. Toda kaj je več: dih iz Gospodove volje ali Njegova bistvena živa Beseda, izlita iz Njegovega srca v srca bratov in sester?!

11. Glej, svetovi, sonca in vse stvari izhajajo iz volje Gospodovega diha; vendar ni tako s človekovim duhom v njegovem srcu! Kajti ta je bistven del večnega resničnega Božjega Duha, ki prebiva v Božjem srcu in iz tega prihaja.

12. Sedaj sam presodi, ali se je pametno vzdržati – iz velike, upravičene ponižnosti – ali mnogo manj, ko nekdo pred tem niti najmanj ne okleva, naredi pa mnogo več.

13. Poleg tega se nisi bal meni podati svojo roko, ko sem ti jaz podal svojo, - in jaz sem, lahko mi verjameš, več, kakor je tu ta tempelj in močno sijoče srce nad templjem, z belim oblakom vred, ki še vedno tesno obdaja tempelj!

14. Če pa je vse to zanesljivo tako, lahko z najboljšo vestjo sveta že vstopiš z nama v tempelj in tam slišiš, kaj ti je bilo obljubljeno!«

15. Tedaj se je Lameh ojunačil in šel z obema v tempelj ves vesel in brez strahu; vendar mu je modrec ostal še vedno neznan.

521. POGLAVJE

Simboličen pomen prikazov pri posvetitvi templja.

Bogu prijetno uboštvo.

Lamehova velika slutnja.

12.06.1843

1. Po teh modrečevih besedah so šli vsi trije v tempelj, in sicer prav na sredino tega, kjer je bil postavljen žrtveni oltar.
2. Ko so prišli do oltarja, je modrec rekel Lamehu: »Torej, dragi, dobri prijatelj in brat, bodi pozoren na to, kar ti bo Gospod rekel! – Glej, On že govori; zato našpiči svoja ušesa!«
3. Tedaj je Lameh poslušal; vendar razen modrečevih besed ni mogel slišati ničesar, zato je čez kakšen trenutek tudi rekel modrecu:
4. »Poslušaj, dragi, dobri, najmodrejši brat! Lahko še tako močno napenjam svoja ušesa, vendar kljub temu ne slišim ničesar, kot seveda edinole tvoje modre besede!
5. Zato mi povej, ali moram pričakovati Gospodove besede iz tvojih ust, ali iz ust najmodrejšega Henoha, ali bom resnično vreden Božjega glasu v tem svetišču?!«
6. In modrec je rekel Lamehu: »Ampak povem ti: zato, ker ne spoznaš kdo je Ta, ki ti sedaj govori, je tempelj zavrt v bel oblak!
7. Ali nisi videl visoko nad templjem žareče srce, ki je bilo brez vseh oblakov? Glej, srce ni predstavljalo srca tvojega Boga, ampak tvoje lastno srce.
8. Toda zakaj? – Zato, ker Boga še vedno iščeš na višavah in s tem postavljaš svojo ljubezen in spoznanje Boga nad svoj lasten tempelj, ki je zato pooblačen, tako da v tej oblačnosti ne moreš spoznati, kdo tu s teboj govori!
9. Toda ti nisi postavil žrtvenika nad templjem, ampak le znotraj sebe; povej mi torej, kako je to pri tebi, da Boga iščeš nad templjem, - s sicer

žarečo ljubeznijo srca, katerega sij presega ogenj sonca, - Zanj pa si zgradil oltar v templju!«

10. To vprašanje je Lameha silno osupnilo, in je takoj nato vprašal modreca, rekoč:

11. »Poslušaj, ti izredno modri brat in najsijajnejši prijatelj! Te tvoje besede pri Bogu, Gospodu nebes in Zemlje, zvenijo malo preveč modro, za enega še tako modrega človeka!

12. Zato te čisto resno vprašam: kdo si ti, in od kod si prišel, da lahko govoriš, kakor da bi imel v svojih ustih jezik Boga, in da vsaka tvoja beseda prodre v moje srce, kot najsilnejši, najbolj žareč svetlobni žarek?!

13. Zares, tebe ni nikoli rodila ženska, ampak si moral ali iziti neposredno iz Božje roke, kot nekakšen utelešeni duh, ali pa si najvišji svetlobni angel, v čigar srcu počiva neskončna polnost Božje modrosti!

14. Povej mi, kako naj te torej pogledam, da bi te lahko prepoznal!«

15. In modrec je odgovoril začudenemu Lamehu: »Rekel sem ti, povzdigni tvoje Boga iskajoče in ljubeče srce z višav navzdol k spodnjemu oltarju, in boš kmalu zelo jasno videl, kar bi rad prepoznal!

16. Ali misliš, da je Bog zadovoljen z visokimi? Povem ti, nikakor ne; ampak le k nižjim, majhnim, On obrača Svoje srce!

17. Bog v očeh Svojih otrok ne želi biti visok Bog, ne velik Bog, ne bogat Bog, ampak želi biti pred Svojimi otroki le Bog v vsej nizkosti, majhnosti in uboštvu. Kajti On je dal Svojim otrokom vse; kar ima On, morajo tudi oni imeti.

18. Toda, če je takšna večna resnica, kako lahko potem še iščeš Boga nad zvezdami, Boga, ki Mu je prijetnejše celo v majhnem človekovem srcu postaviti prebivališče?!

19. Vprašaj se, kako je nedavno prišel Gospod k tebi? – Glej, kot berač! In ti si Ga prepoznal s svojo modrostjo!

20. Kako torej, da ti bleščeči oblak že tako dolgo zastira pogled?

21. Glej, uboštvo je prava modrost! Zato, kdor hoče postati podoben Bogu, da bi ga lahko videl, mora biti sam ubog; in le v svojem velikem uboštvu bo spoznal, da Bog, ki je Sam reven, najde največje

zadovoljstvo v uboštvu, ker ravno v uboštvu življenja le največja svoboda prevladuje.

22. Zato tudi ti svoje srce povleci iz višav navzdol, in boš kmalu spoznal, kar ti sedaj še ni znano, in sicer, tebi od Boga izrečeno pohvalo o tvojem samoponižanju!

23. Tedaj je v Lamehu vzšla velika svetloba, in takoj ga je obšla velika slutnja.

24. Že je hotel poklekniti pred modrecem; vendar ga je ta pri tem zadržal in mu rekel: »Najprej uredi svoje srce, šele potem stori po svojem čistem, brezoblačnem spoznanju! Amen.«

522. POGLAVJE

Lamehov napačen pogled na srce nad templjem in njegov poduk po Bogu. Kako in kje naj človek išče Boga.

13.06.1843

1. Po teh modrečevih besedah, je Lameh premišljeval o tem, kako bi moral to narediti, da bi spustil srce z višine navzdol na spodnji oltar.

2. Kajti še ni razumel besed modreca in pri sebi resno mislil, da bi moral navsezadnje splezati na streho, da bi morda od tam segel po srcu s svojimi rokami, ali da bi v primeru, če bi bila njegova roka prekratka, moral nemara celo uporabiti razmeroma dolg drog s primernim kavljem in ga nato potegnil dol, morda tako kot jabolko z drevesa.

3. Te misli v Lamehu pa je modrec prav dobro opazil, ker mu je rekel: »Ampak poslušaj, ti Lameh, moja modrost te je povsem izčrpala, da si položil v moja usta celo Božji jezik, in to ni ravno narobe, povej mi sedaj, kako se je vendar lahko zgodilo, da si moje besede modrosti tako slabo razumel!

4. Zares neumno in materialno, to bi se zelo težko razumelo kot duhovno!
5. Ali resno misliš, da je sijoče srce nad templjem tvoje meseno srce?
6. O glej, mesenega srca v tvojem telesu, tukaj na oltarju sploh ne rabimo in je tebi nujno potrebno za tvoje naravno življenje; ampak samo srce tvojega duha, ki je ljubezen do Boga v tebi, lahko uporabimo tukaj na oltarju!
7. Toda tega srca ni mogoče potegniti, bodisi z meseno roko, niti s kavljem, ampak samo z lastno močjo ljubezni, ki je v njej.
8. Vendar pa je sijoče sonce nad templjem tako ali tako le privid, ki ga je mogoče zagledati le z duhovnim vidom, in ne pomeni nič drugega, kot to, da imaš rad neskončno oddaljenega Boga, in ga iščeš za vsemi zvezdami; toda Boga, ki ti je vedno blizu, ne moreš prepoznati in ljubiti!
9. Sicer tvoje srce žari od čiste, močno razvnete ljubezni do Boga; toda iz te ljubezni bo malo ali prav nobene druge koristi, kot kvečjemu, da v tej lomljeni svetlobi siceršnje noči, vidiš nekoliko bolje kot sicer v popolni temi. Toda potem je to že tudi vse kar pridobiš.
10. Vendar je seveda le življenje glavna stvar, ki traja večno, ne pa edino svetloba časovnega življenja, katerega svetloba s svojim življenjem preneha.
11. Zato mora biti duhovno srce ali tvoja ljubezen do Boga, tebi najbližje, kar pomeni, da mora biti v tebi. Boga moraš iskati v sebi, prepoznati in potem nad vsem ljubiti, tako da boš imel večno življenje; kajti glej, samo Bog je življenje, in ga tako ima, in daje življenje!
12. Če pa je takšna večna resnica, potem mi povej, kaj ti lahko koristi neskončno oddaljeni Bog ali neskončno oddaljeno življenje!
13. Imeti moraš večno življenje, ki je večna ljubezen do Boga, vendar le v tebi, če hočeš živeti, toda ne za vsemi zvezdami!
14. Vendar pa je pri tem dobro še omeniti, da ti neskončni Bog ne more koristiti, ker ti kot končno bitje, nisi zmožen nikoli dojeti Boga, ki pa je dejansko neskončno bitje.

15. In zato je Bog naredil človeško srce za Svoje prebivališče, tako da nihče ne more živeti zunaj Njega ali brez Boga.
16. Glej, sonce sveta je tako daleč postavljeno, da ga večno ne bo doseglo človeško bitje na Zemlji, in je narejeno tako veliko, da je v primerjavi s to Zemljo, kjer prebivaš, z vidika njegovih otrok lahko komaj kot pest velika žoga!
17. Toda povej mi, kakšno korist bi imel od tega velikega sonca, če bi ga lahko tudi dosegel s svojo roko, očmi in telesom, ne pa tudi tako ustvarjenega in urejenega, da bi celotno neizmerno pomanjšano sonce lahko v sebi sprejel?! Glej, od njega ne bi imel niti toplote niti svetlobe!
18. Toda tvoje oko je Bog zgradil tako, da ti celotno sonce vidiš in s tem lahko v sebi sprejmeš njegovo celotno živo sliko, tako lahko tudi izkoristiš njegovo toploto in njegovo svetlobo; vendar te ne ogreje oddaljeno, veliko sonce, ampak le tisto, ki ga nosiš v sebi!
19. Toliko bolj je tudi primer z Bogom, ki Ga ti v Njegovi neskončnosti nikoli ne moreš dojeti; ja, On tebi dejansko sploh ni dostopen.
20. Toda ta neskončni Bog, je položil v tvoje duhovno srce Svojo popolno podobo; ta je tvoje življenje in je v tebi.
21. Tvoja mogočna ljubezen do Boga je ta poživljajoča podoba Boga v tebi; zato ostaja v tebi, in ne postavlja tega svetišča izven sebe, ampak ga čvrsto drži v sebi, tako da boš imel neprenehoma dejavnega Boga v svoji največji bližini in ti ne bo več potrebno vprašati: 'Za katero zvezdo prebiva Bog?', ampak boš v sebi prepoznal svojo lastno sveto zvezdo, za katero prebiva tvoj Bog in v tebi neprenehoma ustvarja – tebi seveda še nezavedno – življenje.
22. Tako torej prebudi svojo ljubezen v sebi, tebi bližjemu Bogu, in tvoje srce bo na oltarju brez droga, in spoznal boš bližjega Boga in pohvalo pravične ponižnosti! Amen.«

523. POGLAVJE

Lameh prepozna svojo neumnost in Boga v modrem govorniku. Božji govor o naravi Božjega Duha v človeku.

14.06.1842

1. Šele sedaj je Lameh popolnoma razumel modrečeve besede, se potolkel po prsih in si rekel:
2. »O Bog, kako strahovito neumen je človek v svoji posebnosti, in kako velika potrpežljivost je potrebna s strani najvišje božanske modrosti, do človeka, kot sem jaz, da nekaj iz njega nastane, dokler ne začneja le malo razumeti Božjega Reda, najbolj vzvišenega, najsvetejšega.
3. Toda kaj lahko ustvarjen človek sam od sebe naredi? – Nič boljšega, kot da živi po spoznanem božanskem Redu! Kdor po tem živi, ko ga spozna, zagotovo ni narobe!
4. Ti, o Bog, pa najbolj veš, koliko lahko človek prenese, zato mu boš gotovo šele polagoma dovolil globlji pogled v tvojo neskončno modrost, da bi postal tebi podoben v svojem ravnanju!
5. Zato tudi želim ljubiti, hvaliti in slaviti Tebe, moje življenje!«
6. Toda medtem, ko je Lameh vodil ta samogovor in samorefleksijo, bolj v sebi, kakor iz sebe s svojimi usti, glej, je naenkrat oblak okoli templja izginil, tako da je potem tam stal popolnoma čist in prost, in žareče srce se je takoj spustilo na oltar.
7. In vsi ljudje, ki so bili tam prisotni, so iz velikega spoštovanja, takoj padli na tla in rekli: »O veliki, Sveti, vsemogočni Bog, bodi milosten in usmiljen do nas grešnikov!«
8. In Lameh, popolnoma skesan po tem novem izrednem pojavu – čeprav je bil ta na nek način pogojno od modreca že vnaprej določen – je tudi padel pred modreca, kar je nameraval narediti že prej, in mu rekel:

9. »Po tvojem nauku je Božji Duh v meni, - kar jaz sedaj tudi zelo živo opažam, vendar je v Tebi zagotovo še neprimerno močnejši in mogočnejši kakor v meni! Zato sem tudi padel na tla pred Teboj in hvalil in slavil Božjo ljubezen modrosti v Tebi, kot jo tudi hvalim in slavim v sebi, kolikor jo prepoznam, da je v meni, za blaginjo mojega ljudstva!

10. Čast, hvala in vsa moja ljubezen, Bogu, našemu Gospodu, Stvarniku in najsvetejšemu Očetu, zato ker se je tako globoko ponižal, da je naredil pred našimi očmi tako velika znamenja, samo, da bi ga le lahko prepoznali in potem pridobili večno življenje, in živeli po Njegovem Svetem Božjem Redu, ki se svobodno nam vsem razodeva!«

11. Tedaj se je modrec sklonil do tal in vzdignil Lameha. Ko pa ga je dvignil, mu je rekel: »Lameh, povem ti: dvigni se v svojem srcu in spoznaj, kdo je Ta, ki ti je sedaj rekel: 'Dvigni se v svojem srcu!'

12. Ker ljudje nikoli ne bi smeli klečati ali ležati na tleh pred drugimi ljudmi, angeli se ne priklanjajo drug pred drugim, bogovi pa vedo, da so eno z Enim!

13. Ali pa poglej podnevi v oči svojih bratov in boš v vsakem človeškem očesu zagledal eno in isto sonce! In, ker vsak človek zagotovo vidi le eno sonce, tedaj vendar za mnoge ljudi in druga bitja ni več sonc, ampak ti žarijo in delujejo le v svetlobi enega sonca v vsakem človeškem očesu, torej en duhovni izliv iz enega velikega svetlobnega nosilca.

14. Ravno tako pa deluje le en Božji Duh v vsakem človeškem srcu. Zato potem delujoči Božji Duh v človeku ni nek drug duh, ampak le en Duh z neskončnim Božjim Duhom, kot so vsa sonca, ki odsevajo iz človeških oči, popolnoma eno z glavnim soncem, iz katerega izhajajo.

15. Vendar Sem Jaz Gospod; kar si sedaj spoznal in zato tudi padel pred Menoj na svoje obličje.

16. Vendar ti povem: če bi sonce gorelo zase, bi se tudi uničilo; toda sonce potiska svojo hudo vročino in svojo svetlobo ven k njegovi hladni Zemlji, jo ogreva in osvetljuje, zato je na njenem velikem površju čudovito prebivati.

17. Tako tudi Jaz prinašam vse Moje božansko dostojanstvo Mojim otrokom, da naj bi ti nekoč nadvse blaženi pri Meni prebivali!
18. In tako Jaz nikakor ne želim, da bi morali otroci pred Menoj poklekati, ampak samo, da Me kot dobrega Očeta ljubijo z vso svojo življenjsko močjo.
19. Vendar se nikoli ne bom izogibal ponižnemu, temveč Bom vedno ob njem in ga vzdignil, kadar koli bo pokleknil pred Menoj; s tem pa sedaj hvalim tudi tebe, ker si ponižen.
20. Sedaj ostani v tej ponižnosti in ljubezni, in nikoli ti ne bo treba jemati svojega srca s strehe! Amen.«

524. POGLAVJE

**Zakaj se Bog kot človek razkrije le nekaterim.
Lamehovo neuspešno prizadevanje,
da bi dvignil ljudi, ki ležijo na tleh.
Žalost osamljenega Lameha.**

06.06.1843

1. Potem, ko je Lameh vendarle popolnoma prepoznal Gospoda v modrecu, je hotel zakričati vsem ljudem, da bi jim oznanil najsvetejšo navzočnost Gospoda nebes in Zemlje.
2. Toda Gospod mu je rekel: »Lameh, ne stori tega kar hočeš narediti, ampak razmišljaj, da če bi bilo sedaj dobro in potrebno to narediti, tedaj se jaz Sam od tega gotovo ne bi vzdržal!
3. To bi že tako zelo vznemirjene ljudi stalo življenja, čemur se ne bi dalo izogniti v zdajšnjem redu stvari.
4. Zato bova to nama nepotrebno opravilo shranila za ugodnejše čase; s časom pa, ko se bom zopet oddaljil, Me boš lahko oznanil ljudem in se skliceval na to Mojo navzočnost.
5. Toda za zdaj ostajam za kratek čas še med vami, vendar samo kot modrec, da nihče ob Meni ne bo smrtno obsojen v svojem svobodnem duhu.

6. Kar pa zdaj lahko storiš, je to, da greš ven in ukažeš ljudem, da vstanejo, in ne ležijo več na tleh in molijo v svoji še vedno močni slepoti, to navidezno, žareče srce, kot če bi bila to ustrezno upodobljena predstavitev najvišjega, najmodrejšega Boga.
7. Razloži jim to podobo po svojem resničnem razodetju in ljudje te bodo morali razumeti in popolnoma preudarno dali Meni, Bogu in Gospodu, v svojih srcih pravično hvalo!
8. Glej, to je pravo opravilo; pojdi in naredi to, potem pa se spet vrni in se po opravljenem opravilu dobro spočij! Amen.«
9. In Lameh je odšel, da stori, kar mu je Gospod svetoval, vendar ko je na svoj način vztrajal, da naj ljudje vstanejo s tal, glej, se nihče ni hotel premakniti, in vsi so ostali na tleh, neomajno kot prej, ko ni vztrajal naj vstanejo s tal.
10. Ob tem dogodku je Lamehu postalo tesnobno in pri sebi je razmišljal: 'Kaj naj sedaj naredim, da se ne bom v veliki sramoti vrnil v tempelj pred Gospoda, ne da bi kaj opravil? – Vsakega posebej bom prijel pod roko in ga dvignil pred Gospodom, in mu nato povedal, kar mu moram reči!'
11. Tako rečeno in tako storjeno! Ampak žal brez uspeha; kajti kolikor jih je dvignil, ravno toliko istih je padlo takoj nazaj v prejšnji položaj na tla, kot da bi trdno zaspali.
12. Ta drugi dogodek je spravil Lameha v še eno veliko stisko, vendar je razmišljal: 'Še k mojim bom šel; oni me bodo poslušali, če so še živi!'
13. Tako je naredil, vendar je bil tudi tu njegov trud zaman. Toda zdaj mu tudi nič drugega ni ostalo, kot da gre, ne da bi kaj opravil, naravnost v tempelj k Gospodu in Henohu, ampak kakšne oči je naredil Lameh, ko tam ni našel Henoha niti Gospoda!
14. Vendar je bilo to nekoliko preveč za našega Lameha. Najprej je skoraj obupal; toda čez nekaj časa si je rekel: »Takšna bo gotovo Gospodova volja in zato naj tudi bo tako, kot On želi!
15. Nič ne morem za to, da nisem mogel ničesar opraviti; kajti kar sem storil, sem storil dobro, kot sem vselej mogel. Vendar Gospod ve, da ne morem delati čudežev.

16. Toda kljub temu bi rad nekaj storil, zato grem še iskati oba med spečimi ljudmi! Če ju tam najdem, bom ves čas hvalil in slavil Boga, če pa ju več ne najdem, potem bom vse žrtvoval Gospodu, nato pa grem tudi jaz na počitek!»

17. In tako je šel ven in iskal dvojico, - vendar tudi zaman; kajti ni ju bilo med ljudmi.

18. Šele tedaj se je Lameh zares zbal, da je začel jokati. Potem je šel tako jokajoč v tempelj in se ulegel poleg oltarja ter poskušal zaspiti; vendar tega ni mogel storiti, zaradi svojega velikega strahu in žalosti.

19. Tako je minilo sedem dolgih ur; toda nihče se ni zbudil, niti Gospod ali Henoh se nista pojavila.

525. POGLAVJE

Razglabljanje osamljenega Lameha v jutranji zori, njegova žalost in izgubljena vera v Boga.

07.06.1843

1. Po sedmih urah se je Lameh zopet zravnal in si malodušno rekel:

2. »Vendar mi je Gospod rekel: 'In po opravljenem delu se dobro spočij!'

3. Vsekakor sem ravnal po Njegovih besedah in naredil kot mi je svetoval, čeprav na žalost brezuspešno, za kar seveda ne morem nič storiti; toda kakšnega počitka sem bil deležen v dolgih sedmih urah, ki sem jih umeril s prehodom zvezd nad mojo roko od vzhoda do zahoda?!

4. Dejansko se je že začelo daniti, toda v taboru okoli templja se še nič ne premika! Nobena sapica ne pihlja in tudi nobenega najmanjšega šuma od koder koli ni slišati! Oh, to je grozno, živeti med živimi mrtveci!

5. Toda kaj mi je storiti v tem žalostnem položaju? – Čakati tukaj do sončnega vzhoda, ali oditi sam navzdol v mesto in tam zaostalim služabnikom sporočiti, kaj se je tukaj zgodilo?

6. Ali naj morda pokličem zeliščarja, da mi bo on iz svoje modrosti povedal, ali ti ljudje le spijo ali so v resnici morda celo popolnoma mrtvi? Ali naj jih prej poskusim še enkrat oživiti?
7. Toda, če tudi ta poskus spodleti in se po mojem še tako močnem klicu nihče več ne bo ganil, ali me ne bo obšel še neznanski strah, da potem mogoče ne bom imel več zadosti moči, da bi se vrnil v mesto in se tam dogovoril vse potrebno za pogreb, za te, ki spijo ali so mrtvi.
8. Zdaj pa vem kaj bom naredil: Gospoda Boga nad vojskami bom z gorečim zaupanjem prosil, da mi pomaga; in bom molil in prosil pol dneva in ne bom jedel ali pil prej, dokler me Gospod ali ne bo slišal in potolažil, ali še mene ubil, kot te moje brate in sestre!
9. Na vzhodu se že vedno bolj jasni, tako da lahko že z malo truda razločim mesto od hiše do hiše!
10. Kako veličastno bi bilo prebujenje tega novo ustvarjajočega dne, če ga ne bi opazoval sam, ko bi bili ti ljudje budni kot jaz in bi ponudili Gospodu srečno in veselo osvežilno jutranjo hvalo!
11. Toda jaz moram sredi mojih spečih bratov opazovati novo prebujanje narave v prebujanju dneva!
12. Oh, veličastno jutro, kako si sedaj dvakratno žalostno, ko te moram sam, živ in buden opazovati in uživati v tvojem velikem sijaju! Raje sploh ne bi živel, kot da se počutim tako boleče, ko moram tukaj med tisočimi še vedno sam živeti in to občutiti!
13. Kaj sem storil, da sta me zaradi tega Henoh in Gospod popolnoma zapustila? Saj sem vendar izpolnil le izrečeno voljo Gospoda!
14. In On, Sveti, najbolj ljubeč in najbolj usmiljen, me je nepripravljenega tako nepričakovano pustil na cedilu!
15. Toda On je bil vendar tu in Henoh tudi; in moji so še tam, katere je pripeljal z višin, in tudi spijo enako smrtnemu spancu!
16. Morali bi biti še vedno tam? – Šel bom tja in pogledal, kajti vse kar se je zgodilo od včeraj zjutraj je pravzaprav res malo preveč za sanje!«
17. Tedaj je šel Lameh na kraj, kjer je svoje zapustil in na svoje veliko presenečenje ni našel več nikogar.

18. Potem je sklenil roke nad glavo in zakričal: »Za Božjo voljo, kaj je to?! Torej sem v resnici le pretentani norec svojih sanj?! Ali še vedno sanjam ali sem buden? Kakšno je bedno stanje mojega življenja?
19. Želel in hotel sem moliti, toda zdaj mi je to nemogoče! Zdaj sem brez Boga, brez prijateljev, brez bratov, brez žensk in otrok, in nimam ničesar kot to bedno življenje, da občutim to grozno Božjo kazen, ali še bolj grozno maščevanje kače!
20. Kaj naj sedaj storim? – Molim? Komu? – Tistemu, ki me je zapustil in Ga ni? – Ne, to nočem storiti!
21. Še vedno sem Lameh! Še vedno mi pripada veliko mesto, ta dežela in to ljudstvo!
22. Z vsem srcem sem hotel biti pravi Gospodov služabnik in Mu zato že vse žrtoval; On pa mi jo je sedaj hudo zagodel in me potegnil za nos!
23. Tako tudi nočem več živeti; tukaj v templju si želim od lakote umreti, in to bo moja zadnja žrtev, ki jo bom ponudil skrivnostnemu Bogu!
24. Amen iz mene, - in nobena modrost me nikoli ne bo pripeljala do drugega zaključka! In, če sedaj pride Sam Gospod, ne bo mogel z mano ničesar več opraviti!
25. Vi mrtvi ljudje pa le spite v smrti in bodite hrana mravljam in črvom; kajti čez kratek čas bom to postal tudi jaz! Neskončno bolje je ne biti, kot biti prevaran od Boga!
26. Hvala ti, moje srce, za to misel; kajti sedaj spet diham bolj svobodno! Ja, boljši in slajši je občutek maščevanja, kot neumna pobožnost do Boga, ki me tako na lahko brez razloga slepi!
27. In tako naj bo! Hočem umreti in ne biti več na tem Tvojem svetu, Ti nezvesti Bog! Amen iz mene; nepreklicno. Amen!«

526. POGLAVJE

Kralja Lameha strašna vizija in prebujenje iz te. Pojasnitev Lameha z višin.

19.06.1843

1. Po takem neumnem sanjarjenju, je odšel Lameh v tempelj, sedel poleg oltarja, naslonjen s hrbtom proti oltarju in z obrazom obrnjenim proti vzhodu; kajti sedaj z oltarjem tudi ni bil več zadovoljen, ker je žareče sonce izginilo zaradi Lamehove jeze, s tem pa je ostal oltar prazen.
2. Lameh je nameraval ostati v tem položaju do svojega konca; toda vzhajanje bližnjega popolnoma drugačnega sonca, kot ga je Lameh pričakoval, ga je zopet povrnilo k sebi.
3. Toda to vzhajanje je imelo takšno obliko: namesto pričakovanega sonca se je čez obzorje vzpenjala glava gromozanskega udava; in ko se je glava dvignila, se je pokazalo prav tako orjaško kačje telo, ki ga je vlekel za seboj. Toda ta kača je zasijala tako močno kakor sonce.
4. Ko je bila ta velikanska pošast že precej nad obzorjem, tedaj ji je sledilo nešteto manjših kač, ki so vse, kakor glavna kača, na glavi nosile zelo sijočo, žarečo krono.
5. Kmalu je bilo vse nebo prenapolnjeno s takimi kačami, ki so se v najrazličnejših vijugah gibale okoli glavne kače.
6. To gibanje pa je postajalo vedno bolj divje. Prišlo je do pravega boja. Glavna kača je grizla manjše in ugriznjene so takoj padle na zemljo, in tam, kjer so padle, se je takoj zemlja vžgala v grozljivem požaru.
7. Toda zemljina tla so se začela glasno pritoževati nad tako nadlego, in gore so se v razplamteli jezi upogibale v dolino in predstavljale tokove rek ter jih potiskale iz njihovih jam in razpok, in ogromne mase oblakov so postajale vse gostejše in zatemnile celotno nebo, in prav kmalu so iz teh zemljo zalili neznansko mogočni vodni nalivi, ki so vse kopno potopili pod vodo.

8. In voda se je dvigala in naraščala, in prav kmalu je pogoltnila mesto Hanoh in s strašnimi udarci valov že tudi dosegla bližino slemena planine, kjer je bil Lameh s svojimi še vedno spečimi ljudmi.
9. Toda, ko se je začela majati planina in grozila, da bo vsak čas podrta tempelj; in je zraven udarila še prav mogočna strela in z silnim treskom zatresla zemljo, se je tudi Lameh zbal, čeprav se je sicer odločil umreti.
10. Vstal je, takoj segel k očem, si jih podrgnil in pogledal naokrog. Pred seboj je zagledal tempelj in v njem Gospoda in Henoha in ljudi, ki so veseli sedeli okoli templja in hvalili in slavili Božje veličastje; on pa je bil povsem nepoškodovan med svojimi.
11. In, ko je tedaj videl, da je vse v starem, dobrem redu, je njemu blizu stoječega Tubalkajna takoj vprašal:
12. »Sin, moj sin, povej mi, kaj se je za Gospodovo vsemogočno voljo sedaj z menoj zgodilo? Kje sem bil in kje ste bili vi in modrec in Henoh, katera me še vedno oba čakata varna v templju?«
13. In Tubalkajn je odgovoril Lamehu: »O oče Lameh, kaj me sprašuješ? Ali si ob pamet, da ne veš tega, kako si prišel sem po modrečevem navodilu, da bi vsem ljudem razglasil naj se dvignejo s tal?!
14. Glej, potem si objel mojo in Naemino mamo in v tem objemu kmalu sladko zaspal, še preden si izpolnil modrečevo navodilo, in tako si do sedaj spal kar precej časa, vendar ne morem odmeriti kako dolgo.
15. Glej, to je vse! Če mi ne verjameš, je še vedno več prič, ki lahko potrdijo, da je bilo nesporno tako.«
16. Ko je Lameh to slišal, je glasno zakričal in rekel: »Bog, Tebi edinemu, Svetemu, na vekomaj, vsa čast, vsa hvala in vsa moja ljubezen, da so bile vse to le prazne sanje!
17. Toda kako je mogoče, da sem lahko tako hitro prespal Gospodovo besedo in nisem storil tega, za kar me je pozval?!«
18. In Lameh z višin, ki je stal poleg njega, je odgovoril: »Glej, brat, ker nisi najprej izpolnil Gospodovo voljo, ampak si v sebi skrivoma negoval misel, da bi na tej planini vso noč počival sredi svojih žena!
19. In tako je to Gospod tudi dovolil, da si nezavedno prišel k svojima ženama v času, ko si v svoji nočni fantaziji mislil zbuditi ljudi, toda

nihče se ni odzval na tvoje klice, ki jih nisi opravil, odkar si zapustil tempelj, ampak že blažen spal med svojima ženama.

20. Torej te je v navzočnosti Boga premamilo meso, in Bog ti je nato dovolil okusiti sadove ljubezni v mesu.

21. Vendar meni pusti, da te peljem nazaj v tempelj, in Gospod ti bo razkril še kakšno neumnost, ki se še vedno skriva v tebi in tako pojdi za menoj! Amen.«

527. POGLAVJE

Ljubeč Božji sprejem kralja Lameha in Lameha z višin v templju.

Razlaga doživetja kralja Lameha v spanju.

Hišni in razvrstitveni red nebeškega Očeta.

20.06.1843

1. Po teh besedah Lameha z višin, je šel Lameh z nižin takoj za svojim soimenjakom v tempelj.

2. Toda, ko sta oba prišla tja, jima je prišel Gospod s Henohom takoj nasproti in sprejel oba z razširjenimi rokami.

3. Tako velika prijaznost Vsevišnjega Gospoda, pa je Lameha z nižin silno začudila, še prav posebej zaradi tega zanj vsaj nekoliko kritičnega položaja, ker je od Gospoda pričakoval, tako rekoč, prav pošteno grajo za svoje meseno spanje.

4. Toda Gospod je takoj rekel nekoliko začudenemu, plašnemu Lamehu: »Zakaj te je sedaj tako zelo presenetila Moja dobrota, ljubezen in velika milost? Ali nisi bil že večji grešnik kot sedaj? Toda kako to, da Sem prišel takrat k tebi?

5. Vendar, če Sem lahko takrat prišel tebi nasproti, kot Mojemu velikemu sovražniku in te najgloblje padlega povzdignil, kako se potem sedaj temu tako čudiš, če Sem prišel do praga templja tebi nasproti zdaj, ko nisi grešil?!

6. Kajti to, kar se ti je pripetilo, je bilo od Mene dopuščeno samo zato, da ti pokažem kakšni plodovi bi sčasoma najbrž zrastle tebi in tvojim potomcem iz pretežno močne ljubezni do žensk.
7. Kar Sem ti na tak način pokazal, je samo dobro sporočilo tebi in tvojim potomcem, toda zagotovo večno nikoli ni greh.
8. Če boš na to pozoren, tedaj boš živel v duhu prave ljubezni in vse modrosti iz nje.
9. Zdaj pa vstopita s tvojim vodnikom, ki je Meni zelo drag, da se bomo udobno posvetovali, živahno razpravljali in uživali v jasni svetlobi gorečega in žarečega srca na oltarju!»
10. In oba sta z velikim veseljem vstopila v tempelj in prekomerno hvalila Gospoda v svojem srcu.
11. Toda Gospod ju je pripeljal do oltarja in jima rekel: »Človek lahko pride v položaj, ko je opravičljivo iz nujnosti spremeniti problem v vrlino. Ja, včasih celo mora. Prav tako lahko tudi mi sedaj storimo!
12. Glejta, krožne stopnice okoli oltarja niso namenjene, da bi človek na njih sedel; ampak ker tukaj niso na voljo druga počivala in klopi, se vsi usedimo na te krožne stopnice z obrazi obrnjenimi na vzhod in s tem bomo te neuporabne okrasne stopnice spremenili v koristne počivalne sedeže.
13. In kdo lahko nasproti nam ugovarja?! Kajti, mi sami smo tisti, za katere je bil zgrajen tempelj z oltarjem in njegovim stojalom; zato bomo sedaj tudi po svoji volji uporabljali tempelj, za kar želimo! Kaj ti misliš, Lameh, imam prav ali ne?«
14. In Lameh je odgovoril: »O Gospod, Ti dragi, dobri Oče! Tvoja volja je vendar edina sveta in mi naredi največje veselje; zato naj bo vedno storjeno, kot je Tebi najbolj všeč!
15. O Gospod in Oče v vsej Tvoji neskončni nežnosti in krotkosti, sedaj lahko tudi določiš, v kakšnem vrstnem redu moramo sedeti okoli Tebe ali ob Tebi, da se bo tudi v tem primeru izpolnila Tvoja Sveta volja!«
16. In Gospod je rekel Lamehu: »Ti si še vedno zelo velik dvorjan in tudi sedaj ne moreš brez ceremoniala!

17. Vendar ti povem: enkrat bodi prav pozoren na otroke družinskega očeta, ki ima svoje otroke zelo rad! Kaj ti naredijo, ko se oče vrne domov?
18. Glej, vsi stečejo, kot le morejo hitro, ljubemu, dobremu očetu nasproti, in najhitrejši, ki je najbližji, pade prvi v vsej ljubezni očetu v objem, in potem naslednji, kakor hitro jim omogočajo njihove noge.
19. Seveda, najmlajši ostane v ozadju; toda dobri oče ga vidi kako caplja proti njemu z razbijajočim srcem, in ko pride v njegovo bližino, tedaj mu gre nasproti z gorečim srcem in ga takoj vzame v svoje naročje, pritisne na svoje prsi in ga poljubi ter po mili volji ljubkuje.
20. Glej, Moj Lameh, ravno tako je urejen tudi Moj Božji in nebeški hišni Red. Kdor prvi pride, tudi prvi melje; in zadnjega in najšibkejšega bom Jaz vzel v Svoje naročje in ga čezmerno božal in ljubkoval, zato on tudi v svoji šibkosti prepozna Očeta in potem odhiti s svojimi šibkimi nogami k Meni, ljubemu, dobremu Očetu nasproti!
21. Tako ravnajte tudi vi in ne sprašujte za vrstni red, tako da bom Jaz kot pravi Oče imel z vami Mojimi otroci, resnično veselje!
22. Vidite, Sem že sedel; in tako tudi vi sedite poleg Menel!»
23. Potem so se vsi trije iz mogočne ljubezni do Očeta, zbrali okrog Njega in Oče je rekel: »Tako je prav; to je pravi nebeški Red! V tem ostanite še naprej in za vekomaj! Amen.«

528. POGLAVJE

**Polarni notranji red Zemlje in vseh organskih teles,
kot prispodoba za razpored sedenja, ki ga je izbral Bog,**

21.06.1843

1. Potem so se vsi posedli ob Gospodu, in sicer Henoh in Lameh z višin na desno in Lameh z nižin na levo stran; in Gospod je nato rekel:
2. »Poglejte zdaj, vi Moji izbrani otroci, tako smo se na vrhu za dlje časa dobro posedli, in to v najlepšem redu!

3. Seveda, vi trije sedaj še ne boste mogli vsega popolnoma dobro razumeti; vendar imamo zdaj ravno najlepší prosti čas in se lahko pogovarjamo o vseh stvareh! Torej, do polnega sončnega vzhoda bomo še lahko razpravljali o mnogih stvareh in tudi o tej naši dobri razporeditvi, v kateri sedimo.
4. Vendar pa že vidim, da bi Moj Lameh na Moji levici, zaradi svojega še ne popolnega ponehanja dvorne miselnosti, rad takoj izvedel razlog dobro izbranega sedežnega reda. Kaj torej je to, ali kaj bo to? Ta razlog lahko takoj privedemo pred naše oči; in tako me poslušajte!
5. Vidite, Zemlja, na kateri prebivate je okroglo telo! Ta je na svoji površini neobčutljiva, toda njena notranjost je organska, živahna struktura in živi prav tako kakor žival.
6. Toda, ker je za življenje potrebna središčna točka oziroma središče privlačnosti, torej težišče, h kateremu zaradi njegove privlačnosti vse potiska, in prav s tem potiskanjem, se ta točka nujno vzburi, razgreje in vname. Tako ima tudi ta Zemlja, kot še nešteto drugih v Mojem neskončnem prostoru ustvarjanja, vključno s sonci in lunami, tako središče, ki je povsem enako kot srce živali, kot tudi ljudi v njihovem naravnem okolju.
7. Toda tako imenovano središče, tako pri živalih, niti pri ljudeh in svetovnih telesih, ne sme biti nameščeno točno v sredini njene celotne organske mase, ampak se mora nahajati vedno približno v njenem tričetrtinskem delu, da se ta ne bi zdrobila in s tem postala popolnoma neaktivna.
8. Če pa se vedno in povsod nahaja zunaj dejanskega težišča ali dejanskega središča mase, glavna težnost ne more nanjo vplivati z vseh strani, tako da ima potem manevrski prostor in se lahko neovirano giblje. Kajti, če je preveč pritisnjeno z večje strani, lahko uide v manjše in s tem tudi lažje območje mase.
9. Toda, če se glavna masa zaradi svoje nujne notranje inercije in svoje naravne lastne težnosti, vendarle ne more dvigniti preveč nad svoje težišče, ampak si ta prav kmalu zopet prizadeva oddaljiti in se potem sama prisiljena zopet v svoje težišče vrniti, potem ima dejansko

razdraženo težišče (gravitacijsko točko), ki zopet odstopi in se nato premakne s svojo lastno privlačnostjo spet k težišču mase, ki jo potem znova potiska proti glavni privlačni točki, katera pa se takoj, ko postane pritisk prevelik, spet premakne na svojo lažjo ali manjšo stran.

10. S takšnim stalnim, seveda le zelo mehanskim, monotonim vzajemnim premikanjem sem in tja, pride potem do tako imenovanega naravno živalskega organskega življenja.

11. In, ko je gonilna sila v organizmu tako vzpostavljena, se ta potem razdeli po vsej masi, jo bolj ali manj vzburi in nato je ves organizem s tem oživljen ter je lahko uporabljen glede na naravo njegove oživitve.

12. Seveda je z Moje strani vse potrebno dodano, saj moram najprej zgraditi celotno organsko maso od točke do točke in jo moram, kot je opisano, šele postopoma vzpostaviti.

13. Ko je enkrat tako primerno pripravljen, organizem živi naprej tako dolgo, dokler mu Jaz želim dajati potrebno hrano; toda če pa mu to odtegnem, bo potem kmalu postal šibek in počasen, kmalu pade vprek in se potre, nato pa se zopet od točke do točke použije, kot je bil prej ustvarjen, in končno popolnoma razpade in se vrne k Meni nazaj kot popolno razkrojena duhovna substanca volje.

14. Glej, to je osnova Mojega organskega načrta gradnje! To vam bo razsvetlil polagoma jasneje šele vaš lasten duh, in od tega vam sedaj ni treba razumeti nič več kot le to, da naša zdajšnja razporeditev sedežev natanko ustreza temu Mojemu gradbenemu redu stvarjenja. Toda kako, - to bo prikazano takoj!

15. Glej, Jaz sem glavno življenje in center privlačnosti vse neskončnosti; vi pa ste Moji organi za sprejetje življenja iz Mene – toda povej Mi, ti Moj Lameh, ali Jaz zdaj sedim točno na sredini med vami?»

16. Lameh je malce okleval in nato rekel: »Ne, o Gospod in Oče! Kajti pri štirih osebah je to vendar nemogoče; ampak glej, središče bi bilo le med Teboj in Henohom!

17. In Gospod je rekel: »Glej, zato je to pravilen in dober red, ker se Jaz kot temelj vsega življenja in gibanja nahajam v tričetrtnem delu

središča med vami in ti potemtakem predstavljaš manjši in lažji severni pol, Henoh in Lameh pa težji in veliko večji južni pol!

18. In kot taki se želimo tudi mi medsebojno privabljeni in vzbujati najrazličnejša velika razglabljanja o neskončni sferi življenja!

19. Kdor ve kaj prav posebnega, naj govori, in se bomo vsi o tem lahko vzajemno sporazumeli! To je Moja najmanjša skrb, - in tako lahko ti Lameh takoj začneš! Amen.«

529. POGLAVJE

O mnogoženstvu (poligamiji). Božanski zakon in razmnoževalni red.

22.06.1843

1. Lameh ni dolgo razmišljal, in kmalu prišel na dan z naslednjim vprašanjem, ki se je glasilo:

2. »O Gospod, Ti najboljši, najbolj ljubeči, Sveti Oče! Ker Si mi že s tem izkazal veliko milost, ko Si me poklical, da govorim pred Teboj in Te sprašujem o različnih stvareh, si zdaj tudi upam popolnoma izkoristiti to neskončno veliko milost.

3. Glej, večkrat sem že pri sebi razmišljal, ali je prav in primerno pred Teboj, če si moški vzame več žena!

4. Narava sicer govori temu v prid, ker je moški skoraj dan za dnem zmožen oploditve; vendar ženska lahko pravzaprav v enem letu le enkrat zanosi!

5. Če nekdo dobro pogleda na to razmerje v svetlobi objektivnega razuma, tedaj se zdi, da je mnogoženstvo popolnoma primerno in v skladu z naravo in stanjem stvari, ker s tem prebivalstvo le pridobi, a nikoli ne izgubi.

6. Po drugi strani pa, če ponovno pogledamo zmeraj enako razmerje glede na število posameznikov, se zopet pokaže, kot da Ti nisi tako določil, ker je število žensk tu in tam neredko manjše, kot število

moških; tu in tam je povsem enako in zelo redko tu in tam z neznatno večjim številom žensk od moških.

7. To razmerje pa je očitno v nasprotju s prvim, čeprav ga je iz razumevanja potreb narave treba odobriti; če pa popolnoma dopustim mnogoženstvo, tedaj takoj ostane tisoč moških brez žena, ki pa so vendarle tako sposobni oploditi, kot tisti, ki imajo več žena.

8. Če pa ne dopustim mnogoženstva, tedaj moški, ki je sposoben oploditi malodane dnevno, lahko samo enkrat na leto oplodi, kar pa se vendar zdi v močnem nasprotju z moško naravo. – O Gospod, tu rabim predvsem pravo svetlobo!»

9. Na to je Gospod odgovoril Lamehu: »Glej, to je zelo dobro in resnično pametno vprašanje, in popoln odgovor na to vprašanje sploh ne sme manjkati pravemu voditelju tako številnih ljudi; in tako poslušaj, na to tvoje pametno vprašanje ti bom dal pravi odgovor:

10. Glej, če bi bilo mnogoženstvo v Mojem Redu, potem bi Jaz zagotovo že v začetku, ko Sem ustvaril Adama kot prvega človeka Zemlje, kateri na višinah do tega trenutka še živi, in bo živel še nekaj let, za tega prvega človeka ustvaril tristo šestdeset in nekaj žensk, da bi on lahko dnevno uporabljal svojo sposobnost oploditve!

11. Toda glej, Jaz Sem mu ustvaril samo eno žensko in v tem številu dajem še do tega trenutka za eno moško bitje le eno žensko; in iz tega takoj lahko prideš do dobrega zaključka, da je moškemu od Mene določena le ena ženska, kljub njegovi izdatni sposobnosti razmnoževanja.

12. Toda, kar se tiče te, je ne dajem zaradi velikega razmnoževanja, ampak le zaradi kakovostnega razmnoževanja; in tako lahko moški z eno žensko zaplodi sicer manj, vendar zato tem močnejše otroke, medtem ko se pri množičnem razmnoževanju lahko rojevajo le največji in najbolj nezreli slabiči.

13. Kajti vsako seme bo obudilo slabo ali pa sploh nobenega plodu, če ni prej popolnoma dozorelo.

14. Tako je tudi še bolj v primeru moškega, ko se prebujata najzlahtnejši plod.

15. Zato ostani samo z eno žensko, in naredila bo dovolj, če vsaka tri leta dozori samo en plod. – Ali to razumeš?»

530. POGLAVJE

**Želja moškega za posedovanje številnih čudovitih žensk.
Zorenje človekovih čustvenih moči v ljubezni do Boga.**

23.06.1843

1. In Lameh, neizmerno vesel zaradi tega pomembnega pojasnila, je še naprej spraševal Gospoda, rekoč:
2. »O Gospod in Oče, tako mora biti prav; sedaj vidim zelo jasno to, da mora imeti v skladu s Tvojim Svetim Redom en moški le eno žensko.
3. Toda, med Tvojim svetim pojasnilom, mi je prišel na misel nov primer, ki bi vsaj navidezno, opazovano z nekega duhovno – moralnega vidika, lahko mnogim predstavljal razlog za mnogoženstvo.
4. Jaz, kot od Tebe postavljen vodja, v omejenem obsegu svojega znanja, ne najdem besed, da bi ta razlog izrazil kot povsem napačen! Zato Ti bom naznanil ta kočljiv primer čisto brez najmanjšega zadržka; kajti Ti Si mi milostljivo dovolil govoriti, in tako nameravam zdaj tudi pred Teboj govoriti le, kar mi bo omogočalo moje omejeno spoznanje!«
5. Tedaj je Gospod Lameha malo prekinil in rekel: »Prav imaš, če tako storiš, vendar ne uporabljal preveč besed in vnaprejšnjih opravičil, kajti čas je dragocen, in poleg tega Jaz nisem kot neumen človek, ki rabi tisoč besed, da nekaj razume!
6. Zato se ne obiraj in vedno preidi takoj na glavno stvar; kajti Jaz že zelo dolgo vem, kaj Me boš sedaj vprašal! Zato Mi lahko enostavno poveš, ker lahko z gotovostjo domnevaš, da te bom Jaz zagotovo popolnoma razumel.
7. In tako Mi povej, kaj je zate še vedno vprašljivo, - vendar brez pojasnjevalnih okoliščin, te Mi je najmanj potrebno predavati! In tako sedaj pogumno govori o tem!«

8. In Lameh, malo ponižan s tem kratkim svarilom, je kmalu prav na kratko predstavil svoj sporni primer, ki se je glasil takole:
9. »Moška čud je ta, zaradi katere poseduje ne le eno, ampak več žensk; in ta čud je prav nenasitna. Kajti, če ima nekdo že dve, tri in še več najlepših žensk, potem pa pride na kraj, kjer je še sto žensk, spet z drugače oblikovano žensko lepoto, glej, je takoj silno spodbujen z željo, da bi se polastil tudi teh sto žensk!
10. Vendar po drugi strani človek ni svoj stvarnik, ampak Si le Ti, zakaj je potem v njem taka sla, ki pa zaradi Tvojega Reda ne sme biti uresničena? Človek ni sam sebi dal tako nevarnega nagona?!
11. In Gospod mu je na to odgovoril: »Glej, ker je razmerje obilne sle enako razmerju zagotovitve obilne ploditvene sposobnosti.
12. Ta čud, ki se izraža v srcu kot močna sla ali impulz, je enaka obilni generativni sposobnosti, vendar le v duhu.
13. Toda, če je moški pohoten in svoje seme raztresa vseprek, Mi povej, ali bo en tak do konca oslavljen moški sposoben s svojo zelo plodno ženo zaploditi obilen plod?
14. Glej, ne bo! Kajti iz grozdnih tropin ne moreš več iztisniti duhovnega soka.
15. Tako pa je tudi z obilno slo. Moški zbira svojo slo v srcu in ga potem obrne k Meni; in ko doseže pravo zrelostno moč, potem bo v Meni našel prvotni vzrok vseh stvari in s tem tudi najbolj zadostno in najbolj zadovoljivo nadomestilo za vse lepe ženske, in potem bo lahko ljubil eno ženo z najmočnejšimi občutki z vso pravično močjo, in žena njegovega sosedga ga ne bo nikoli premamila.
16. Toda vedi tudi to, da je na tem svetu vse v človeku le pripravljeno izobraževanje za neskončno vzvišeni večni namen; zato mora varovati moči in jih ne sme neumno porabiti prej, dokler ne doseže polne zrelosti.
17. Toda, kot plodovi zemlje zorijo le v svetlobi sonca, tako zori tudi duhovna človekova moč le v Moji svetlobi!

18. Zato mora vsak človek svoje moči osredotočiti Name, tako da bo postal popolnoma zrel, močan človek v Mojem Redu. Kdor pa tako ne dela, je sam kriv za svojo smrt. – Ali to razumeš?»

531. POGLAVJE

Življenje rosne kapljice. Razvojni potek duše.

26.06.1843

1. Ko je bil vprašan ali je to razumel, je Lameh odgovoril: »O Gospod, kako ne bi razumel, ko me Ti kot Svetloba vseh svetlob, Sonce vseh sonc osvetljuješ, kot jutranje sonce drhtečo kapljico rose, ki se na vrhu zibajočega travnatega lista razveseljuje blage jutranje sapice?!
2. Kapljica rose je tako kakor jaz nepomembna, minljiva stvar v Tvoji neskončno veliki množici stvarstva; toda, ko obstaja, sprejme vase sonce tako dobro, kot moje oko, in se lesketa v svojem zoženem področju naokrog, kot majhno sonce, in poživlja s svojo svetlobo svojo majhno okolico, njen mali svet, kot poživlja moder človek svoje še manj modre brate.
3. Zato verjamem, da sem tudi jaz tukaj prav taka kapljica rose. Osvetljen sem s Tvojo svetlobo, in kolikor sem Te razumel, zaradi neznatnosti mojega bitja pred Teboj, velikim, vsemogočnim Stvarnikom, če mi Tvoja vsemogočna volja to dovoli, jaz sedaj tudi mislim v tej Tvoji svetlobi v meni, da bom s Tvojo milostjo lahko mojo okolico mnogokratno poživil.
4. Ampak, če bi hotel reči: 'Gospod, Tvoje sijoče besede sem popolnoma razumel!', potem bi zagotovo veljal za daleč večjega bedaka, kot če bi resno trdil, da rosna kapljica sprejme vase celotno resnično sonce, ker odseva njegovo bleščečo barvito svetlobo.

5. Ti, o Gospod, pa boš najbolje vedel, koliko mi manjka za popolno razumevanje Tvojih svetih besed; zato Te prosim: razsvetli me, kolikor me je treba!«
6. Gospod je Lameha pohvalil, zaradi njegovega lepega vprašanja in dobrega govora, v katerem je bilo veliko modrosti, in mu po tej pohvali namenil naslednje besede:
7. »Vendar kapljica, s katero si se primerjal, ni tako nepomembna in ni tako minljiva, kot ti misliš.
8. Glej, rosna kapljica živi, daje življenje svojemu majhnemu svetu in prav tam, kot samostojna življenjska darovalka tega izpopolnjenega življenja, bo vsrkana od že višje stopnje življenja, kjer bo nato vedno močnejša delujoča duša, katera potem nikoli ne umre, ampak nenehno narašča in tiho napreduje skozi množico bitij, dokler ne doseže cilja in sprejme višje žarke sonca, ki te sedaj obsevajo s svojo vročo ljubeznijo.
9. Glej, iz Farakove modrosti si že slišal: 'Ko pa je Bog oblikoval prvega človeka iz zemeljske gline, je dahnul v njegove nosnice živo dušo, in potem je postal človek živa duša pred Bogom, svojim Stvarnikom.
10. Glej, ta dih še neprenehoma veje nad in skozi vso Zemljo, ki je v celoti upodobljena pomanjšano v Adamu, in vedno prebuja neštete žive duše za prihodnje ljudi.
11. In glej, ti ljudje so cilj rosne kapljice; le v njih je šele sposobna sprejeti višje žarke sonca, prav na način, kot je sedaj v tvojem primeru, ko sprejemaš iz sonca večno življenje, ki ga nobeno bitje druge vrste več ne vsrka.
12. Tako je torej tudi vsa Zemlja kot človeško bitje, in sestavljena iz duš, ki so bile tu že nekoč povezane z Mojim Duhom. Toda te duše še niso opravile preizkušnje, zato zdaj spet dozorevajo v velikem telesu matere Zemlje in se potem prebudijo z Mojim dihom.
13. To boš komaj razumel; vendar to tudi za življenje ni tako potrebno.
14. Če pa hočeš izvedeti več podrobnosti o tem, sebi v prid, imaš pravico vprašati. In tako vprašaj kar hočeš in Jaz te bom razsvetlil v vseh kotičkih tvojega življenja! Ampak, če sprašuješ, potem ne uporablaj mnogo besed! Amen.«

532. POGLAVJE

Lamehovo presenečenje nad Božjo modrostjo.

Milost ponižne človeške modrosti.

Zobje kot simbol modrosti.

27.06.1843

1. Toda, ko je Lameh slišal te besede iz Gospodovih ust, se je potolkel po prsih in nato rekel:
2. »O Gospod, sedaj je Lameh onemel v svojem razumu in ne ve več kaj bi rekel ali vprašal; kajti sedaj Si omenil tako skrivnostno in tako globoko skrito zadevo, v katero moje polžje oko ni sposobno nikoli pogledati.
3. Resnično me sedaj obhaja groza pred Tvojo neskončno globino modrosti, zato sploh nimam več poguma, da bi Te kaj vprašal! Kajti Ti mi lahko daš še globlji odgovor in potem bi jaz umrl pred Teboj in pred vsem ljudstvom! Zato Te mora sedaj namesto mene nekdo drug nekaj vprašati!
4. Sicer je samo po sebi vsečno in nekaj največjega biti poučen od Tebe, Samega Stvarnika, o Tvojem velikem čudežnem stvarstvu; vendar ko Ti, o Gospod, postavljaš še prav slepo bitje prehitro na najbolj slepeče žarke Tvoje neskončno mogočne, najmočnejše svetlobe, potem se ta počuti silno boleče v svoji lastni pomanjkljivi svetlobi.
5. Vedenje o tem, da je nekdo v vsakem pogledu pred Teboj popoln nič, je znosno; toda če to živo občutiš v Tvoji vsemogočni, najsvetlejši svetlobi, je neznosno. Zato si Te sedaj ne upam nič več naprej karkoli spraševati, ker sem uvidel le mojo popolno ničevost pred Teboj.«
6. Na to je Gospod rekel Lamehu: »Poslušaj, to pa je pravzaprav tudi glavni razlog, zakaj Sem ti sedaj oznanil najgloblje skrite stvari, da bi ti s tem postal prav iz vsega srca ponižen in vso svojo modrost in vpogled zajel in položil pred Moje noge!
7. Kajti, dokler se še bahaš tudi le z eno najmanjšo iskrico svoje modrosti, ne moreš vstopiti v Mojo modrost; in če bi ti jo vsilil, bi te

pokončala in uničila, prav tako kakor žgana kamena sol uniči vse kar obdaja.

8. Zato moraš prej, da boš sposoben prenesti Mojo svetlobo v sebi, skozi svojo ponižnost pred Menoj stati popolnoma eterično čist.

9. Glej, ta tempelj je dejansko zgrajen za modrost iz Mene; vendar ni mogel biti zgrajen na tem čistem vrhu, dokler ni bila planina očiščena od vse umazane golazni.

10. Prav tako pa tudi Moj živi tempelj Moje modrosti, v tebi ne more biti prej zgrajen, dokler ne boš popolnoma očiščen svoje lastne modrostne planine v sebi.

11. Zato se veseli, ko te bo Moja svetloba začela pritiskati; kajti tedaj si blizu, da Mi vse tvoje predaš in za to Moje v sebi sprejmeš!

12. Glej, s to zadevo duha je skoraj enako kakor z zobmi, ki so pravzaprav simbol modrosti:

13. Mlečni zobje, ki jih otrok dobi z bolečino, morajo biti zopet nekoliko boleče uničeni, ko se razvijejo močni odrasli zobje; kajti pripravili so le pot odraslim zobem.

14. Tako pa mora tudi vsa tvoja prejšnja modrost iz tebe, preden lahko šele prejmeš Mojo, večno mogočno v sebi!

15. In tako že lahko pogumno vprašaš in se ponižaš v Moji svetlobi, da boš sposoben v sebi sprejeti Mojo najčistejšo svetlobo! Ampak vidim, da si Me sedaj prav dobro razumel; zato si upaj in Me zopet nekaj vprašaj! Zato vprašaj karkoli želiš, in Jaz ti bom odgovoril! Amen.«

533. POGLAVJE

Izvor in narava zla.

30.06.1843

1. Po tem zelo globokem in živo poučnem Gospodovem govoru, je Lameh zopet dobil pogum in rekel sedaj njemu nadvse ljubemu Gospodu:

2. »O Gospod in najsvetejši Oče, če je tako, tedaj Te bi rad spraševal vse svoje življenje in se ne bom več bal, tudi če mi Ti, da me ponižaš, daš o tem še globlje odgovore!
3. In tako imam sedaj spet pripravljeno, po mojem mnenju prav pomembno vprašanje! Če ga Ti, o Gospod želiš slišati, se ga bom takoj odrešil!«
4. In Gospod mu je rekel v prav nežnem tonu: »Zakaj hočeš vedno trikratno dovoljenje, preden si upaš govoriti?
5. Pravim ti, govori! Kajti v Mojem govoru sem ti vendar rekel, da lahko vprašaš kar hočeš in Jaz te bom razsvetlil o tem! Zakaj je potrebno še drugo in tretje dovoljenje?! Zato govori, kot ti srce in jezik narekujeta!«
6. Te besede so popolnoma odprle Lamehova usta, da je prišel na dan z naslednjim vprašanjem in tako vprašal:
7. »Gospod, Ti Si od večnosti popoln in nadvse dober v Svoji biti in skozi vse Svoje bistvo, in razen Tebe večno v vsej Tvoji neskončnosti ni bilo ničesar, kot le edino Ti.
8. Toda, ko Si želel ustvariti angele, nebesa, svetove in ljudi, nisi potreboval nobene snovi, ampak le Svojo vsemogočno voljo, povezano s Tvojimi najbolj modrimi, najbolj vzvišenimi svetimi idejami in mislimi, kar je vedno bil in večno bo edini vzrok vsega Tvojega neskončnega stvarjenja.
9. Ampak, ker si nikakor ne morem zamisliti, da bi se v Tebi pojavila zla ideja ali celo neka le navidezno slaba misel, bi zato želel od Tebe izvedeti, od kod je potem dejansko prišel Satan z zlom, in s tem zloba in hudobija tudi v nas ljudi. Od kod greh, od kod jeza, od kod zavist, od kod maščevanje, od kod želja po vladanju in od kod prešuštvo?«
10. In Gospod je na to odgovoril Lamehu: »Dragi Moj Lameh, tvoje vprašanje zveni sicer čudovito modro; vendar povem ti: zelo je človeško!
11. Toda kljub temu ti bom na to odgovoril in razrešil tvoje vprašanje, čeprav si na skrivaj mislil, da bom imel nekaj težav z odgovorom na to vprašanje, ki si Mi ga dal, in tako poslušaj:

12. V sklopu Mojih pojavnosti zlo sploh ne obstaja, ampak le razlike v delovanju Moje volje; in ta je enako dobra v peklu kot v nebesih, v ustvarjanju in uničevanju.
13. Vendar z vidika pojmovanja bitij, se le eno šteje in upošteva za dobro, kar pomeni: razmerje dela trditve, da velja in se upošteva samo dobro, pod katerim lahko bitje obstaja poleg Mene in v Meni, - z razkrojevalnim ali uničevalnim, močnim prevladujočim delom, ki se šteje kot zlo, ker se bitje poleg Mene in v Meni, ne more imeti za obstoječe.
14. Toda v Meni je tako Ja kot Ne enako dobro; kajti v Ja ustvarjam in v Ne vse urejam in vodim.
15. Vendar je za bitje dober samo Ja, slabo pa je Ne, in to tako dolgo, dokler to ne postane popolnoma eno v Ja z Menoj, kjer bo potem lahko obstajalo tudi v Ne.
16. Torej, Zame ni Satana in nobenega pekla, - obstaja pa z vidika samega sebe in ljudi te Zemlje, ker to spada v izobraževanje Mojih otrok.
17. Obstajajo še številni drugi svetovi, na katerih v svojih odnosih ne poznajo Satana in torej tudi Ne, ampak samo Ja.
18. Glej, take so te stvari! Zemlja je otroška soba, zato je na njej tudi vedno veliko kričanja in mnogo hrupa za prazen nič, ampak Jaz gledam na to z drugačnimi očmi kakor ti, človek te Zemlje.
19. Ali to razumeš? Govori o tem, v kolikor si razumel! Amen.«

534. POGLAVJE

**Lameh onemi pred Božjo svetostjo. Meje Božje vseomogočnosti.
Premostitev vrzeli med Bogom in človekom
skozi odnos med Očetom in otrokom.**

01.07.1843

1. Na ta poučen Gospodov odgovor, je Lameh odgovoril: »O Gospod,

Ti najboljši Sveti Oče! Če bi bilo odvisno od mojega razumevanja bi bilo še mnogo stvari za vprašati o tej zadevi!

2. Toda, saj tu sta Henoh in moj soimenjak z višin; ta dva sta Tebe, o Sveti Oče, zagotovo bolje razumela kakor jaz, zato bom o tem, če bo nujno, ob neki drugi priložnosti že povedal, kar je potrebno.

3. Zato sem nevreden pred Teboj govoriti, o Gospod, in si Te ne upam nič več o tem spraševati; toda ne zavoljo Tvoje neskončne modrosti, ampak zato, ker Si svet, najbolj svet.

4. To v začetku nisem toliko občutil; vendar, ker sem se v Tvoji modrosti tako zelo iz temelja ponižal, se sedaj jasno zavedam Tvoje neskončne svetosti in sem potisnjen s Tvojim božanskim bremenom v najgloblje in najtemnejše brezno!«

5. V tem trenutku je Lameh popolnoma umolknil, kajti med Gospodovim govorom je šele globoko v svojem bitju začutil in živo spoznal, kaj je Bog v Svojem bistvu in kaj je nasproti Njemu ustvarjeni človek v svojem.

6. In pri sebi je razmišljal, kako je človek v vseh svojih delih povsem odvisen od Boga, in iz svoje lastne moči ne more narediti tudi le enega diha, kaj šele, da bi v sebi ustvaril svobodne misli in poleg tega je še premišljeval, da je ta vsemogočni, Sveti, večni Bog, sedaj zraven njega in se z njim pogovarja.

7. Zato je bil tako zelo potrta in ponižen, da si ni upal več naprej govoriti.

8. Vendar je Gospod prav kmalu opazil to Lamehovo stisko in mu nato rekel: »Poslušaj me, Moj sin Lameh! Kaj lahko glede tega storim, da Sem Bog od večnosti, živ iz Samega Sebe, in da si ti ustvarjen iz Mene? Ali je mogoče ta odnos spremeniti? Ali lahko ti postaneš večni Bog in Jaz tvoje bitje? Glej, to so stvari, ki so tudi Meni nemogoče!

9. Niti Jaz, niti ti, večno ne moreva spremeniti ta Red; kajti, če bi bilo to mogoče, da bi Jaz lahko Sebe spustil do čistega bitja, bi tako v trenutku, ko bi Jaz večno božanstvo odložil, da bi Ga tebi odstopil, vse stvarstvo skupaj s tabo izginilo do zadnjega atoma.

10. Če pa bi se to zgodilo, kaj bi potem ti imel od takšne spremembe, in kaj bi potem še ostalo Meni? – Tebe ne bi bilo več; Jaz pa bi moral božanstvo ponovno zvišati, in če bi hotel imeti okoli Sebe spet bitja, tedaj bi jih moral ponovno na novo ustvariti in tebe zopet v bivanje priklicati, ker bi gotovo želel, da bi bil ti poleg Mene!

11. Ampak mislim, da si sedaj uvidel kaj je mogoče in kaj je v skladu z Mojim večnim Redom nemogoče, in tudi spoznal, da bom Jaz kot večni nespremenljivi Bog, zagotovo vse kar je mogoče storil, da bi se približal Svojim bitjem in iz njih izvirajočih otrok, ter vse razpoke med Menoj in njimi tako zapolnil, da se bodo lahko z Menoj družili kot s sebi enakimi in se od Mene lahko učili svoje večno žive usode, v kateri bo potem med Menoj in njimi prevladovala edinole moralna razlika, zaradi katere bi morali postati za večno svoji popolni gospodarji v Meni in poleg Mene.

12. Če pa je tak odnos nujen, tedaj Jaz že spet ne vidim kako in čemu se ti pred Mojim božanstvom tako zelo treseš, da ti je zaradi tega jezik odpovedal služenje.

13. Pusti ob strani, kar ni primerno v odnosu Očeta in otroka, ampak govori kar koli ti pride na misel, da boš iz tega lahko videl, kako nadvse Sem Jaz, tvoj Oče, vedno strpen!

14. Toda sedaj položi svojo roko v Mojo, in se zavedaj kako dober in strpen Sem, in potem govori, kar ti pade na pamet! Amen.«

535. POGLAVJE

Življenje bitja kot delca Božjega življenja.

Človek kot fiksirana Božja misel.

Skrivnostno vprašanje človeške svobode.

03.07.1843

1. Po teh Gospodovih vzpodbudnih besedah se je Lamehovo razpoloženje popravilo, in nato je rekel:

2. »Ja, tako to je in bo ostalo resnično za večno: bitje ne more nikoli postati neustvarjeni Bog, toda tudi Bog ne more nikoli postati ustvarjeno bitje!
3. Bog dejansko živi iz Sebe večno svoboden, bitje pa le pogojno skozi Boga in iz Boga; vendar, ko je enkrat bitje tu in živi, tudi zares živi na svoj način božansko življenje, ker večno nikjer drugje ne obstaja življenje, kot edinole življenje iz Boga.
4. Če pa je življenje iz večnega Božjega življenja, potem vendar ne more biti nič drugačno kot tudi večno.
5. Tako je moje življenje lahko le delček iz večno neskončnega življenja Samega Boga, drugače to ne bi bilo življenje; ker pa je tak delček, potem je kot tak enak tistemu, katerega delček je, s tem pa tudi večni, gledano naprej in nazaj, kajti, ne morem si predstavljati, da bi se v Tvoji polnosti življenja lahko našel starejši in mlajši življenjski delček!
6. Moj zaključek je tak: jaz sem bil, o Gospod, večno življenje v Tebi, vendar vezan v Tvoji neskončni življenjski polnosti; toda v nekem obdobju Ti je bilo v veselje, ta moj življenjski delček postaviti svobodnega iz Sebe, in tako sem zdaj za večno osvobojen življenjski delček iz Tebe, kot sem bil prej v Tebi od večnosti sem, kot nesvoboden sam po sebi, vendar popolnoma svobodno življenje združeno s Tvojim neskončnim življenjem!
7. Gospod in Oče, ali je moje mnenje pravilno, ali pa se motim?«
8. In Gospod je rekel: »Ne, Lameh, tokrat je tvoje mnenje popolnoma dobro, resnično in pravilno; o tem se lahko sedaj popolnoma prepričaš iz Mojih ust!
9. Tako je, kot si sedaj povedal, in tako sva Jaz in ti že od večnosti tukaj, - le s to razliko, da Sem Jaz večna celota, ti pa le en delček te neskončne celote v in iz Mene.
10. Kajti, vsekakor je pravilno, da mora biti vsaka človekova misel toliko stara, kolikor je sam star; vendar je od človeka odvisno kdaj človek misli ali na določen način govori v svojih mislih.

11. Toda, ko se to zgodi, jih ima človek tako rekoč ustvarjene in oblikovane, neredko dejavne tudi izven sebe, in te misli tedaj stojijo kot svobodna bitja, čeprav so še vedno povezane z ustvarjalcem, to je človekom, ki je mislil o njih.

12. Glej, tak je tudi primer med nama! Jaz sem človek vseh ljudi in vi ljudje ste vsi skupaj Moje misli, torej Moje življenje, ker misli, svobodne misli so pravzaprav življenje v Meni, kot so te življenje v vas, ker ste vsi ustvarjeni popolnoma po Moji meri!

13. Vendar, kot Moje večne misli zagotovo ne morete biti mlajši od Mene; in tako imaš ti, Lameh, kot Sem rekel, tokrat popolnoma pravilno mnenje!

14. To je torej res; vendar tu obstaja še vedno velika, zelo mogočna skrivnost, in ta se napoveduje v vprašanju: kako in na kakšen način pa lahko Stvarnik Svoje misli, kot Svoje večne življenjske delce, postavi iz Sebe ven, kot popolna, svobodna, samozavedna, živa bitja, tako da so kot sedaj ti pred Menoj in lahko govoriš z Menoj, kot da si drugi večni Bog poleg Mene?

15. Lameh, glej, do sedaj si Me ti spraševal; zdaj pa Jaz sprašujem tebe! V sebi poišči odgovor na to Moje vprašanje; kajti tega moraš zagotovo najti v sebi, tako zagotovo kot je bitje v tebi! Premisli in Mi potem odgovori! Amen.«

536. POGLAVJE

Lamehova zadrega nad nerešljivim vprašanjem in priznanje njegove neumnosti. Ponižnost kot prava modrost.

04.07.1843

1. Ob tem vprašanju je Lameh silno osupnil in ni vedel kaj naj stori. Ali naj na to vprašanje v sebi resno išče odgovor, ki je mogoč le Stvarniku, ali naj gleda na to izjemno visoko zastavljeno vprašanje, le kot na

dobro opozorilo za ponižnost, ki mu ga je Gospod morda dal zato, ker je v prejšnji razlagi mogoče pred Njim nekoliko preveč izpostavljaj svoje mnenje?

2. Okoli teh dveh idej je Lameh mnogo časa kolovratil in zaradi tega ostal popolnoma nem in potemtakem tudi ni dal zahtevanega odgovora.

3. Toda Gospod je prav dobro opazil, zakaj Lameh molči, in mu zato rekel: »Poslušaj, ti Moj dragi sin Lameh! Kako dolgo Me boš še pustil čakati na odgovor?

4. V svoji prejšnji razlagi si govoril resnično s poglobljeno modrostjo, tako da tak govor tudi za najbolj globokoumnega keruba ne bi bil nečasten; in vendar ga prej nisem zahteval od tebe, ampak Sem ti dal le brezpogojno pravico do vprašanja.

5. Ampak zdaj, ko Sem ti z Mojim vprašanjem dal pravo priložnost, da svoji globoki modrosti pustiš popolnoma prosto pot, si tiho kot miška, ko zavoha mačko, in nočeš govoriti o tem, kar bi ti lahko bilo v veliko čast!

6. Kaj je torej? Ali te je tvoja bistroumnost nenadoma pustila na cedilu, ali pa si ne upaš priti na dan z najdenim odgovorom, ker morda ne moreš za trdno jamčiti za njegovo verodostojnost?

7. Govori vendar, da bomo od tebe izvedeli, kaj se ti zdi sporno!«

8. Po tem brezpogojnem Gospodovem predgovoru, se je Lameh v svojem duhu zbral in rekel z glasom, v katerem se je čutila velika zadrega:

9. »O Gospod, zdaj mi je tako jasno kot sonce, da Ti s Svojim zastavljenim groznim vprašanjem dejansko ne pričakuješ odgovora na vprašanje, ampak Si hotel z mogočno kameno oviro le pokazati Svoje nezadovoljstvo, za mojo zvijačno neumnost.

10. Ampak jaz se Ti, o Gospod in najljubši Oče, zdaj lahko le zahvalim iz dna mojega srca, ki Te zato sedaj nadvse ljubi; kajti sprevidel sem in vidim vedno bolj jasno, da sem na nek način s svojo neumnostjo pred Teboj in Henohom, hotel malo zasijati, kot da bi bil tudi jaz modrec, o katerem bi moral vsaj Henoh reči, da je zelo dostojanstven modrec.

11. Toda to Tvoje sveto vprašanje, mi je pokazalo mojo obilno neumnost, in zato Te prosim, da mi odpustiš to mojo veliko neumnost, in Te tudi prosim, če bi Ti hotel, o dragi, Sveti Oče, ker Si že tako sveto vprašanje zastavil, nanj tudi najbolj milostno odgovoriti, tako da bi nam odgovor koristil po Tvoji Sveti volji; in tudi če tega ne moreš storiti v Tvoji globini, v skladu s Tvojim najvišjim modrostrnim vpogledom, se Ti bom za neodgovorjeno vseeno živahno prizadeval zahvaliti iz dna svojega srca!«

12. Toda Gospod je na to odgovoril, rekoč: »Poslušaj, Moj dragi sin Lameh, ta razlaga tvoje šibkosti, je Meni neprimerno bolj prijetna, kakor tvoja prejšnja o življenjsko homogenem odnosu med Stvarnikom in bitjem, čeprav je bila sama po sebi pravilna, ker Sem te navdahnili, tako rekoč, da urediš svoje srce, in ti pokazal, kaj je prava modrost, namreč v ponižnosti, s katero človek sprevidi, da sam iz sebe ne zmore storiti ničesar, iz Mene pa vse.

13. Toda sedaj, da te v to prepričam, ti bom položil v tvoje srce velik odgovor in iz tega ti bo postalo jasno, kako je človek iz Mene pred Menoj in celim svetom zmožen govoriti, kot da govori iz sebe!

14. In tako naj bo, in ti lahko sedaj že začneš govoriti! Amen.«

537. POGLAVJE

Lamehova duhovna vizija oblikovanih misli znotraj njega in njihova analogija z izvorom človeka v Bogu.

05.07.1843

1. In Lameh je takoj začel počasi govoriti, rekoč: »Vprašanje, če se ne motim, se je glasilo:

2. Kako in na kakšen način lahko Stvarnik Svoje misli, kot Svoje večne življenjske delce, postavi iz Sebe ven, kot popolna, svobodna, samozavedna živa bitja, tako da so kot jaz pred Teboj, o Gospod, in lahko govorim s Teboj, kot da bi bil drugi večni Bog poleg Tebe?

3. To bi bilo vprašanje! To je pravo in meni kristalno jasno; toda odgovor, zelo težaven odgovor, še ni prišel skupaj z vprašanjem na svetlo.
4. Toda sedaj vidim nekaj v sebi: to so velike misli! – Iz kaosa se izvijajo ven, kakor posamezne zvezde, ki si tudi včasih v temni oblačni noči na podoben način utirajo pot skozi oblake, in potem skozi raztrgane oblačne razpoke prav blago in nežno gledajo dol na temačna Zemljina tla.
5. O misli, o misli, ve čudovite male stvaritve mojega duha! Kako nenavadne oblike imate? Ve mogočno napolnujete moje prsi; zvezde se privijajo k zvezdam in prepletajo v jasne oblike in v moji duši postajajo te vedno bolj svobodne!
6. Sedaj se nočni oblaki spuščajo k mojim prsim, in ko gredo mimo, se srečujejo z mogočnimi hudourniki svetlobe, in ti svetlobni tokovi absorbirajo umikajoče oblake in absorbirani oblaki postanejo sami svetloba in pridobijo obliko svetlobnega toka, - ja, prav čudovito veličastne oblike dobijo.
7. Oh, zdaj vidim polno svetlečih oblik v sebi, nepopisno in nešteto med seboj valujočih, kakor svetleče migljajoče krilate enodnevnice ob lepem poletnem dnevu, ko se bliža sončni zahod, ali ko sonce vzhaja in prvič začne pozdravljati nižje ležeče livade, s svojimi najbolj veličastnimi žarki.
8. Ja, tako sedaj dobro vidim odgovor v sebi, ampak kako naj ga z besedami izrazim?!
9. Toda kaj odkrivam zdaj, jaz ubogi bedak?! Oblaki se upodabljajo po moji volji!
10. Glej, želim ljudi meni enake, in oni nastajajo po moji volji! In vidim jih kako so od enega do drugega svetlobnega atoma moje misli; in moja volja jih ohranja v moji lastni obliki in želi, da živijo in živijo kakor jaz in se prosto gibljejo, ker jaz tako hočem.
11. Toda po svoji volji tudi sebe vidim med njimi, povsem podobne oblike, in ta moja lastna oblika govori, kar mislim in govorim v tej moji prvotni velikosti.

12. In vse druge oblike v popolni človeški podobi, se drenjajo ob tej moji podobi med njimi, jo poslušajo in govorijo z njo na njihov način, glede na naravo, katero sem jim po moji volji vdahnil!
13. In jaz imam veliko veselje s temi oblikami, in moja volja je, da vse s svojo voljo ohranim. To veselje pa je mogočna ljubezen do teh oblik v meni; ljubim jih!
14. In glej, iz moje oblike se zaganjajo plameni kot bliski, in ti bliski se pogrezajo v prsi mnogih oblik! Toda oblike se začnejo premikati, se med seboj ogledovati in prepoznavati; in vidim, da počnejo eden z drugim vse vrste stvari, ki jih ne želim več!
15. O Gospod, kakšen velik čudež je sedaj v meni! Ko bi le imel že odgovor!«
16. Gospod pa je rekel Lamehu: »Povem ti: ne rabiš ga nič več; ker si ga že dal!
17. Ta je tak, kot si ga sedaj videl v sebi, - vendar vsekakor pri Meni popolnoma realiziran, kar je bila pri tebi le začasna minljiva slika!
18. Vendar govoriti več o tem, bi bilo nesmotrno blebetanje, ker bitje lahko razume moč Stvarnika le figurativno toda nikoli realno.
19. Toda ti imaš v ozadju še eno drugo vprašanje, in tako pridi z njim na dan! Amen.«

538. POGLAVJE

Bolečina telesa. Bolečina kot dobrotnica in varuhinja življenja. Kako živeti brez bolečin.

06.07.1843

1. Potem, ko je Lameh slišal tak ponoven Gospodov poziv, ki mu je omogočal še eno vprašanje, čeprav se je na vzhodu začelo že precej daniti, je bil zelo vesel in brez veliko premišljevanja spravil iz sebe na plano naslednje vprašanje, rekoč:
2. »O Gospod, Ti Sveti in najbolj ljubeči Oče in Stvarnik vseh angelov in ljudi! Glej, življenje na Zemlji z namenom preizkušnje duha, bi bilo

po sebi popolnoma v skladu s svojim vzvišenim namenom, če se s tem življenjem ne bi povezovala ena najbolj neprijetna stvar; in ta stvar je zmožnost grozne bolečine!

3. Zakaj mora naše telo zaznati bolečino? Zakaj mi mora biti povzročena bolečina, če se nekam udarim, ali če nekam padem ali če se urežem, uščipnem ali zbodem? Zakaj se morajo tudi v telesu večkrat razviti prekomerne bolečine? Zakaj me mora ogenj tako neznosno peči in zakaj mora ženska rojevati v tako velikih bolečinah?

4. Glej, o Ti dragi, Sveti Oče, jaz s svojim spoznanjem na področju življenja, nikakor ne morem tega odobravati in bi zato rad od Tebe, Stvarnika, izvedel razlog za ta žalosten pojav!

5. Kajti z velikim zaupanjem domnevam, da je življenje duha popolnoma nezmožno bolečine. Ampak zato bi bilo lahko prav tako življenje telesa nesposobno zaznavati bolečino! – Ali imam prav ali ne?»

6. In Gospod je Lameha prav sočutno pogledal, in mu rekel: »Poslušaj, Moj sin Lameh, tokrat nimaš prav in na svoji strani niti navidezne resnice!

7. Povej Mi v svojem srcu: ali bi bilo kakršno koli življenje predstavljivo, če ne bi bilo dovzetno za vse vrste občutenj. Če ne bi imel čutne zaznave, ali bi še vedno živel?

8. Toda, če dam primer, da bi človek vse občutke zaznal kot prijetne, recimo na način kot je akt oploditve. Ali se ne bi človek takoj uničil, ko bi bil neprenehoma udarjan, prebadan, rezan ali opečen, in preden bi minilo eno leto, zagotovo od celega telesa ne bi imel več niti enega uda?!

9. Brez vseh občutkov – niti na prijeten, niti boleč način, ampak le absolutno smrt.

10. Tako je bolečina največja dobrotnica in najzvestejša varuhinja življenja, brez katere si siceršnjega življenja na noben drug način sploh ne bi dalo zamisliti kot možnega.

11. Poleg tega pa si že tako ali tako dobil telo brez bolečin! Torej si ga ohrani v skladu z Mojim Redom, in bodi pozoren v ležanju, sedenju,

stanju, hoji in teku, tako da boš šel skozi življenje popolnoma brez bolečin; in če si zmeren v jedi in pijači, potem si boš tudi prihranil notranje bolečine telesa; in če se ne boš preveč posvečal mesu, potem ne boš nikoli izvedel, kakšna je bolečina v udih!

12. Tako je bolečina pravzaprav atribut življenja, brez katere tudi ne bi ničesar čutil! Dejansko je občutenje in zaznavanje ljubezni; in če ta skrene iz svojega reda, se to občuti v naravi bolečine, vendar pa v redu zmeraj kot nadvse prijeten občutek.

13. Zato si nikoli ne želi, da bi se znebil bolečine; kajti ona je najzvestejši varuh tvojega življenja in bo nekoč postala tudi združevalka in zbiralka in popolna rešiteljica življenja tvojega duha.

14. V kolikšni meri pa tudi najčistejši duhovi občutijo bolečino ali pa ne, ti bo kakor hitro je mogoče sporočil duh! Amen.«

539. POGLAVJE

Zurielov dokaz dovzetnosti duha na bolečino.

07.07.1843

1. Ko pa je Gospod komaj nehal govoriti, je že stal sijoči Zuriel pred sedečo majhno družbo v templju, se pred Gospodom priklonil do tal in Mu nato rekel:

2. »O Gospod, Ti veliki Bog, Ti najbolj ljubeči, Sveti Oče in vsemogočni Stvarnik vseh duhov in ljudi iz starih duhov Tvojih prvotnih nebes, ki obstajajo večno, tako kakor Ti obstajaš večno nad vsemi nebesi nebes, v večno nedostopnem svetišču Tvoje svetlobe!

3. Milostno Si me poklical iz Tvoje neskončne očetovske blagosti; tako naj mi tudi Tvoja Sveta Ljubezen oznani kakšno sladko ljubezensko opravilo me čaka?«

4. In Gospod je rekel: »Zuriel, Jaz poznam tvojo staro zvestobo! Vendar glej, tukaj ob Meni je Lameh, ki ga poznaš; ampak, da bi ti postal pravi

brat, zanj razreši duhovni del njegovega vprašanja, s katerim bi on rad vedel, če je popolno življenje tudi v najčistejšem duhu zmožno zaznati bolečino ali ne! Glej, to je razlog, da Sem te poklical; in tako pokaži to tvojemu bratu v duhovnem načinu! Amen.«

5. Komaj je Gospod prenehal govoriti, je Lameh že iztegnil svojo roko, jo položil na Lamehove prsi in mu nato rekel:

6. »Brat, po najsvetejši Gospodovi volji za kratek čas izstopi iz svojega trhlega domovanja in živo izkusi to, kar se ti zdi težko verjeti!«

7. In komaj je Lameh zaslišal te besede, se je že njegovo telo zrušilo, kot telo umirajočega človeka, - vendar pa je njegov duh takoj stal bleščeče bel pred Zurielom.

8. In Zuriel je takoj zgrabil njegovo roko in jo trdno stisnil.

9. Lameh v duhu pa je glasno zavpil in vzkliknil: »Toda za Božjo voljo, kaj delaš z mano?! Mečkaš mi roko in mi povzročaš grozno bolečino!«

10. Zuriel je tedaj takoj izpustil Lamehovo roko in mu nato rekel: »Brat, sedaj si v duhu; kajti glej, tvoje domovanje miruje nemočno tam na stopnicah oltarja! Ampak kako si lahko vpil od bolečine, ko si prej trdil, da čisti duh bolečine ni zmožen?«

11. Na to je Lameh odgovoril Zurielu: »O brat, ti si trd učitelj! Če je izkušnja najboljša učiteljica, bi jo zagotovo razumel tudi na nekoliko nežnejši način, da je nekdo v duhu še nepopisno bolj občutljiv na bolečino kakor v telesu!

12. Za ta poduk se ti za vso prihodnost najlepše zahvaljujem; kajti v roki še čutim žgočo bolečino, kot da bi jo držal v razbeljeni rudi! O Gospod, odvzemi mi vendar to bolečino, sicer bom obupal!

13. Ampak Zuriel je dahnul na Lamehovo roko in njegova bolečina je izginila, in znašel se je zopet v svojem telesu s polno zavestjo.

14. Gospod pa je nato Lameha vprašal, kaj sedaj misli o občutljivosti duha.

15. In Lameh je odgovoril: »O Gospod, ravno nasprotno od mojega prejšnjega mnjenja!«

16. In Gospod je odgovoril: »To je vse kar potrebujemo! Če občutljivost pripada samo življenju, potem mora biti tudi najmočnejša tam, kjer je

življenje združeno v vsej svoji prvotni polnosti! Sicer pa bi bil izraz 'neobčutljiv duh', zagotovo največje protislovje!

17. Toda pustimo Zurielu, da nam pove več o tem, saj je zato tukaj! In tako govori, Zuriel! Amen.«

540. POGLAVJE

O naravi življenja. Razlog bolečine in blaženosti.

10.07.1843

1. In Zuriel je takoj Lamehu namenil naslednje besede, rekoč: »Brat Lameh v Gospodu, našem vsemogočnem Stvarniku in najsvetejšem in najbolj ljubečem Očetu! Glej, prej ko si bil v duhu, sem ti tako rekoč očitno pokazal, da duh močno občuti duhovne vtise, ki so povsem enaki naravnim, vendar ne v takem pomenu!
2. Toda ti še vedno ne veš, v čem je razlog tvojega duhovnega bolečega občutka. Da pa bi to lahko tudi jasno uzrl, ti bom to po volji Gospoda tudi najbolj zvesto oznanil, in tako me torej poslušaj!
3. Glej, ti občutiš vtise sveta, ker živiš v njem, ali boleče ali pa prav blagodejno in prijetno; boleče potem, če so vtisi močnejši od tvoje notranje moči, in blagodejni in prijetni potem, ko se vtisi občutijo na tak način, da ne presegajo tvoje notranje moči, ampak se z njo harmonično ujemajo.
4. Če pa so vtisi šibkejši, da jih tvoje notranje moči zdaleč premagujejo, jih boš dokaj brezbrizno dojemal, ker boš ugotovil, da se ti ni treba s svojimi najbolj notranjimi močmi zavzemati v nasprotno delujočem stanju.
5. Kajti samo v tvoji moči, ki je v ustrezni harmoniji z nasprotnim zunanjim vtisom, je razlog prijetnega počutja, ki je pravzaprav tudi bistvo vse blaženosti.
6. No, vidiš, če v telesu čutiš kakršnokoli bolečino, ni tvoje telo tisto, ki jo čuti, ampak le tvoj duh, ki je tedaj edini zmožen čutnih občutkov!

7. Da pa ti bolečino občutiš tako, kot da bi jo začutilo tvoje telo, pa je zato, ker je tvoj duh z vsemi tvojimi telesnimi deli nerazdružno povezan v popolnoma ustreznem načinu.
8. Če pa je tvoj duh ali tvoj dejanski jaz, že v okornem materialnem telesu tako močno vznemirjen od zunanjih vtisov, kjer je tako dobro kot je mogoče z vseh strani pokrit in zavarovan, potem bo zagotovo v popolnem absolutnem stanju še toliko bolj vznemirjen!
9. Toda zakaj je tako? – Ker duh v popolnem absolutnem stanju prehaja v ustrezno, skladno medsebojno delovanje z zemeljskimi močmi, in te sile zaznava že z velike razdalje, tako v času kot v prostoru, brez tega zaznavanja pa bi prav lahko prišel v nerešljivo ujetništvo, v katerem bi se ti godilo še znatno slabše, kot je bil stisk moje roke!
10. Če je duh nepopoln, tak ni popolnoma izoblikovan in izurjen v svojem čutnem zaznavanju, je še slep in gluha za obliko in glas resnice, tedaj njegovo absolutno stanje pod nobenim pogojem ne bo zaželeno, ker se v takem stanju vseh vanj zagnanih vtisov ne bo sposoben izogniti ob pravem času, ali pa se jim močno zoperstaviti.
11. Seveda pa je stvar pri popolnem duhu povsem drugačna, ta je vedno združen s Tem, - ki tu sedaj sedi poleg tebe!
12. Vendar Ta pripravi prej moč duha zmeraj tako, da je vedno dobro odmerjen proti vsem vtisom in vzpodbudam, s čimer lahko nastanejo le večno najbolj blaženi občutki, vendar nikoli občutki bolečine.
13. Dobro upoštevaj te besede; one te bodo vodile v najgloblje skrivnosti življenja, z večno ljubeznijo in Gospodovo milostjo!
14. O Gospod, izpolnil sem Tvojo voljo s Tvojo milostjo; zato me pusti zopet v miru oditi!«
15. Gospod je nato Zuriela pozval, da zopet odide, potem pa poklical Henoha, da naj tudi on o tem pove še nekaj globokih besed.

541. POGLAVJE

Henohov govor o življenju duha, kot nujnem boju polarnih sil.

11.07.1843

1. Ko je Henoh slišal to zahtevo, tako navzven kot navznoter, je takoj vstal, se postavil pred Lameha in začel govoriti:
2. »Brat Lameh, zelo pomembne in tehtne so besede, ki jih je tebi govoril Zurielov duh na človeški način, tako da ti v tej sferi ne morem dati boljše besede!
3. Ampak jaz vem kaj je to, če duh govori v človeškem načinu; toda ti ne veš, ker se še vedno oprijemaš jezika in ne duha.
4. In tako te po najsvetejši volji našega zelo ljubega Svetega Očeta, želim povzdigniti iz jezika v duh in te celo nežno prestaviti, kjer lahko potem sam vidiš in spoznaš, kako se oblikuje življenje v duhu! Zato me poslušaj v svojem srcu!
5. Glej, če dva vetra pihata eden proti drugemu, kjer je eden tako močan kakor drugi, potem se v zraku vzpostavi ravnotežje in blagodejna spokojnost zavlada na površju Zemlje; zrak postane jasen in čist, in sončni žarki lahko neovirano osvetlujejo Zemljo in jo ogrevajo z neskajeno svetlobo.
6. Če pa se po tem ravnovesju en veter nenadoma okrepi in nasproten oslabi, začne potem močnejši takoj močno prodirati naprej in pri tem šibkejši veter neusmiljeno riniti in trgati.
7. Toda, dokler poskuša šibkejši veter občasno prevladati močnejšega, tako dolgo mora tudi prenašati rinjenje in trganje, ko je končno od močnejšega premagan; če pa se takoj preda, potem vse rinjenje in pritiskanje preneha, toda s tem tudi obstoj šibkejšega vetra!
8. Sedaj v sebi porečeš: 'Ja, zakaj pa Gospod dopušča, da se to zgodi? Njemu, najmogočnejšemu, bi bilo vendar mogoče na najlažji način ta boj preprečiti!'

9. Imaš popolnoma prav; kajti Bogu so vse stvari mogoče. Ampak, če On ne bi dopuščal, da se sile borijo druga proti drugi, bi te na koncu postale mlahave in bi potem ležale mrtve kot kamni v gorah, ki sami po sebi tudi niso nič drugega kot sile, vendar na najvišji stopnji sojeni in vezani, in potemtakem negibni, in zato popolnoma mrtvi in brez vsakršnih občutkov.

10. Glej, tako je tudi človekovo življenje! V njegovih organih piha sem in tja. Duh piha v materijo in jo želi povleči s seboj; materija ali svet piha v materijo kot kri in drugi fini sokovi, in ti pihajo v duh in ga hočejo odnesti s seboj.

11. Če je duh močnejši od materije, jo pritiska in naredi popolnoma podložno; če pa je materija zmagovalka nad duhom, duh podleže in kot življenje trpi težko in zelo boleče, in neprenehoma nosi pritiskajoče breme materialne smrti in to je potem duhovna smrt.

12. Če pa duh v taki smrti postane neobčutljiv, je s tem potem tudi za večno popolnoma izgubljen; vendar ga naraščajoči boleč občutek pritiska in prisili, da se nenehno brani in bori proti materiji. Zaradi tega se njegova moč izuri in vedno bolj krepi.

13. In tako lahko po dolgem času tudi še postane popoln zmagovalec nad svojo materijo in lahko na ta način doseže svobodno večno življenje, kakor materialni kamen, ki sčasoma v svojem mirovanju in po težkem pritisku postane končno prisiljen v razpadajočem stanju odnehati, potem pa to moč zopet kadarkoli osvobodi in poedini s splošno močjo, kateri je vsa materija podrejena, - kakor je tudi v primeru vetra, kjer je premaganec končno zmagovalec nad prejšnjim zmagovalcem.

542. POGLAVJE

**Tristopnost vsakega odnosa v življenju temelji na naravnem
človeku, duhovnem človeku in božanskem človeku.
Neopisnost zadnjih skrivnosti.**

13.07.1843

1. Po teh besedah je Henoh vprašal Lameha: »Brat Lameh, ali si razumel te moje besede?«
2. In Lameh je odgovoril: »Ja, brat Henoh, Gospodu vsa hvala, vsa slava in čast in vsa zahvala in vsa moja Ljubezen! Doslej v tvojem govoru ni bilo ničesar, kar ne bi mogel takoj do samega dna razumeti; ampak bi se moralo še nekoliko v tem oziru obravnavati, kar se tiče zaznavanja bolečine duha, in kaj bolečina povsem v svojem bistvu pravzaprav je, zato te prosim, ljubljeni brat, da o tem še naprej govoriš, kajti tvoje besede so jasne in me neizmerno poživljajo!«
3. Takšna izjava z Lamehove strani je ugajala Gospodu, kot tudi Henohu, in Gospod je pozval Henoha, da naj še naprej govori. In Henoh je zato tudi takoj Lamehu namenil naslednje besede, rekoč:
4. »Lameh, moj ljubljeni brat, glej, vsak odnos, v katerem in skozi katerega mi dejansko živimo ima tri plati: prva je naravno – človeška, druga je duhovno – človeška in tretja božansko – človeška plat.
5. Prvi dve sta za nas doumljivi, toda tretja večno nikoli; kajti ta je neskončna, ker je povsem božanska. Mi pa smo končna bitja in zato ne moremo nikoli videti in se dotakniti neskončnih globin in višin Boga.
6. Iz tega razloga lahko tudi človek, če je moder iz Boga, odgovori na dve vprašanji o svojem lastnem bistvu in njegovih odnosih; toda na tretje vprašanje večno nikoli ne bo odgovoril. Kajti njegov odgovor leži skrit v neizrekljivi in večno nerazumljivi Božji globini, in mi ga ne bomo nikoli večno popolnoma razrešili!
7. Iz tega razloga pa se bo tudi o bolečih občutkih duha, z naše strani bolj malo razpravljalo!

8. Vendar pa mislim, da sedaj vemo o tem, kolikor moramo vedeti, toda tretji del bo za večno prepuščen Gospodu.
9. Sedaj iz izkušenj vemo, da le duh, kot osnovni princip življenja v človeku, lahko ima in mora imeti samozavedanje in s tem tudi živ občutek in posledično tudi sposobnost zaznavanja bolečine!
10. Če pa to imamo in sedaj v celoti popolnoma živo vemo, potem imamo povsem dovolj in lahko tako naše življenje prav z lahkoto urejamo, tako da večno nikoli ne bomo imeli opraviti z neprijetno bolečino.
11. Toda, kar zadeva tretjo plat v zvezi z živo lastnostjo duha – kaj je sama po sebi bolečina ali občutek, ali kaj je v svojem primarnem temelju življenjska sila, – to, brat, kot sem rekel, pustimo Tistemu, čigar najsvetlejša vidna prisotnost nas sedaj vse tako obilno blagoslavlja in poživlja!
12. Mislim, da bi bilo več besed o tem popolnoma odveč, zato se Mu zahvaljujem za to, kar smo tako nadvse milostno od Njega prejeli in zagotovo bomo prejeli še več! – Ja, tako bodi za vedno! Amen.«

543. POGLAVJE

Posvetitev kralja Lameha v višjega duhovnika planinskega templja.

Prijetna Božja obljuba Njegove stalne prisotnosti v templju.

14.07.1843

1. Ko je Henoh končal svoj govor in se je sonce na obzorju začelo mogočno bližati svojemu vzponu, se je Lameh vzdignil, šel do Gospoda, padel pred Njim na kolena in Ga začel z vsem ognjem svoje ljubezni častiti in se zahvaljevati za vso neizmerno milost, usmiljenje in darove ter prosil Gospoda z vsem žarom ljubezni svojega srca, da stalno ostane pri njem in v prihodnje ne izgine in postane neviden.

2. Toda Gospod se je tudi dvignil in rekel Lamehu: »Vstani, Moj ljubi sin Lameh! Jaz gledam le na tvoje srce in ne na tvoja kolena; če je to v redu, je tako tudi vse ostalo telo. Tvoje srce pa je sedaj v najpopolnejšem redu; in tako tudi tvoje telo!
3. Zdaj pa si Mi v veliko veselje, zato te Bom tudi posvetil v višjega duhovnika tega templja.
4. V tej noči Sem ti pokazal različne stopnje prave notranje modrosti iz Mene, in ta vidni tempelj, zgrajen od tvojega vpogleda in roke, ki je s tem postal tempelj modrosti, v katerem se bo človek te Zemlje vedno spominjal, da Sem te Jaz, Stvarnik nebes in sveta, Sam učil na tem mestu in s teboj počival na stopnicah oltarja in s tem blagoslovil stopnjo, na kateri naj človek ugleda svojo ničevost pred Menoj v popolnem miru svojega duha; in ko to stori, potem Mi je v tem templju poklonil pravično in prijetno žrtev, tako kot si Mi jo ti sedaj ponudil iz svojega žarečega srčnega dna!
5. Vendar, ker se sedaj vse to dogaja pred tvojimi očmi in pred očmi tukaj prisotnih ljudi, od katerih večina bedi z nami vso noč, vendar še vedno ne vedo, kdo Sem in od kod prihajam, ti sedaj povem: ko bodo prvi sončni žarki pordečili kopaste vrhove gora, tedaj stopi na prag odprtega templja in razglasi ljudem popolnoma odkrito, da Sem Jaz tukaj.
6. In potem k temu obvestilu še povej ljudem: naj se zberejo okrog templja; vendar nihče ne sme vstopiti v tempelj!
7. In potem bom dal Sam iz templja izjemno pomemben nauk ljudem, ki so Mi tu sledili z ljubeznijo in z veliko vedoželjnostjo, ker me niso prepoznali in Mi bodo zato v duhu zagotovo še bolj iskreno sledili, če me bodo prepoznali!
8. Glej, zdaj na vzhodu postaja že zelo svetlo; zato se zberi za svoje prvo opravilo Zame v tem templju!
9. Vendar ti povem, ker si Me prosil, da naj od sedaj naprej prebivam pri tebi: kjer je zvesti Gospodov služabnik, tam tudi Njegov Gospod ne bo daleč; in kjer so otroci, tam je tudi Oče!

10. Na teh stopnicah Me boš vedno srečal; tudi če me ne boš vedno zagledal s svojimi telesnimi očmi, boš kljub temu vedno zaslišal Mojo živo Besedo!

11. Glej, to je velika obljuba! Sedaj pa pojdi na zapovedano delo! Amen.«

544. POGLAVJE

Lamehov govor ljudem, zbranim okoli templja. O vidnih obiskih Boga.

15.07.1843

1. Po tej obljubi, je Lameh takoj odšel na zapovedano delo. Stopil je na prag odprtega templja in ljudi, ki so bili že budni, nagovoril z naslednjimi besedami:

2. »Poslušajte me, vi vsi dragi bratje in tudi vse sestre. Neskončna milost in usmiljenje nas je od zgoraj iz svetlih nebes zopet vse doletelo!

3. Mi vsi, ja, ves svet večno nikoli ne bo mogel dovolj ceniti, slaviti, hvaliti, oboževati in se zahvaliti Gospodu Bogu, in Mu v enaki meri dati zadostno čast, za tako veliko milost in usmiljenje!

4. Bratje, včeraj ste med nami videli in slišali modrega moža in bili zelo presenečeni nad njegovo visoko in globoko modrostjo! Toda nihče od vas ni vedel, od kod je ta modri mož prišel; zato ste se o tem med seboj večkrat spraševali, toda nihče od vas o tem ni mogel dati zadovoljivega odgovora.

5. Vi vsi to veste, saj ste to doživeli skupaj z mano. Toda, ali sedaj že veste, kdo je modrec?

6. To zanikate in se v svojem radovednem in razburjenem duhu sprašujete: 'Kaj je torej sedaj kar naenkrat s tem človekom, katerega veliko modrost smo morali čez vsako mero občudovati?'

7. Ja, moji ljubljene bratje in sestre! V zvezi s tem človekom je neskončno najbolj čudovita razlaga, ki se ne more brez škode izreči za vaš razburjeni duh! Zato vas vse tudi prosim: poslušajte me zelo mirno in čujte napoved Največjega, Najvišjega!
8. Bili ste navzoči, ko je bil spodnji tempelj posvečen in živo blagoslovljen za dostojen sprejem najvišjega Jehovega Imena, da bi bila s tem prekrita moja velika sramota, ki sem jo zagrešil nad najvišjim in najsvetejšim Imenom!
9. Ali veste, kdo je bil Tisti, ki je hodil ob Henohu z višin, kakor glasnik z nebes?
10. Vendar sedaj pravite: 'To je bil mogočen sel iz svetlečih Božjih višin!'
11. Toda kdo pa je bil revež, ki je prišel zvečer k nam, katerega moji služabniki niso hoteli spustiti v jedilnico, tako da sem moral sam ven pohiteti, da bi preprečil grdo ravnanje s strani mojih neumnih služabnikov in ga zatem privedel k moji mizi?
12. Pravite: 'Mnogi so rekli, da je sam vsemogočni Bog, toda mnogi to niso mogli sprejeti, niti pozneje popolnoma verjeti, da je bil revež pravi Bog in Stvarnik in tako Sam Jehova!'
13. Vidite, tako je nenehno stanje vašega srca, zato ni veliko najvišjih stvari, o katerih bi se z vami govorilo; kajti vi še zdaleč niste dovolj zreli, da bi razumeli, kaj je Bog in kako je prišel k nam, Njegovim bitjem in otrokom!
14. Vendar vedite, da je naš Bog sedaj zopet prišel k nam kot modrec, da bi nas sam poiskal, pritegnil in privedel k Sebi!
15. Torej se pripravite; iz tega templja se bo Sam razodel! Vendar nihče od vas naj ne stopi čez prag; kajti tempelj je sedaj svet, ker je Gospod Bog Sam vanj vstopil!
16. Dobro za tiste, ki bodo slišali njegov glas in se bodo obrnili k Njemu! Amen.«

545. POGLAVJE

Postavitev Henoha in obeh Lamehov za voditelje vseh ljudi.

17.07.1843

1. Po tem dobro pojasnjenem naznanilu, se je Lameh vrnil v osredje templja in rekel Gospodu z največjo ljubeznijo in spoštovanjem:
2. »Sveti Oče, glej, kakor je le mogoče za takega velikega grešnika kot sem jaz, sem bratom zunaj sporočil Tvojo najsvetejšo voljo!
3. O Oče, milostno sprejmi to moje nepopolno delo, tako kot da bi bilo nekaj pred teboj, in Tvoja večno najvišja in najsvetejša ljubezen in modrost naj poboljša moje hude napake pred Teboj, ki sem jih zagrešil proti Tebi in proti mojim ubogim bratom in sestram!«
4. Tedaj je Gospod Lameha prekinil in mu rekel: »Poslušaj, Moj sin Lameh, - kdor, kakor ti, spozna svoje napake, so mu bile že davno odvzete, in stoji pred Menoj kot vzhajajoča zvezda danica, ki je svetleč glasnik bližajočega sončnega vzhoda! Tak si tudi ti sedaj in boš ostal tudi v prihodnje!
5. Toda Jaz ti povem: zelo dobro in popolnoma po Moji volji si govoril svojim bratom in sestram; zato bom šel takoj sedaj k njim in Se jim razodel kot Oče in Stvarnik nebes in vseh svetov in kot edini pravi in ljubeči Oče vseh Mojih resničnih otrok!
6. Vendar pojdite tudi vi, Moji trije najljubši sinovi, z Menoj, vašim večnim resničnim Očetom, na prag templja, in s svojo prisotnostjo pričajte o Meni, kakor bom Jaz pričal o vas, da Sem vas Jaz Sam postavil za voditelje vseh ljudi, ki vas obkrožajo, tako na višinah, kakor v nižinah!
7. Le tri plemena sem razselil, - zanje vam ni treba skrbeti, in ti so Kahin, Meduhed in Sihin. Toda vse ostalo ljudstvo polagam v vaše roke, kot Gospod in pravi Oče, tako da jih boste lahko neomajno vodili po tisti poti, ki vedno vodi k večnemu neminljivemu,

najsvobodnejšemu in najbolj blaženemu življenju ljubezni v Moji ljubezni!

8. Toda ne skrbite za tri razseljena plemena, kajti tudi njim Sem postavil pametne in pravične voditelje, da vodijo svoje ljudstvo do praga večnega svetega prebivališča, v katerem Jaz večno prebivam v vsej oblasti in moči Moje ljubezni!

9. O, vi trije Moji najljubši miljenčki, Jaz Sem vaš resnični, večni, Sveti, najbolj ljubeči Oče! Toda glejte: ko vas tudi nadvse ljubim in ste Mi ljubši in več vredni kot vsa nebesa in sonca in svetovi, tako ljubite tudi vi ves čas svoje brate in sestre; kajti vsi so tudi Moji otročički, tako kot vi!

10. Glejte, Jaz vas tako ljubim, da bi, če bi bilo sedaj mogoče in potrebno, dal Moje življenje, da bi ga vi za večno pridobili!

11. Tako ljubite tudi vi Mene, vašega dobrega Očeta in vse Moje otročke zavoljo Mene, ker jih Jaz kot Oče tako močno ljubim!

12. Ne sodite jih; kajti tudi Jaz ne želim soditi nikogar, ampak vsakemu dajem večno svobodno življenje ljubezni. To je Moja volja, odslej to upoštevajte!

13. Toda sedaj Mi sledite do praga templja!«

546. POGLAVJE

Transformacija Boga pred ljudmi in njihov grozen strah.

Očetovske besede Boga ljudem.

Božje izginotje.

18.07.1843

1. Po teh Gospodovih svetih besedah, so šli Henoh in oba Lameha takoj z Njim na prag templja.

2. Toda, ko so prišli tja, se je Gospodovo oblačilo pobelilo, kakor novo zapadel sneg v visokogorju, in Njegovo obličje, Njegove roke in noge, so se bleščale močneje kakor tisočero sonc!

3. Ko pa so ljudje zagledali to veličastvo na zelo preprostem modrecu, so takoj padli na tla in vpili: »O Gospod Bog nad vojskami, usmili se nas in ne sodi in ne kaznuj nas, kot smo si ustrezno zaslužili zaradi naših slabih misli, želja in dejanj! Pred Teboj smo veliki in hudi grešniki! Zato Ti vzklikamo, ker smo Te prepoznali v Tvojem neskončnem sijaju in veličastvu, Tebi, o Gospod Bog nad vojskami, za milost in usmiljenje!«
4. Tedaj je Gospod Svetlobo vseh svetlob potegnil Vase, nato pa rekel izjemno prestrašeni in drhteči množici: »Otročički vstanite; kajti Jaz, vaš Bog, Stvarnik in Oče, nisem prišel k vam, da bi vas sodil in kaznoval, temveč, da bi za vas obudil prave voditelje, kateri vas bodo vodili v vaši šibkosti po poti, ki vodi v resnično kraljestvo večnega življenja! Zato vstanite in se Me ne bojte, vašega dobrega Očeta, ki vas čez vse ljubi!«
5. Tedaj se je vsa množica, kot na novo okrepljena, dvignila s tal in presenečeno gledala Gospoda, katerega obraz je bil sedaj brez sijaja in videti veliko prijaznejši, in Njegovo oblačilo je prešlo iz sijoče bele v nebeško modro barvo, ter Ga tako rekoč molče spraševala: 'Ali Si Ti Tisti, katerega neskončno mogočna svetloba nas je vrgla na tla, - ali Si postavil nadangela na svoje mesto?«
6. Toda Gospod je zopet odprl Svoja najsvetejša usta in rekel ljudem: »O otročiči, zakaj Vašega Očeta raje ne prepoznate po Moji veliki ljubezni do vas, kot po Moji svetlobi? – Ali ni ljubezen več, kakor svetloba?
7. Glejte, ko Sem Se vam pokazal v Moji svetlobi, ste vsi, kot sojeni, takoj padli na tla; sedaj pa, ko Sem Mojo svetlobo prikril in se obrnil k vam z Mojo ljubeznijo, vi dvomite, da Sem bil Jaz Tisti, ki Sem prej sijoč stopil pred vas!
8. Ampak Jaz, prav isti Gospod, Bog in Oče vseh vas, sedaj pravim vam Mojim otročičem, da Jaz nisem nikakor Gospodov namestnik, ampak Gospod in vaš Oče Sam, in vam sedaj povem kaj Sem storil, da bi vas v duhu živo osrečil.

9. Kar Sem storil, pa je to: med vami Sem obudil modre učitelje. Poslušajte jih ves čas in resno sledite njihovim nasvetom, kot v šalah in bolečinah življenja; tako boste sledili Meni in Jaz bom popolnoma z vami, utelešen v duhu tistih, katere Sem sedaj obudil za vas!

10. Kdor od vas bo od Mene za vas obujene videl in slišal in sledil celo najmanjšemu migljaju njihovih od Mene razsvetljenih oči, Me bo videl popolnoma utelešenega, slišal in Mi sledil! Kajti obujeni prenaša Moje telo in moj živi duh!

11. Ti Henoh, pa tudi ti, Lameh v dolini, in ti, Lameh na višinah, vi ste tisti, ki ste tu, kot eno z Menoj, tako da bi lahko vedno pričali o Meni! Z vso oblastjo in močjo Moje ljubezni vas opremljam; delujte v tej moči od zdaj naprej, do časa vaše odrešitve in do prehoda iz tega bivališča v tisto, v katerem Jaz prebivam za večno. Amen.«

12. Po teh besedah je Gospod izginil, in vsi ljudje so jokali in ihteli ter molili k Bogu.

KONEC 6. DELA

KAZALO

459. POGLAVJE:	Henoh in sedem odposlancev se napoti na višine. Prigoda z zmajem. Zmajevo lažno govorenje o Bogu in Njegovem stvarjenju.	5
460. POGLAVJE:	Henohov pogovor z zmajem. Zmajevo izginotje.	7
461. POGLAVJE:	Slepilni učinek zmajevega govora na sedem odposlancev. Henoh pokaže popolno ničnost zmajevih laži s svojo bistro razlago. Zakaj je človek skušan.	11
462. POGLAVJE:	Prihod in sprejem na višinah. Henohov svarilen govor Kisehelu, ki se boji Gospoda. Urianiovo poizvedovanje o stanju v nižinah in Henohovo poročanje.	14
463. POGLAVJE:	Adam in očaki pozdravijo povratnike. Adam postavi Henohu mnogo vprašanj. Henohov opomin k potrpežljivosti. Pura in Naeme srečata neznanega moža iz opoldanske pokrajine.	16
464. POGLAVJE:	Neznanec se s Puro, Naeme in Gemelo pogovarja na griču spočetja. Ostale ženske so zgrožene.	19
465. POGLAVJE:	Uranionov dober odgovor kričavim ženskam. Gemela in neznanec, ki se končno razkrije kot Gospod. Ljubezenski prizor na gričku in zmerljivo kričanje ostalih žensk. Henoh in Gospod.	22
466. POGLAVJE:	Adamovo radovedno vprašanje in Henohov odgovor. Puristo Gospod pokliče na grič. Jezne ženske. Henoh in Sehel. Sehelovo poveličanje.	25
467. POGLAVJE:	Purista kot Božji svetovalec. Bog si zaželi človeško prošnjo kot pobožen nasvet. Milost in ljubezen Očeta do Njegovih otrok.	29
468. POGLAVJE:	Bog s Puristo, Gemelo Puro in Naeme v Puristini koči. Vprašanja in domneve zunanjih radovednih opazovalcev. Henohov duhovno razsvetljen govor dvomljivcem in kritikom.	32

469. POGLAVJE: Zmedeni moški. Čudenje blebetavih žensk. Dobro mnenje Aorine sestre.	35
470. POGLAVJE: Pogovor zaskrbljene Mire s Henohom.	39
471. POGLAVJE: Mirin vstop v kočo in njeno preverjanje pri Bogu, očiščenje in sprejem.	41
472. POGLAVJE: Mirina skorajšnja smrt od ljubezni. Njeno oživljanje od Boga. Njena ognjena ljubezen in nenadno Božje izginotje. Vrnitev Boga in priprava obroka.	44
473. POGLAVJE: Mirino neuspešno osorno povabilo očetov na obrok v koči. Božje opozorilo na ponižnost. Mirino uspešno ponovno povabilo očetov.	46
474. POGLAVJE: Obrok v Puristini koči. Božja Beseda o Njegovi zavezi ljubezni z otroki Zemlje in vidni zvezi med nebesi in Zemljo.	49
475. POGLAVJE: Vidnost duhov Abela, Sehela in Zuriela. Pogovor Seta s Sehelom in Adama z Abelom.	51
476. POGLAVJE: Gemelina vprašanja o življenju v tostranstvu in onostranstvu. Odgovor duha Zuriela.	53
477. POGLAVJE: Gemelina čezmerna hvaležnost in Božje besede o visoki vrednosti ljubezni. Obljuba Gemeli in Puri kot prihodnji Mariji. Purina ekstaza.	56
478. POGLAVJE: Adamovo opravičilo in preprosta prošnja Bogu za preklic opomina in grožnje. Božji nepozabni odgovor.	58
479. POGLAVJE: Adamova prošnja za odpuščanje. Pomemben Božji govor o človeku kot slepemu ustvarjalcu svoje sodbe in temeljnem kamnu stvarjenja.	61
480. POGLAVJE: Uranionovo vprašanje Bogu, če bi Ga ljudje lahko užalili. Božji pritrdilen odgovor.	63
481. POGLAVJE: Pritožba Satane v zmaja od Boga preoblikovane, v prisotnosti Kisehela, Henoha in Lameha. Nesramen govor zmaja in njegova napoved Božjega križanja.	65
482. POGLAVJE: Kisehelovo maščevanje in Božja pomiritev. Božje vprašanje za Satano in njena zavrnitev odgovora. Kisehelovo kaznovanje in ponižanje hudo razjarjenega zmaja.	67

483. POGLAVJE:	Satan(a) prizna svoje laži in svojo zlobno trmo.	70
484. POGLAVJE:	Laž o večni Satanini kazni. Ženska lepota prvotnega izgleda Satane. Božje križanje in podaljšan rok Satani za njeno odrešenje.	72
485. POGLAVJE:	Kisehelova zaskrbljenost nad Satanino močjo in Božje pomirjevalne besede. Strta moč Satane, Božje odpadniške žene.	75
486. POGLAVJE:	Satanina Bogu namenjena prošnja za ponovno podelitev srca, ki bi lahko ljubilo Boga.	77
487. POGLAVJE:	Božji odgovor in Njegovo prizadevanje za spreobrnitev in pridobitev Satane.	79
488. POGLAVJE:	Satanine samoljubne in nesramne obtožbe Boga. Božja žalost zaradi trmaste in neposlušne Satane.	82
489. POGLAVJE:	Izpolnitev Satanine želje, da se preoblikuje v moškega. Gospod mu prida čisto žensko Sonca. Nepopoljšljivi Satan. Satanovo izginotje.	85
490. POGLAVJE:	Notranje sorodno bitje Satan, Adam, Eva in Kajn. Delitev in slabitev Satana.	87
491. POGLAVJE:	Lamehovo vprašanje, kako je mogoče, da je Satana tako hudobna, kot bitje ustvarjeno od Boga. Božji odgovor v prisposobi.	90
492. POGLAVJE:	Kisehelove neumne misli o spolnem združenju Satane z Bogom. Božje razsvetljenje o naravi in namenu Satane kot Božje žene.	92
493. POGLAVJE:	Od Boga hotena omejitev človeškega znanja. Moški in ženska v Bogu in človeku.	95
494. POGLAVJE:	Čista ljubezen in dejanje ljubezni kot najodličnejša zapoved. Nevarnost mest in žensk iz globin.	97
495. POGLAVJE:	Mutaelovo vprašanje o protislovjih v naravi ženske. Bog o naravi moškega in ženske.	99
496. POGLAVJE:	Začudenje očetov nad Božjim odgovorom. Bog o polarni naravi moškega in ženske.	102
497. POGLAVJE:	Kenanova želja po boljšem vpogledu v njegovo videnje desetih stebrov. Moder Božji nasvet in nenadno izginotje.	104

498. POGLAVJE:	Satanov prekanjen načrt zapeljati ljudi z žensko lepoto. Glas od zgoraj. Horadalovi odposlanci pri Adamu in Henohu.....	106
499. POGLAVJE:	Henohov govor Horedu, Lamehu, Naeme, Adi, Zilli, Jubalu in Jabalu. Odhod proti Hanohu pod Henohovim vodstvom.	109
500. POGLAVJE:	Prihod Henoha in njegovega spremljevalca pred mesto Hanoh. Lamehovo občudovanje človeških del v Hanohu in Henohov modri nasvet.	111
501. POGLAVJE:	Henohovo srečanje s kraljem Lamehom. Nevarnosti človeškega čaščenja.....	113
502. POGLAVJE:	Lameh teče proti svojim, Henoh mu sledi. Trojni preroški pomen tega Henohovega dejanja. Resnična prerokba in človekova svoboda.....	115
503. POGLAVJE:	Veliko veselje kralja Lameha in čezmerna zahvalna molitev. Henohovo opozorilo pred prenačljenimi zaobljubami.	117
504. POGLAVJE:	Kralj Lameh, njegovo ponovno veselo snidenje in velika hvaležnost Gospodu. Henohov pogovor z Lamehom o višini vzorne srčne žrtve kralja Lameha in njegove družine.	119
505. POGLAVJE:	Slovesen prihod v Hanoh. Začasna dopustitev čaščenja svetega spominskega obeležja v Hanohu. Sprejem v Lamehovi palači.....	121
506. POGLAVJE:	Sedem gostov na dvoru v prestolni dvorani. Priprava na slovesno pojedino. Ukaz kralja Lameha, da se vse orožje prekuje v koristno orodje. Ljubezen kot sveto Božje orožje. Čudovita obljuba kralju Lamehu.	123
507. POGLAVJE:	Henohov pogovor z Lamehom z višin o dobrem redu in o slabostih človeške hierarhije.	125
508. POGLAVJE:	Postavitev druge mize v prestolni dvorani. Slavnostna pojedina. Nagovor neznanca pri drugi mizi.	128
509. POGLAVJE:	Kralj Lameh je presenečen nad besedami neznanega gosta. Govor neznanca o dvojni hrani dvojnega človeka.....	130

510. POGLAVJE:	Naravna, duševna in duhovna sitost. Dolgočasje, kot lakota duše in vedoželjnost, kot lakota duha.	132
511. POGLAVJE:	Vprašanje počasi dojemljivih kritikov o moči besede. Besede modrega govornika o živi notranji srčni besedi.	134
512. POGLAVJE:	Govor modrega govornika o govorici notranjega duha in zunanji govorici ust.	137
513. POGLAVJE:	Prisiljeno, nesvobodno verovanje in svobodno verovanje z živo ljubeznijo do Boga.	139
514. POGLAVJE:	Ponižanje neiskrenega kritika. Uporabnost ustnih besed za laž.	141
515. POGLAVJE:	Kralj Lameh in Henoh v pogovoru o modrem govorniku in posvetitvi templja na planini. Notranja ustreznost templja. Kralj Lameh povabi modreca na posvetitev templja.	143
516. POGLAVJE:	Govor modreca o namenu posvetitve templja. Povabilo celotnemu ljudstvu.	145
517. POGLAVJE:	Henohov pogovor s kraljem Lamehom o resnici. Poslušnost in red srca. Sprevod ljudi proti planinskemu templju.	147
518. POGLAVJE:	Naval množice ljudi na planini. Lamehova zadrega zaradi bližajočega sončnega zahoda. Nasvet in govor modreca o pravi posvetitvi templja.	149
519. POGLAVJE:	Živa posvetitev templja z gorečo ljubeznijo kralja Lameha za svoje brate in sestre. Sijoče sonce nad templjem.	152
520. POGLAVJE:	Ponižna izpoved kralja Lameha in njegova boječnost pred vstopom v tempelj. Govor modreca o Božji Besedi in o človekovem božanskem duhu. Vstop v posvečeni tempelj.	154
521. POGLAVJE:	Simboličen pomen prikazov pri posvetitvi templja. Bogu prijetno uboštvo. Lamehova velika slutnja.	156
522. POGLAVJE:	Lamehov napačen pogled na srce nad templjem in njegov poduk pri Bogu. Kako in kje naj človek išče Boga.	158

523. POGLAVJE: Lameh prepozna svojo neumnost in Boga v modrem govorniku. Božji govor o naravi Božjega Duha v človeku.	161
524. POGLAVJE: Zakaj se Bog kot človek razkrije le nekaterim. Lamehovo neuspešno prizadevanje, da bi dvignil ljudi, ki ležijo na tleh, Žalost osamljenega Lameha..	163
525. POGLAVJE: Razglabljanje osamljenega Lameha v jutranji zori, njegova žalost in izgubljena vera v Boga.	165
526. POGLAVJE: Kralja Lameha strašna vizija in prebujenje iz te. Pojasnitev Lameha z višin.	168
527. POGLAVJE: Ljubeč Božji sprejem kralja Lameha in Lameha z višin v templju. Razlaga doživetja kralja Lameha v spanju. Hišni in razvrstitveni red nebeškega Očeta.....	170
528. POGLAVJE: Polarni notranji red Zemlje in vseh organskih teles, kot prispodoba za razpored sedenja, ki ga je izbral Bog.	172
529. POGLAVJE: O mnogoženstvu (poligamiji). Božanski zakon in razmnoževalni red.	175
530. POGLAVJE: Želja moškega za posedovanje številnih čudovitih žensk. Zorenje človekovih čustvenih moči v ljubezni do Boga.....	177
531. POGLAVJE: Življenje rosne kapljice. Razvojni potek duše.	179
532. POGLAVJE: Lamehovo presenečenje nad Božjo modrostjo. Milost ponižne človeške modrosti. Zobje kot simbol modrosti.	181
533. POGLAVJE: Izvor in narava zla.....	182
534. POGLAVJE: Lameh onemi pred Božjo svetostjo. Meje Božje vsemogočnosti. Premostitev vrzeli med Bogom in človekom skozi odnos med Očetom in otrokom.....	184
535. POGLAVJE: Življenje bitja kot delca Božjega življenja. Človek kot fiksirana Božja misel. Skrivnostno vprašanje človekove svobode.	186
536. POGLAVJE: Lamehova zadrega nad nerešljivim vprašanjem in priznanje njegove neumnosti. Ponižnost kot prava modrost.....	188

537. POGLAVJE: Lamehova duhovna vizija oblikovanih misli znotraj njega in njihova analogija z izvorom človeka v Bogu.	190
538. POGLAVJE: Bolečina telesa. Bolečina kot dobrotnica in varuhinja življenja. Kako živeti brez bolečin.	192
539. POGLAVJE: Zurielov dokaz dovzetnosti duha na bolečino.	194
540. POGLAVJE: O naravi življenja. Razlog bolečine in blaženosti.	196
541. POGLAVJE: Henohov govor o življenju duha, kot nujnemu boju polarnih sil.	198
542. POGLAVJE: Tristopnost vsakega odnosa v življenju temelji na naravnem človeku, duhovnem človeku in božanskem človeku. Neopisnost zadnjih skrivnosti.	200
543. POGLAVJE: Posvetitev kralja Lameha v višjega duhovnika planinskega templja. Prijetna Božja obljuba Njegove stalne prisotnosti v templju.	201
544. POGLAVJE: Lamehov govor ljudem, zbranim okoli templja. O vidnih obiskih Boga.	203
545. POGLAVJE: Postavitev Henoha in obeh Lamehov za voditelje vseh ljudi.	205
546. POGLAVJE: Transformacija Boga pred ljudmi in njihov grozen strah. Očetovske besede Boga ljudem. Božje izginotje.	206